

சிவபுரத்தில் கனவுகள்

செ. ராமேந்வரன்

ஸிவபுரத்து கனவுக்கள்

ஒரு சமகால வரலாற்று நாவல்

சோ. ராமேஸ்வரன்

செல்வி ராமேஸ்வரனின் வெளியீடு - டிசம்பர் 2000

SIVAPURATHU KANAVUKAL

A Contemporary Historical Novel

by S. Rameswaran

A Publication by Selvi Rameswaran - December 2000

புத்தாயாசி நூல்கள்

வானா வானா வானா வானா

நூல்கள் பாக்

(PAC நூல்கள் நீண்டமாக நிர்வாகமாக வெளியாக்கப்படுகின்றன)

முதலாம் பதிப்பு 2000
© சோ. ராமேஸ்வரன்
விலை : ரூபா 120/-

நூல்கள் பாக்

First Edition 2000
© S. Rameswaran
Price : Rs. 120/-

நூல்கள் பாக்

Printed by : Tharanjee Prints
Navinna
Maharagama

ஆசிரியர் உரை

1998இல் “சிவபுரத்து சைவர்கள்” என்ற நாவலை எழுதி, வெளியிட்டிருந்தேன். இதை வாசித்த எனது நண்பரும், தற்போது ஐப்பானில் வாழ்வதற்கும், இரட்டைக் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவருமான சச்சி சிறீகாந்தாவுக்கு நாவல் நன்றாகப் பிடித்து விட்டது. நான் கற்பனையாக சிறுஷ்டித்த சிவபுரம், அதன் சூழல், அதில் வாழும் கதாமாந்தர்கள் என்று எல்லாமே அவருக்குப் பிடித்துவிட்டது. அதனால் நாவலை தொடர்ந்தும் அதாவது ஜந்து பாகங்கள் வரை எழுதும்படி எனக்கு அன்புக் கட்டளை ஒன்றைப் பிறப்பித்தார். அதன் விளைவே “சிவபுரத்து கனவுகள்” என்ற இந்த நாவலாகும். இரண்டாம் பாகம் என்ற போதிலும், முதலாவது பாகத்தை வாசிக்காதவர்களும் புரியும்படியாக - இதுவே ஒரு வித்தியாசமான நாவலாக - புதிய நாவலாக எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆனால், இரு நாவல்களிலும் கதாபாத்திரங்களினதும், இடங்களினதும் பெயர்களும், காலம், சூழல் என்று எல்லாமே ஒத்தவையாக விளங்குகின்றன.

“சிவபுரத்து சைவர்கள்” நாவலில் “ஆசிரியர் உரை” என்ற மகுடத்தின் கீழ் நான் வெளியிட்டிருந்த கருத்துக்கள் பொதுவாக இந் நாவலுக்கும் பொருந்தும் என நான் நினைக்கிறேன். அந் நாவலில் நான் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தேன்:

“பொதுவாக இலங்கையின், குறிப்பாக வடக்கு, கிழக்கு தமிழ் மக்களின் சமகாலப் பிரச்சனைகளில் ஒன்று அகதிகளின் வாழ்வாதாரப் பிரச்சனையாகும். மோதல்களின் போது, அல்லது அரசாங்கம் அறிவிக்கும் போது உயிருக்கு அஞ்சி பாதுகாப்புக்காக உறைவிடங்களை விட்டு வெளியேறி அடைக்கலம் தேடி கோயில்கள், தேவாலயங்கள், பள்ளிவாசல்கள், பாடசாலைகள் ஆகியவற்றுக்குப் படை எடுப்பது என்பது 1983ஆம் ஆண்டில் இருந்து இடம்பெறும் ஒரு பொது நிகழ்வாகிவிட்டது.

இந் நிகழ் வு அகதிகளின் மனங்களில் பல சோதனைகளையும், வேதனைகளையும், வடுக்களையும் ஆழப் பதித்துவிடுகின்றது. ‘உயிரற்ற’ நிலையில், பிச்சைக்காரர்களை விட மிகவும் மோசமான, கேவலமான நிலையில் அகதி முகாம்களில் வாழும், வாழ்ந்துள்ள மக்கள் தம் வாழ் நாட்களில் அனுபவித்திராத அனுபவங்களுக்கு முகம் கொடுக்கிறார்கள்.

பசியால், பட்டினியால் உடல் ரீதியாகவும், பாதுகாப்பின்மை, நெருக்கடி ஆகிய காரணங்களால் உளவியல் ரீதியாகவும் பாதிக்கப்படும் இம் மக்கள் தமது மானம், மரியாதை, கெளரவும் என்பன போன்றவற்றையும் இழக்கிறார்கள். அதே வேளை, அரசியல், சமூக, பொருளாதார, மத, சாதி ரீதியாகவும் பழிவாங்கப்படுவதுடன், அவற்றுக்கும் பலியாகிறார்கள்.

இந் நாவலில் எனது ஆணித்தரமான கருத்தை முக்கிய கதாபாத்திரமான நாதன் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளேன். எனது சிந்தனையில் பல வருடங்களாகப் படிமமாக விளங்கிய கருப்பொருளைக் கதாமாந்தர்கள் மூலம் உலாவிட்டிருக்கிறேன். எனது எண்ணத்தில் கசப்பு இருக்கலாம். அதை ஏற்றுக்கொள்ள ஒரு சாரார் தயங்கலாம். எதிர்ப்பும் தெரிவிக்கலாம். ஆனால், எனது எண்ணத்தில் கற்பனை இல்லை. கதாபாத்திரங்கள் தான் கற்பனை. எனது கதாபாத்திரங்கள் கூறுபவை உண்மை. அது பலரின் அனுபவம். நான் கண் டிருக் கிறேன். கேட்டிருக்கிறேன். துயருற்றிருக்கிறேன். துன்பப்பட்டிருக்கிறேன்.

மதத்தை ஆயுதமாகப் பாவிக்கிறார்கள். அதன் கூரிய முனைகள் நலிவுற்றோரை உயிருடன் குத்திக் குதறுகின்றது. அவர்களை நடைப்பினமாக்குகின்றது. அவர்கள் காலாதிகாலம் கடைப்பிடித்த ஆசாரங்களைப் பலி கொள்கிறது. மெலிந்த மக்களின் உடம்பில் மதம் களிந்தனம் புரிகின்றது. பரம்பரையாக ஒரு மதத்தைத் தழுவியவன் இன்னொரு மதத்திற்குள் இழுத்து விடப்படுகிறான். எல்லாமே ‘சகலவற்றுடனும்’ வாழ வேண்டுமே என்ற நியதிக்குள் சிக்கி விடுவதனால் ஏற்படுகின்ற அல்லல் நிலைமை.”

அந் நாவலுக் கு எழுதிய ஆசிரியர் உரையின் பெரும்பகுதி இதற்கும் பொருந்துகின்றது என்பதனால் நான் மேலும் எழுதவில்லை. இனி “சிவபுரத்து கனவுகள்” நாவலை வாசியுங்கள்.

அன்புடன்
சோ. ராமேஸ்வரன்

E 2/4 அன்டர்சன் தொடர்மாடி
நாரஹேன்பிட்டி
கொழும்பு - 5

(1)

பக்திப் பரவசமுட்டும் பழைய 'சினிமா' பாடலொன்று ஒலிபெருக்கியில் மிதந்து வந்து, அப்பிரதேசத்தின் நாலாபுறமும் எதிரொலித்தது.

மாலை மங்குவதற்குரிய வேளை அது.

வெயிலின் அகோரம் தணிந்துவிட்டது. தென்றல் - சற்று வெப்பத்துடன் அங்கு கூடியிருந்தவர்களைத் தழுவிச் செல்கின்றது. இரவின் மந்தமான குளிர்ச்சி பிரசவிக்க பிரயாசைப்படுகிறது.

சிவபுரம் என்று அழைக்கப்படும் அக்கிராமத்தின் அணி கலன்களாக விளங்கிய பிள்ளையார் கோவில், தேவாலயம், மகா வித்தியாலயம், பிரதேச சபை அலுவலகம் என்று பெயர் பெற்ற உள்ளகமைப்பை மறக்கச்செய்யும் வகையில், நிமிர்ந்திருந்த அந்தப் புத்தம் புதிய மண்டபத்தின் முன்னால் திருநீற்றுக் குறிகளுடன் நிறைய முகங்கள்..... அவர்களின் முகங்களில் பெருமை, ஆனந்தம்..... அவற்றின் பின்வரிசையில் முன்னே வரத் துடிக்கும் ஓர் ஏக்கமும், பயமும்..... இம்மண்டபத்தில் முடங்கும் நாள் எப்பொழுதோ என்ற மனக் கலக்கம் அவர்களின் அந்த முகங்களில் சாய்ந்திருந்தது.

மண்டபத்தின் ஓர் ஓரமாக சடைத்திருந்த ஆலமரத்தின் கீழ், அந்த ஊரின் இளவட்டத்தினர் நாலைந்து பேர்..... உரத்துச் சிரிப்பதும், பகிடிவிடுவதும்.....

"இனே, கலியாணத்திற்கு போறமாதிரி மண்டப திறப்பு விழாவுக்கு வந்திருக்கிறாய் போலை....." இளவட்டத்தினரில் ஒருவன் துணிந்து - பல வர்ணப்பட்டுச் சீலைக்குள் புதையுண்டிருந்த முதாட்டி ஒருத்தியை நெயாண்டி செய்துவிடுகிறான்.

முதாட்டி தான். ஆனாலும் நெஞ்சை நிமிர்த்தி, ஆக்ரோஷ த்துடன் அவர்களைப் பரவலாக நோக்கினாள். "டேய், ஆரடா உது? அந்த 'டாக்குத்தர்' தமிபி எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு கட்டின மண்டபம். அதை இண்டைக்கு திறக்கினம். அதுக்கு வெள்ளைச் சீலையோ கட்டிக் கொண்டு வரச்சொல்றாய்?"

முதாட்டி சொல்லிக் கொண்டே 'சரசர'த்தாள். இளவட்டத்தினரிடமிருந்து சொட்டை, நொட்டை கிளம்பவில்லை. முச்சக்கள் கூட வெளிவரத் தாமதமாகின.

பக்கத்து ஊர்க்காரர் ஒருவர், 'சைக்கிளில்' வந்தார். மண்டபத்தைக் கண்டதும், நின்றுவிடுகிறார். மண்டபத்தின் முன் புறத்தை கண்களால் அளந்தார். வழைமையான 'தியேட்டர்' போன்ற முகப்பு. உள்ளே நீண்டிருந்த 'சிமெந்து' நிலம். பக்கங்களுக்கு கிடுகு மறைப்பு. 'கணபதிப்பிள்ளை மண்டபம்' என்று பெயர்ப்

பலகையில் கிடந்த வாசகங்களை எழுத்துக் கூட்டி வாசிக்கிறார். அவரிடமிருந்து பெருமுச்சொன்று வெளிப்படுகிறது. சுற்றிவர பார்வையைப் படரவிட்டவர், நமுட்டுப் புன்னகையுடன் 'சைக்கிளின் பெடலில்' காலை அழுத்தினார்.

அவர் போய்விட்டார்.

ஊரின் நாலா திக்குகளிலிருந்தும் வந்த சனக்கூட்டத்தினர் - ஜநாறு அளவில் அடங்குவர் - மண்டப முன்றலை முற்றுகை யிட்டிருந்தனர். நிலத்தில் ஆயாசமாக அமர்ந்திருந்தவாறு, ஊர்ப் புதினங்களை மெய்மறந்த நிலையில் பகிர்வதில் ஆளந்தம் காண்கின்றனர்.

“கலியாணம் கட்டுறதுக்கு இடமில்லை என்டு கலியாண மண்டபம் கட்டினவையள். அந்தியேட்டி கருமாதிகள் செய்ய இடமில்லை என்டு அந்தியேட்டி மண்டபம்..... இப்ப சைவ அகதியள் தங்கிறதுக்கு என்டு ஒரு மண்டபம்.” வயதானவர் ஒருவர் சற்று உரத்துச் சொல்கிறார். அவர் வார்த்தைகளில் கேவியா, வருத்தமா மறைந்திருந்தது என்று தெரியவில்லை.

“வாழ்க்கையில் கலியாணம் ஒரு நிகழ்வு. அதை நடத்த வீட்டிலை இடமில்லை எண்டால், அதுக்கு மண்டபம் தேவை. அகதியாகிறதும் ஒரு நிகழ்வுதான். அதுக்கும் மண்டபம் தேவை தானே?” வயதானவரின் அருகில் அமர்ந்திருந்தவர் ஏகாந்தப் பார்வையுடன் - பொதுப்படையாகக் கேட்கிறார்.

ஒருவரும் கருத்து எதுவும் பகிரவில்லை.

ஆலடிப் பிள்ளையார் கோவில் அர்ச்சகர் சடாட்சர குருக்கள் அமைதியாக, பூசைத் தட்டுக்களுடன் வந்தார்.

“ஜ்யா, என்ன இந்தப் பக்கம்?” வயதானவர் வினவினார்.

குருக்கள் அரைகுறையாக நிற்கிறார். “மண்டபத்தை திறந்த பிறகு, உள்ளை இருக்கிற பிள்ளையாருக்கு பூசை பண்ண வேணும்.”

“ஓ! அகதி மண்டபத்திக்குள்ளையும் ஒரு சின்னக் கோயில் போலை..... மெய்யாத்தான் சைவம் நல்லா வளரப் போகுது.”

குருக்கள் ஒன்றும் கூறவில்லை. லேசான முறுவலுடன் அகன்றார்.

“அகதியளுக்கெண்டு கட்டின இந்த மண்டபத்தை இப்படி தடல்புடலாக திறக்க வேணுமோ? இது என்ன விசேஷமான காரியமோ? ஏதாவது அவசரம், அந்தரம் வரக்கிள்ளை மண்டபத்தை திறந்திருந்தால், அது கண்டிருக்கும்.” மண்டபத்தின் படிக்கட்டில் அமர்ந்திருந்த மங்களம் அங்கலாய்த்தாள்.

சட்டென ஒரு பதில் வந்தது: “இப்படி ஒரு மண்டபத்தைக்

கட்டுறைக்கு அந்த 'டாக்குத்தர்' தமிழ் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டார் என்னுடைய எனக்குத் தெரியும். நாடகம், நாட்டியம், பட்டி மன்றம் என்னுடைய நடத்தி காக சேர்க்கிறதுக்கு எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பார்? எத்தனை வீடு வீடாகச் சென்று பிச்சை கேக்கிற மாதிரி காக வேண்டிச் சேர்த்தார்? வெளிநாட்டில் இருந்த எங்கடை எத்தனை ஆக்களுக்கு கடிதம் எழுதி இருப்பார்?" ஒரு நீண்ட பெருமுச்ச வெளிப்படுகிறது. "ரண்டு வருச உழைப்புத் தான் இந்த மண்டபம். இதைக் கொஞ்சம் 'ஙங்காக' திறந்து வைச்சால், காக குடுத்த ஆக்களுக்கும், சரீர் உதவி செய்த ஆக்களுக்கும் கொஞ்சமாவது மனச் சந்தோஷம் வரும் என்னுடைய நடத்தினால், ஆளாளுக்கு ஒரு சொட்டை நொட்டை." இப்படி பரமேஸ்வரி தனது மனதை வெள்ளையாகத் திறந்து காட்டினாள்.

"அதுக்கு இப்படி 'வூட் ஸ்பீக்கர்' வைச்சு, திருவிழா மாதிரி விழா நடத்த வேணுமோ?" மங்களம் குத்தலாகக் கேட்டாள்.

ஆக்ரோஷத்துடன் பதில் ஒன்றைப் பரமேஸ்வரி பிரசவித்தாள். "நடத்த தேவையில்லைத்தான். ஆனால், ஹர் ஆக்கள் எல்லாரும் இப்படி ஒரு விழா நடத்த வேணும் என்னுடைய நடத்த தோல்தான் வைக்கினம்." தாழ்ந்த, ஆனால், தெளிவான குரலில் பேசுக் கொட்டாக்கிறது. "இந்தக் காலத்தில் சனம் இப்படி ஒண்டாகக் கூடிக்குலாவுற மாதிரி, ஏதாவது விழா இஞ்சை நடக்குதோ? முந்தி குரன் போர், பெடியள் திருவிழா என்னுடைய எத்தனை விழா....." சின்னதொரு பெருமுச்ச. பேசுக் கொட்டாக்கிறது. "சனத்துக்கும் சந்தோஷமாய் பொழுது போக வேணுமே. அதுக்காகத் தான் அந்த 'டாக்குத்தர்' தமிழிடம் திறப்பு விழாவை கொஞ்சம் 'ஙங்காக' நடத்தச் சொல்லி இருக்கிறார்."

அவர்கள் பேசுகில் பாக்கியம் என்பவள் குறுக்கிட்டாள். "தேப்பனைப் போல மேனும் ஒரு பொதுநலவாதிதான். இருபத்தைந்து, இருபத்தியாறு வயக் தான் வரும். அதுக்குள்ளை ஒரு பெரிய சாதனையைச் சாதிச்சுவிட்டார். தேப்பன் இருந்த காலத்தில், இஞ்சை இருக்கிற சைவப் பெடியனுக்காக பள்ளிக்கூடம் கட்டினார். கோயில்லை ஞாயிற்றுக்கிழமையில் சைவ வகுப்பு நடத்திற்கு ஒழுங்கு செய்தார். இப்படி எத்தனை நல்ல காரியம்..... மனிசன் கடைசி முசுக் இருக்கிற வரைக்கும் இந்த ஹர் சைவ ஆக்களின்றை முன்னேற்றத்துக்காக அயராது உழைத்தார். ஆனால்....." பாக்கியம் பேசுவதை நிறுத்திவிட்டு, கண்களை உருட்டிப் பிரடியைப் பெருமுச்செறிந்தாள்.

பரமேஸ்வரியின் முகத்தில் கேள்விக் குறியொன்று முளைத்தது. "இனே, என்ன ஆனால்.....?"

"கணபதிப்பிள்ளை ஜயா சைவம் வளர வேணும் என்னுடைய நடத்த தோல்தான். சைவ ஆக்களுக்காக தன்ற நேரத்தைச் செலவழிச்சார்.

சொத்தை ஓரளவுக்கு கரைச்சார். சைவம் தான் தன்ற முச்ச எண்ட மாதிரி வாழ்ந்தார். ஆனால், மனிசிக்காரி..... அன்னம்மா ஆச்சி தான்..... என்னமாய் மாறிட்டா? இப்ப கோயில் பக்கமே வாறுதில்லை. அந்தோனியார் கோயில்லை தான் அடுகிடையா கிடக்கிறா. எல்லாம் காலத்தினர் கோலம்.” பாக்கியத்தின் இறுதி வார்த்தைகளில் நிறைந்த ஏமாற்றம்.

“தெரியும்..... அந்த மனுசிக்கு ஏதோ விசர் குணமாக்கும். ஆசாரத்திற்கு பேர் போன சைவ குடும்பத்தில் பிறந்திட்டு, இப்படி நடக்குதே. பைபிளூம், கையுமாக..... சே!” பரமேஸ்வரி காறினாள். ஆனால், எச்சிலைத் துப்பவில்லை.

“ஒருக்கால் குண்டில் இருந்து தப்ப வேணுமெண்டுதுக்காக 'சேர்ச்சுக்குள்ளை புகுந்து, அங்கை முண்டு, நாலு நாளா கிடந்திருக்கிறா. அதுக்குப் பிறகு அங்கே ஏதோ பூராயத்தைக் கண்டு, மனுசிக்காரி சைவத்தை மறந்திட்டுது.”

“அங்கை பூசையை நேர்த்தியாக நடத்துகின்மாம். பிரசங்கத்திலை நல்ல நல்ல விசயத்தை எல்லாம் சொல்லுகின்மாம். எல்லாத்திலையும் ஒரு ஒழுங்கு இருக்குதாம். அதாலதான் அந்தச் சமயத்தில் ஒரு பற்று வந்திருக்கிறதாக மனுசிக்காரி புனுகித் திரியுறாவாம். மெய்யே, இதெல்லாம் சைவத்திலை இல்லையோ?” பரமேஸ்வரி எச்சிலைத் துப்பினாள்.

இருள் அறிமுகமாகிறது.

விதானையார் சுந்தரவிங்கம் பட்டு வேட்டி 'சரசரக்க', மூவர் புடை குழ நடந்து வந்தார். அவர் முகத்தில் பெருமை படர்ந்திருந்தது. அவரைக் கண்ட ஒரு சிலர் புன்னகையைப் பரிமாறி, தமது உடம்பை நெளித்து வளைத்தனர்.

சுந்தரவிங்கத்தின் கண்கள் நாலா புறமும் சுழன்றன. மீசையை ஒரு கையால் முறுக்கியபடி, மறு கையால் வயிற்றைத் தடவினார். “நாதன் வர இல்லையோ?” அவர் பொதுப்படையாகக் கேட்கிறார்.

“நாதன்? வெறுமனே நாதன் எண்டு சொல்லுற்றோ? 'டொக்டர்' நாதன் எண்டு சொல்லுங்கோ.” பக்கத்தில் நின்ற பூரணம்பிள்ளை மெலிதாகச் சீறுகிறார்.

“உங்களுக்கு அவர் 'டொக்டர்' நாதனாக, இல்லாட்டி 'டொக்டர்' சிவநாதனாக இருக்கலாம். எனக்கு எண்டைக்கும் அவர் வெறும் நாதன் தான்..... அந்த மாதிரி ஒரு நெருக்கம் எங்களுக்குள்ளை இருக்குது.”

ஒரு மௌனம் சில வினாடிகள் வரை அங்கு முற்றுப் புள்ளியாகத் தரித்திருந்தது. நாலைந்து முகங்களில் ஏனென்த்துடன் கலந்த புன்னகை பிரசவிக்கின்றது.

“நாதன் வந்திட்டாரோ?” சுந்தரலிங்கம் மீண்டும் வினவுகிறார்.

“வர இல்லை. வர வேணும்..... யாழ்ப்பாணத்திலை இருந்து கொழும்புக்கு போய்..... அங்கையிருந்து வவுனியா வந்து..... வவுனியாவிலை இருந்து கிளிநோச்சிக்கு வாறது அவ்வளவு லேசு இல்லை..... முக்கைச் சுற்றி வளைச்சு பிடிக்கிற மாதிரி..... வராமலும் விடுவார். வரவும் கூடும். அது அதிர்ஷ்டத்தை பொறுத்தது.” பூரணம்பிள்ளை விளக்கமளிக்கிறார்.

“யாழ்ப்பாணத்திலை இருந்து வெளிக்கிட்டுட்டாரோ?”

“தெரிய இல்லை. போன கிழமையே வெளிக்கிட்டிருக்க வேணும் என்டு நினைக்கிறன். ஒரு இடத்திலை இருந்து இன்னொரு இடத்திற்கு போறது முந்தியை மாதிரி லேசோ? எத்தனை கெடுபிடியன்? வந்தால் பார்த்துக்கொள்ள வேணும்.” பூரணம்பிள்ளை பெருமுச்சுவிடுகிறார்.

“மெய்யே விதானையார், இப்படி ஒரு மண்டபம் கட்டத் தேவை இல்லை என்டு நீங்கள் முதல்ல சொல்லித் திரிந்தனியன். பேந்து எப்படி கடைசி நேரத்தில் மண்டபம் கட்ட வேணும் என்டு சொல்லித் திரிந்தியன், 'டொக்டர்' நாதனுக்கு உதவி செய்தியன்?” கிருஷ்ணராஜா கேட்டான்.

சுந்தரலிங்கம் புன்னைக்கொன்றை வெற்றியுடன் வெளியிட்டார். “மெல்லக் கதையடா மேனை, மெல்லக் கதையடா மேனை.....” என்று உரத்துச் சொன்ன சுந்தரலிங்கம், குசுகுசுத்த குரவில் தொடர்ந்தார். “டேய் கிருஷ்ணராஜா, பிரதேச சபை 'எலெக்ஷன்' அல்லோ வரப் போகுது? இந்த முறை நானும் போட்டியிடலாம் என்டு ஒரு சின்ன ஆசை. அதுக்கு ஒரு முன்னேற் பாடாகத்தான் இந்த மாதிரி பொதுநலம். பொதுநலத்தில் ஒரு சின்ன சுயநலம் இருக்கலாம் தானே?”

“ஓ..... விதானையார் நீங்கள் விசயகாரன் தான். உங்கட உடம்பில் ஒரு நாளும் ஊத்தை சேராது.” கிருஷ்ணராஜா வாயில் அடைந்து கிடந்த புகையிலையை துப்பிவிட்டு, சத்தத்துடன் சிரித்தான்.

அப்பிரதேசத்தை இருள் விழங்கிவிடுகிறது.

'லைட் மெதின்' ஓன்று நிறைய சத்தத்துடன் மின் ஒளியைப் பாய்ச்சியது.

பக்திப் பாடல் ஊரவர்களின் அரட்டையை தொடர்ந்தும் குழப்பியது.

புதிய உப தபால் அதிபர் சின்னையா தனது மனைவியுடன் வருகை தந்தார். அவர் நெற்றியை பட்டையாகத் தீட்டப்பட்டிருந்த திருநீறும், அழுத்தி இடப்பட்டிருந்த சந்தனமும் அலங்கரித்திருந்தன.

மண்டபத்தின் ஒரமாக கட்டப்பட்டிருந்த மேடையின் முன்பாக அடுக்கப்பட்டிருந்த நாற்காலிகளுக்கு அவர்களை வாலிபன் ஒருவன் அழைத்துச் சென்று, அமர வைத்தான். “ஜூயா, இதிலை இருங்கோ.”

சின்னையா மேடையை நோக்குகிறார். ஆடம்பரமற்ற அலங்காரத்தில் அது மினிர்ந்தது. நாலைந்து கதிரைகள், ஒரு மேசை, ஓர் ஒலிவாங்கி ஆகியன மட்டுமே கிடந்தன. சுற்றும், முற்றும் பார்த்தார். வரிசைகளில் அடுக்கப்பட்டிருந்த நாற்காலிகள் பலவும் வெறுமையாகக் கிடந்தன. நாற்காலிகளின் பின்னால் பலரும் நின்றபடி அளவளாவிக் கொண்டிருந்தனர்.

விழா ஒழுங்குகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த இளைஞர்களை கேசவனை சின்னையா அழைத்தார். “மேனே, எத்தனை மணிக்கு விழாவை தூடங்கப் போறியள்?”

“கெதியிலை தூடங்குவம்.”

“கெதியிலை எண்டால்.....?”

“சனம் இன்னும் சேர இல்லை. சேர்ந்த உடன.....”

“சனம் இன்னும் வர இருக்குதோ?”

“ஓமோம்..... கோயில்குளத்து ஆக்கள் இன்னும் வந்து சேர இல்லை.”

“ஏன் வேதக்காரர் தடுக்கினமோ?”

“அப்படி இல்லை. தம்பன்குளத்தில் இருந்து ஆக்களை கொண்டு வந்த ‘ட்ரக்டர்’ தான் கோயில்குளத்து ஆக்களையும் கொண்டு வர வேணும். இப்பத் தானே தம்பன்குள ஆக்கள் வந்தவையன். இன்னும் அரை மணித்தியாலத்திலை எல்லாரும் வந்திடுவினம். எப்படியும் ஒரு மணித்தியாலத்துக்குள்ளை விழா தூடங்கிடும்.”

“அப் கணங்கப் போகுது..... இப்படித் தெரிஞ்சிருந்தால் கொஞ்சம் கணங்கி வந்திருப்பன்.”

கேசவன் ஒன்றும் கூறவில்லை.

“அப்பு டேய், ‘டொக்டர்’ நாதன் வந்திட்டாரோ?”

“இல்லையாம்.”

“வருவாரோ?”

“தெரியாது.”

“எனக்கெண்டால் நம்பிக்கை இல்லை. இஞ்ச இருந்து யாழ்ப்பாணம் ஜம்பது, அறுவது கட்டைதான். ஆனால், எப்படியும் ஜநாறு கட்டை கடந்து தான் இஞ்ச வர வேணும். அதுக்கும் எத்தனை ‘பாஸ் சிஸ்ரம்?’ அவர் வரமாட்டார். ஒரு மண்டப திறப்பு விழாவிலை கலந்து கொள்றதுக்காக, இவ்வளவு கெடுபிடிக்குள்ளை அவர் வரமாட்டார் எண்டு தான் நான் சொல்லுவன்.”

கேசவன் ஒன்றும் கூறவில்லை.

நேரம் நகர்ந்தது.

நாற்காலிகள் நிரம்பிவிட்டன.

பெண் களுக் கென்று ஒதுக் கப்பட்ட வரிசைகளில் முன்வரிசையில் மங்கை அமர்ந்திருந்தாள். அவளுக்கு அருகில் அவள் தமக்கை சரஸ்வதி, பிள்ளைகள்.....

மங்கை மகிழ்ச்சியின் எல்லையில் மிதந்தாள். அம் மண்டபத்தின் பெயரை மனதினுள் மீண்டும், மீண்டும் வாசித்துப் பரவசமடைந்தாள். நாதனின் முகம் அவள் மனதினில் நிறைந்திருந்தது.

“நீர் எதற்கும் பயப்படாதையும். சிவபுரத்தில் இருக்கிற சைவ மக்களுக்காக அகதி மண்டபத்தைக் கட்டி முடித்த பின்னர் எங்கடை கலியானம் அந்த மண்டபத்தில் நடக்கும். இரண்டு வருசங்களாகப் பொறுத்திருக்கிறோ. இன்னும் கொஞ்சக் காலம் பொறுக்க ஏலாதா?”

மங்கைக்கு கடைசியாக எழுதியிருந்த கடிதத்தில் நாதன் குறிப்பிட்டிருந்தான்.

“நான் தீற்பு விழாவுக்கு வரத் தெண்டிக்கிறேன். ஆனால், இங்கிருக்கும் நிலைமைகளைப் பார்த்தால் வரமுடியுமோ என்று தெரியவில்லை. இங்கு ‘டொக்டர்களுக்கு’ பற்றாக்குறை நிலவுகிறது. விழாவுக்கு வாற்தென்றால் எப்படியும் இரண்டு கிழமையாவது லீவு எடுக்க வேணும். அவ்வளவு நாளுக்கு லீவு எடுப்பது கஷ்டம். எனக்கும் உம்மைப் பார்க்க வேண்டும் என்று நிறைய ஆசை இருக்கிறது. ஆனால், என்ன செய்ய? பொறுத்திருப்போம். இது பற்றி யாருக்கும் சொல்ல வேண்டாம்” என்று நாதன் இறுதியில் எழுதி இருந்தான்.

நாதன் வருவானா?

அன்னம்மா தயங்கித் தயங்கி வந்தாள். முதுமையில் தோற்றம் நிறைந்திருந்தாலும், முகத்தில் ஒரு பொலிவு தெள்பட்டது.

“வாங்கோ..... வாங்கோ.....” சுந்தரவிங்கம் நாலாக வளைந்து வரவேற்பித்தார்.

அன்னம்மா கண்மனிகளைச் சுழட்டினாள்.

“முன் வரிசையில் நடுவில் இருக்கிற கதிரையில் இருங்கோ..... இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் தூங்கிவிடுவோம்.....” சுந்தரவிங்கம் மரியாதையுடன் சொல்கிறார்.

அன்னம்மா ஓன்றும் சொல்லவில்லை. முன் வரிசைக்கு பார்வையைச் செலுத்தினாள்.

“மேன் வந்திட்டாரோ?”

“இல்லை..... இல்லை..... இந்த மாதிரி விசயத்துக் கெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்திலை இருந்து இஞ்சை வர ஏலுமோ?”

அன்னம்மா வெறுப்புடன் கேட்கிறாள்.

சுந்தரவிங்கத்தின் விழிகள் பிதுங்கிலிடுகின்றன.

(2)

பாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரியின் சுற்று வட்டம் மாலை வேளை வாகன ஒட்டங்களினால் புழுதியும், தூசியுமாக விளங்குகின்றது.

ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து புறப்பட்டு தனது அறையை நாதன் அடைகிறான். முழு நாள் கடின வேலையும், அகோரத் தன்மையிலான வெப்பயிலையும் அவனுள் களைப்பினைத் தோற்று வித்திருந்தது. பெருமுச்செறிந்தபடி நேரத்தைப் பார்க்க, அது ஆறு மணி எனக் காட்டியது. 'சேர்ட்'டைக் கழற்றிவிட்டு, ஐஞ்னலைத் திறக்கிறான். காற்று மெல்ல வீசியது. ஐஞ்னல் கம்பிகளை பிடித்தவன்னாம் பார்வையை வெளியே விசிறுகிறான்.

வீதியில் சனங்கள் நடமாடுவது தெரிகிறது. வாகனங்களும் இடையிடையே புழுதியைக் கிளப்பிக் கொண்டு பறக்கின்றன.

அவன் நினைவு தனது சொந்த ஊரான சிவபுரத்திற்கு தாவுகிறது.

பாகீகத்தின் செழுமையை சற்றேனும் உணராத ஒரு கிராமமாக விளங்கியது சிவபுரம். நாலாபுறமும் காடுகள் அடர்ந்த பிரதேசத்தின் நடுவே வயல்களையும், ஒரு சிறிய குளத்தையும் அடக்கிய நிலையில் ஒரு சின்னஞ் சிறு கிராமம் அது. மொத்தம் முன்னாறு குடும்பங்கள் செறிந்து வாழ்ந்தன. பெரும்பாலும் எல்லோருமே கமக்காரர்கள். மண்ணை, மழையை, வானத்தை நம்பும் மக்கள். 'இந்த ஊரில் நாங்கள் தான் பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்றும்' என்று பெரும்பாலானோர் கையை உயர்த்த முடியாத ஒரு நிலை.....

1983இன் நாடாளாவிய இனக்கலவரத்தின் பின்னர் தான் கிராமத்தின் சனத்தொகை அதிகரித்தது. பலரும் 'வந்தேறு குடியேறிகள்' என்ற நிலையிலேயே விளங்கினர்.

சிவபுரத்தில் இருந்து கிளிநொச்சிக்கு பதினொரு மைல். ஒரே ஒரு மண் வீதியே இக் கிராமத்தையும், கிளிநொச்சியையும் இணைத்திருந்தது.

மழைக்காலங்களில் குளத்தை வீதி நினைப்பூட்டும். மாட்டு வண்டில்களும், 'ட்ரக்டர்'களும்' தான் இக் காலங்களில் மக்களின் பிரயாண வாகனங்கள்.

கோடை காலத்தில் இவ் வீதி வழியாகச் சென்றால் இரு

புறமும் பச்சைப் பசேலென்ற வயல்களும், இடையிடையே தென்படும் மாமர, தென்னாந் தோட்டங்களும் மனதுக்குள் செழுமையை ஊட்டிவிடும்.

பக்கமைப் புரட்சிக் காலத்தின் போது செழிப்புற்றிருந்த கமக்காரர்கள் யுத்த மேகங்கள் சூழ, தமது கமச் செய்கையில் ஆர்வம் காட்டுவதை விட்டுவிட்டனர். பலரும் திக்கு திக்காக போய் விடவே, கமச் செய்கையும் அஸ்தமனமாகிவிட்டது.

சிவபுரத்தின் 'ஆரவாரம்' எல்லாம் அடங்கி பல வருடங்களாகி விட்டன. இப்போது கிராமத்தைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் 'ஏனோ தானோ' என்ற நிலையில் சீவியத்தை மேற்கொள்கிறார்கள்.

மன்னரெல்லாம் சிவபுரத்தில் இருந்து ஒவ்வொரு இரண்டு மணித்தியாலத்திற்கு ஒரு தடவை 'பஸ்' சேவை கிளிநோச்சிக்கு நடந்தது. ஆனால், இப்போது 'பஸ்' ஓட்டம் அறவே இல்லை. 'சைக்கிள், 'ட்ரக்டர்' தான் தூர இடப் பிரயாணங்களுக்கு உபயோகிக்கப்பட்டன. 'ட்ரக்டர்' என்றால் அதன் சொந்தக்காரருக்கு கிளிநோச்சியில் வேலை இருந்தால் தான் 'ட்ரக்டர்' ஓட்டம் இடம் பெறும்.

இன்றைய தினம் சிவபுரம் விழாக்கோலம் பூண்டிருக்கும். அதுக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளை நாதனின் நண்பர்கள் கோபி. மற்றும் ரகு, கேசவன், மகிந் தன், குமார் ஆகியோர் செய்திருப்பார்கள். நாதனின் எண்ணத்தை - அகதியாக ஆலடிப் பிள்ளையார் கோவிலில் இருந்த போது அவன் எடுத்த தீர்மானத்தை - பலவிதக் குறுக்கீடுகள் வந்த போதும் - நிறைவேற்றுவதற்கு அவர்கள் அயராது உழைத்தார்கள். அதில் களிப்பும் அடைந்தார்கள்.

"நாதன், உங்கட விடாழுயற்சியைப் பாராட்டுறன். நீங்கள் எடுக்கிற முயற்சியளுக்கு கடைசி வரைக்கும் ஒத்துழைப்பு தாறன்."

அந்த நட்டநடு ராத்திரியில், மங்கையின் வீட்டு 'கேட்டுக்கு வெளிப்புறமாக நாதன் நிற்கிறான். 'கேட்டின் கம்பிகளைப் பிடித்தபடி மங்கை உள்ளே நின்றவாறு, உறுதிமிக்க குறவில் கறுகிறான்.

அவள் வாரத்தைகளைக் கேட்டு, அது வரை பல குறுக்கீடு களினாலும், சோதனைகளினாலும் சோர்ந்திருந்த நாதனின் மனம் கறுகறுப்படைந்தது.

"இது வரையில் எங்கட ஊர் சைவ அகதியளுக்கு ஒரு மண்டபமும் கட்டத் தேவையில்லை என்று சொல்லிப் போட்டு, இன்டைக்கு இப்படி கதைக்கிறே" என நாதன் ஆச்சரியம் கலக்க கூறினான்.

"உண்மைதான். உங்களுக்கு ஏன் தேவையில்லாத

வேலை எண்டு தான் முதல்ல யோசிச்சன். ஆனால், உங்கடை எண்ணத்தில் நிறைய பொதுநலம் கலந்திருக்குது எண்டு உணர்ந்தன். பொது ஆக்களின்றை துக்கங்களிலை நீங்களும் பங்கெடுக்க விரும்புறீங்கள் எண்டு தெரிஞ்சுது. பிற்காலத்தில் என்னைக் கலியானம் கட்டினாப் பிறகு இந்த மாதிரி பொது நலவாதியாக இருந்தீங்க எண்டால், என்ற வாழ்க்கை எவ்வளவு செழிப்பாக இருக்கும் எண்ட உண்மையை நினைச்சுப் பார்த்தன். அதால் உங்களுக்கு உதவ வேணும் எண்டு ஒரு வேகம் எனக்குள்ளை வந்திட்டுது” என்ற மங்கை அவனை உணர்ச்சி தழும்ப நோக்கினாள். அவள் கண்களில் ஓர் உறுதி பாய்ந்திருப்பதை நாதன் காண்கிறான்.

“ஓ.....!” என்று சில வினாடிகள் வரை அவனை நம்ப முடியாதவன் போல நாதன் நோக்கினான். “நீர் ஒரு மொக்கு எண்டுதான் நினைச்சன். ஆனால், நீர் மொக்கு இல்லை. ஒரு கெட்டிக்காரி..... பெரிய கெட்டிக்காரி..... இப்படி நீர் நினைக்கிறதிலை இருந்து, நீர் என்னை நல்லா விளங்கிக் கொள்ளிர் எண்டு நான் நம்புறன். என்ற ஊர் மக்களை நல்லா கவனிக்கிற மாதிரி உம்மையும் நல்லா கவனிப்பன்” என்று விழுமிய உணர்ச்சியில் மிதந்தவன், வார்த்தைகளைக் கோர்க்க முடியாமல் கோர்த்து வெளியிட்டான்.

“என்ன பெரிய பெரிய வசனமாக கதைக்கிறியள்?” எனக் கேட்ட மங்கை, ‘பக்கென்று சிறித்தாள்.

இதை நாதன் துளியளவும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அசடு வழிந்தவன், வெகுளியாகச் சிரித்தபடி, “நான் உணர்ச்சி வசப்படக் கின்றை இப்படித்தான் கதைக்கிறனான்” எனச் சமாளித்தான்.

மங்கை பூரிப்புடன் புன்னகைத்தாள். பின், நாதனை தாபத்துடன் நோக்கினாள். அவள் இதய இயக்கத்தில் ஒரு சிறிய வேகம் தோன்றியிருந்தது.

அந்தப் புன்னகையில் தெரிந்த அழகினை, தாப உணர்ச்சியினால் தோன்றிய ஏக்கத்தை அவன் சில வினாடிகள் வரை மெய்மறந்த நிலையில் இரசித்தான். தாப உணர்ச்சியின் வரையறைக்குள் அவனும் சிக்கிவிடுகின்றான். ஆனால், அவன் மனம் பேதலிக்கவில்லை. கடிவாளம் மனதைச் சுற்றியிருந்தது.

ஆசைதீர் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்க..... திடீரென நாதன் கயநினைவுக்கு திரும்பினான். அவனை ஆவலுடன் நோக்கி, “மங்கை, நீர் என்ன மாதிரி என்ற கலை நிகழ்ச்சியிலை பங்குபற்றப் போற்றி?” என அக்கறையுடன் விசாரிக்கிறான்.

“ஏதாவது நாடகம் போடப் போற்களா?”

“ஓமோம்.”

“நாடகத்திலை நான் நடிக்கிறன்.”

“நீர்?”

“ஒமோம். நான் தான். எனக்கு நல்லா நடிக்க ஏலும். ‘ஸ்காலில்’ ரண்டு, மூன்று நாடகத்தில் நடிச்சிருக்கிறன்.”

நாதன் சற்றுப் பலமாகச் சிரித்தான். நகைச்கவைதான் சிரிப்பின் அத்திவாரம்.

“என் சிரிக்கிறீங்கள்?”

“என்ன பாத்திரத்தில் நடிச்சீர்? அரசனுக்கு சாமரம் வீசிற பணிப் பெண் பாத்திரமா?”

அவள் ஆள்காட்டி விரலால் பயம் காட்டினாள். “அடி வேணுமோ?” எனக் கேட்டு சிரித்தவள், “நாதன், ஒரு நாடகத்தில் நான் தான் கதாநாயகி. அதுவும் ‘டிக்கெட்டுக்கு போட்ட நாடகம். பள்ளிக்கூட கட்டிட நிதிக்காக போட்டவையள். நல்ல வகுல்..... நான் நல்லா நடிச்சன் என்று ‘பிறின்சிபல்’ கூடச் சொன்னா” என்று பெருமையுடன் சொன்னாள்.

“வேண்டாம்.” அவன் தலையால் மறுப்புத் தெரிவித்தான். “நீர் நடிக்காதையும். நான் மகா வித்தியாலய பிள்ளையளைத் தான் நாடகத்துக்கு போடப்போறன்.”

அவன் முடிவுக்கு அவள் காரணம் கேட்கவில்லை. அவனைக் கெஞ்சலுடன் நோக்கினாள். “அப்ப நான் ‘டான்ஸ்’ நிகழ்ச்சியிலை பங்குபற்றற்றோ?”

மங்கை அப்பாவி போல கேட்க, நாதன் மீண்டும் சிரித்தான். “உமக்கு ‘டான்ஸ்’ ஆடவும் தெரியுமோ?”

“நல்லாத் தெரியும். ஆடிக் காட்டட்டோ?” எனக் கேட்டவள் தன் இடுப்பில் இரு கைகளையும் வைத்தாள்.

அவள் ஆடத் தயாராகிறாள் என்பதை உணர்ந்த நாதன், “வேண்டாம், வேண்டாம். நீர் நடிக்கவும் தேவை இல்லை. ‘டான்ஸ்’ ஆடவும் தேவை இல்லை. ‘டிக்கெட்டு’ விக்கிரஹுக்கு உதவி செய்தால் போதும்” என்று அவசரத்துடன் சொல்லிவிடுகிறாள்.

மங்கையின் முகம் சோபை இழந்துவிடுகிறது. ஏமாற்றத்தின் ரேகைகள் தாராளமாகப் படர்ந்துவிடுகின்றன. முகத்தில் ஒரு சின்னச் சுருக்கம்.

இதை நாதன் அவதானித்துவிட்டான். “என்ன முகம் ஒரு மாதிரி கோணலாகிட்டுது?” கரிசனையுடன் வினவுகிறான்.

“ஒண்டுமில்லை.”

“கோவியாதையும். ஏதோ நீர் ஒண்டிலையும் பங்குபற்றக் கூடாது என்று நினைக்கிறன். நான் சொல்லுறுதை நீர் ஏற்றுக் கொள்ளுவீரோ?”

அவள் வெறுமனே சரியென்று தலையாட்டுகிறாள்.

உங்கையிடமிருந்து நாதன் விடைபெறுகின்றான். அப்பொழுது அங்கு கோபி வந்தான். முதன் முதலில் அகதி களுக்கென மண்டபத்தைக் கட்டுவதற்கு ஏதாவது கலை நிகழ்ச்சியை மேடையேற்றி நிதி சேகரிப்போம் என கோபியிடம் நாதன் ஆலோசனை வெளியிட்ட போது, அதைக் கோபி நிராகரித்தான். ஆனால், இறுதியில் அதன் அவசியத்தை உணர்ந்து, அவன் பல வழிகளிலும் ஒத்துழைத்தான். கடைசி வரை நாதனுக்கு வலது கரம் போலச் செயல்பட்டான்.

“மச்சான், நிலைமை என்ன மாதிரி” என கோபி பொதுப்படையாகக் கேட்டான்.

“என்ன நிலைமை?”

“காகக்காக கலை நிகழ்ச்சி போடுறது.”

“ஓ! அதுவா? ஒரு நாடகம், ஒரு 'டான்ஸ்', ஒரு பட்டி மன்றம் என்கு முண்டையும் சேர்த்து, ஒரு கலை விழா நடத்தலாம் என்கு இருக்கிறோன். கோயிலுக்கு முன்னால் மேடை போட வேணும். சுற்றி வர அடைக்கத் தேவையில்லை. எங்கடை பெடியளை கோயில் காணி எல்லையிலை நிக்க வைச்சு, ஒரு வழியாலை ஆக்களை உள்ளை எடுத்தால், ஒரு களவும் நடக்காது.”

“ஒக்கெட்ஸ் என்ன மாதிரி?”

“அச்சடிக்க வேணும். ஆயிரம், ஜநாறு, நாறு என்கு போடப் போறன். ரண்கு லட்சம் வாற மாதிரி 'ஒக்கெட்ஸ்' அடிப்பன்.”

“ரண்கு லட்சமா? நீ என்ன கனவு காண்றியோ? எங்கடை ஆக்களிலை ஓண்கு, ரண்கு பேர் தான் ஆயிரம், ஜநாறு ரூபா 'ஒக்கெட்ஸ்' வாங்குவினம். நாறு ரூபா 'ஒக்கெட்' எண்டால் எப்படியும் கூட்டிக் கழிச்சால், நாறு பேர் அளவில் வாங்குவினம்.”

“நீ சொல்லுற்றை நான் ஒத்துக்கொள்ளமாட்டன். கடைசியா குண்கு போட்டாப் பிறகு, எங்கடை ஆக்கள் நல்லா அந்தரப் பட்டுட்டினம். எப்படியும் அகதியஞக்காக நிரந்தர மண்டபம் ஓண்டைக் கட்ட வேணும் என்கு அவையள் துடிதுடிக்கினம். உண்மையைச் சொன்னால் என்ன, ரண்கு பேர் ஆளுக்கு களையா இருப்பத்தைஞ்சாயிரம் தாறதெண்கு வாக்குக் குடுத்திட்டினம். இதைப் பற்றி நான் இதுவரை ஒருந்தருக்கும் பறைய இல்லை. உனக்குத் தான் பறையுறன்.”

கோபியின் கண்கள் குத்திட்டன. “என்னால் நம்ப ஏலாமல் இருக்குது. என்ன திடீரெண்கு மன மாற்றம்?”

“எல்லாம் சுயநலத்தால் வந்த வாழ்மானம். கடைசியா குண்கு போட்டாங்கள் தானே?”

“ஓமோம்.”

“செத்தாலும் பரவாயில்லை என்கு நாங்கள் எல்லாரும் வீட்டிலை இருந்தம்.”

“தெரியும்.”

“சனம் எல்லாம் போன முறை மாதிரி ஆழலிப் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு போயிருக்கினம். முதல்ல தர்மகர்த்தா செல்லத் துரையர் ஒருத்தரையும் கோயிலுக்குள்ளை விட இல்லையாம். ஆனால், ஆக்கள் அவரைத் தள்ளிப் போட்டு உள்ளை போயிட்டினமாம். பாவம் மனிசன்! கீழே விழந்தாப்போலை இப்ப படுத்த படுக்கையா கிடக்கிறாராம்.”

“ஓ, நான் கேள்விப்பட்டனான்.”

“சனம் அங்கை நாலு நாள் கிடந்திருக்குதுகள். அந்த நாலு நாளும் அதுகள் பட்டினி தான். குழந்தையள் எல்லாம் ‘குய்யோ, முறையோ’ எண்டு அழுதுதுகளாம். ஒரு நாயும் சாப்பாடு கொண்டு போய் குடுக்க இல்லையாம். அங்கையிருந்த பெருவாரியான சனம் நாதன் இருந்தால் ஒரு நேரத்துக்காவது சாப்பாடு கொண்டு வர ஒழுங்கு செய்திருப்பான் எண்ட மாதிரி கதைச்சுதுகளாம். கொஞ்சச் சனம் அந்தோனியார் கோயிலுக்கு அடைக்கலம் தேடிப் போயிருக்குதுகள். ஆனால், எமர்சன் சுவாமி வீண் சோலிக்கு போக விரும்பாமல் அவையளை உள்ளை விட இல்லையாம். அதுக்குப் பிறகு எங்கடை ஆக்கணுக்கு ஞானம் பிறந்திருக்குது.”

“நானும் இதைப் பற்றி சாடைமாடையாகக் கேள்விப்பட்டனான். எங்கடை சைவ சனத்துக்கு இப்ப புத்தி வந்திட்டுது போல. எண்டபடியால் உன்ற லட்சியத்தை நிறைவேத்த உனக்கு இனி அவ்வளவு கஷ்டம் இருக்காது எண்டு நினைக்கிறன்.”

“ஓமோம். ஆனால், நாலு லட்சமாவது சேர்க்க வேணும். தன்ற காணியை அரை விலைக்கு தாறனெண்டு பெரியதம்பி சொல்லி இருக்கிறார். காணிக்கு லட்சம் ரூபாவாவது குடுக்க வேணும்.”

“எத்தனை பரப்புக் காணி?”

“பரப்பு?” நாதன் சத்தத்துடன் சிரித்தான். “ஏக்கர் எண்டு கேள்..... எல்லாமாக முண்டு ஏக்கர். காணும் தானே?”

“நல்லா காணும்..... என்ன மாதிரி கட்டிடம்?”

“ஒரு ‘தியேட்டர்’ மாதிரி..... கீழே ‘சிமெந்து’ நிலம். பக்கவாட்டுக்கு கிடே. கூரைக்கு ‘அஸ்பெஸ்டஸ் ஷீட்’.....”

“ஓ, அது காணும். அதுக்கிடையில் இனப் பிரச்சனை தீர்ந்திடும் தானே?”

“அதை என்னால் சொல்லத் தெரியாது. போற போக்கைப் பார்த்தால் இருவது, முப்பது வருசம் இமுபடும் போலத் தெரியுது.”

தெளிந்த மனோநிலையில் நாதன் வீடு சென்றான்.

தனது இலட்சியக் கனவு நிறைவேறுவதில் அவன் எதிர்நோக்கிய முட்டுக்கட்டைகள், தடங்கல்கள் சிறிது, சிறிதாக

விலகுவதாகவே அவனுக்குத் தோன்றியது. அவனுள் மகிழ்ச்சி கரைபுரண்டோடியது.

கலை நிகழ்ச்சிகள் மூலம் இரண்டு லட்சம் ரூபாய் அளவில் சேர்க்கலாம் என அவன் கணக்குப் போட்டான். நன்கொடையாக ஜம்பதினாயிரம் ரூபாய் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும். மீதி ஒன்றரை லட்சம் ரூபாய்க்கு எங்கு போவது?

“தம்பி, வேலையை இருக்கிற காசை வைச்சுக் கொண்டு தூடங்குங்கோ. வேலை நடக்கக்கிள்ளை காசு தன்ற பாட்டில் வந்து சேரும். எங்கடை ஊர் ஆக்கள் வெளிநாட்டிலை இருக்கினம். அவையளுக்கும் எழுதுவும். என்ற நெருங்கினி சொந்தக்காரங்கள் நிறையப் பேர் கண்டா, ஒஸ்திரேலியா, கவில் எண்டு இருக்கினம். அவையளுக்கு எல்லாம் நான் எழுதுறன்” என்று பெரியதம்பி தெம்புட்டினார்.

இதே கருத்தை வினாசித்தம்பி என்பவரும் நம்பிக்கையுடன் வெளியிட்டார். “வேலையைத் தூடங்கும். நான் இந்த வீட்டை கட்டக்கிள்ளை என்னட்டை இருந்தது அறுபதாயிரம். ‘எஸ்ரிமேட்’ ஒன்றே முக்கால் லட்சம். கட்டத் தூடங்கி ஆறு மாசத்துக்குள்ளை கட்டி முடிச்சிட்டன். எப்படி மிச்சக் காசு வந்துது எண்டு என்னால் இப்ப கூட நினைச்சுப் பார்க்க முடியாமல் இருக்குது.”

கலை விழா நடப்பதற்கு ஏற்பாடுகள் நடந்தன.

நாடகத்தை நாதனே எழுதியிருந்தான். நடனத்தை மகா வித்தியாலய ஆசிரியை கமலா தயாரித்து அளிக்கவிருந்தாள். பட்டி மன்றத்தை நடத்துவதற்கான பொறுப்பை மகா வித்தியாலய அதிபர் சிவதாசன் ஏற்றிருந்தார்.

எந்தவொரு பிரச்சனையும் இன்றி கலை விழா நடைபெறும் என்றுதான் நாதன் எதிர்பார்த்தான்.

கலை விழா நடைபெறுவதற்கு ஒரு வாரத்தின் முன் நாதன் வீட்டில் இருந்த போது கோபியும், குமாரும் அவனைச் சந்திக்க வந்திருந்தனர்.

(3)

கரியன் உச்சியில் நின்று, தனது வெப்ப சக்தியைக் கடினமாக உணர்த்திக் கொண்டிருந்தது. குராவளி போல் காற்று ஒரு முறை வீசிவிட்டு தணிந்தது. அது வாரி இறைத்த புழுதி, சுவாமி எமர்சனின் முக்கைத் தடவியபடி செல்ல, அவர்

ஒரு முறை தும்மினார். தும்மல் நிற்கவில்லை. மீண்டும் ஒரு முறை தும்மினார்.

“என்ன ‘பாதர்’ தும்மல்” என்று கேட்டபடி ஊழியக்காரரான டேவிட் வந்தான்.

கைக்குட்டையால் முகத்தைத் துடைத்த கவாமி, “எல்லாம் இந்த புழுதி தான்..... ‘சேர்ச்சக்கு பக்கத்தில் அகதியனுக்கெண்டு ஒரு மண்டபம் கட்டுற வேலை தொடங்கினாப் போலை, புழுதிக்கு ஒரு குறைங்கலும் இல்லை. நிலத்தை ‘லெவல்பருத்தி’ட்டு, மண்ணை எல்லாம் முன்னால் தானே போட்டிருக்கினம்? சின்னக் காற்று அடிச்சாலே போதும். புழுதி எல்லாம் இந்த அறைக்குள்ளை பறந்து வந்திடும்.”

“நாங்களும் அகதியனுக்கெண்டு மண்டபம் கட்டத் துடங்கி இன்னும் வேலை முடிஞ்சபாடில்லை. சைவக்காரர் எங்களுக்கு பிறகுதான் அத்திவாரம் போட்டவையள். மளமள் எண்டு வேலை நடந்து, இன்டைக்கு திறப்பு விழாவும் நடக்கப் போகுது. எங்கட கட்டிடம் அரைகுறையில் கிடக்குது” என்ற டேவிட் பெருமுச்செறிந்தான்.

“நான் கூட எதிர்பார்க்க இல்லை. கண்ணை மூடி முழிக்க முந்தி கட்டி முடிச்சிட்டினம். மெய்யே, எல்லாமா எவ்வளவு செலவழிச்செவ்யாம்?”

டேவிட் நாற்காலியில் அமர்ந்தான். “‘எஸ்ரிமேற்’ நாலு லட்சமாம். ஆனால், நால்லரை லட்சம் செலவழிஞ்சிட்டுது போலை. இன்னும் கூடி இருக்கும். ஊர் ஆக்கள் கொஞ்சப் பேர் தங்கட சரீர் உழைப்பை கும்மா குடுத்தவையாம்.”

“இப்ப சைவ ஆக்களுக்குள்ளையும் ஒற்றுமை, பொதுநலம், சமூகசேவை என்னம் இருக்குது போல்.”

“ஓமோம் ‘பாதர்’. அகதியனுக்கெண்டு மண்டபம் எப்படி கட்டுறதெண்டு நாதன் திக்குமக்காடக்கிள்ளை, ரண்டு பேர் களையாக ஜம்பதினாயிரம் குடுத்தவையளாம். அதிலையும் ஒருத்தர் பெரிய கஞ்சனாம்.”

“ஆர் ஆள்?”

“வினாசித்தம்பி.”

“ஓ! அவரா?”

“‘பாதர்’ எங்கடை ஆக்கள் எங்கடை கலை நிகழ்ச்சிக்கு ‘டிக் கெட்’ விக்கப் போகக் கிள்ளை, தூஷணத்தால் ஏசி அனுப்பினாராம். இன்னும் கொஞ்சத்தில் ரொக்கையோ அவரை அடிச்சிருப்பானாம். அந்த மாதிரி கேவலமா நடத்திப் போட்டாராம். எல்லாம் நாதன் குடுத்த உசார். முதல்ல நாதனுக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிச்சிருக்க வேணும். நான் போட்ட ‘பிளான்’ சரியாக வேலை செய்திருந்தால், அவையளின்ற கலை விழா நடந்திருக்காது.”

நாதன் பிள்ளை ஊர் சனங்களிட்டை செமத்தியாக வாங்கிக் கட்டி இருப்பார்."

சுவாமி ஒரு கணம் முழித்தார். "ஓ! மை ஜீசஸ்! நீர் என்ன சொல்லீர்? அவையளின்றை கலை நிகழ்ச்சியை நிப்பாட்டப் பார்த்தனீரோ?"

"ஓம் 'பாதர்'. நான் உங்களிட்டை இதைப் பற்றி சொல்ல இல்லை."

"நீர் என்ன செய்தீர்?"

டேவிட் அதைச் சுருக்கமாக விளக்கினான்.

"டேவிட....." சுவாமி அடித் தொண்டையால் கத்தினார். "நீர் என்ன காரியம் செய்து போட்டார்? இப்படியான அடாவழித் தனமான செயல் எனக்கு பிடிக்காது என்டு உமக்குத் தெரியும் தானே? போட்டி இருக்கலாமே தவிர, பொறாமை இருக்கக் கூடாது. அவையள் கலை நிகழ்ச்சி நடத்தி, காக சேர்த்து, அகதியளுக் கெண்டு ஒரு மண்டபம் கட்டுறவதை, நீர் என் குழப்ப வேணும்? அது அவையளினர் விருப்பம். நீரும் போட்டிக்கு கலை நிகழ்ச்சி நடத்தி, காக சேர்த்து, மண்டபம் கட்ட வேணும் எண்டால் செய்யும். அதிலை பிழை இல்லை. ஆனால், இப்படி செய்தது பெரிய பிழை."

டேவிட் தலை குனிந்தான். "சொரி 'பாதர்'."

"நோ'. உம்மை நான் மன்னிக்கமாட்டன்."

"ஏதோ ஒரு நினைப்பில் அப்படி செய்திட்டன். என்ற பிழையை ஓப்புக்கொள்றன்."

"நானும் இப்ப கொஞ்ச நாளா பார்த்துக் கொண்டுதான் வாறன். உமக்கு இப்ப மத வெறிபிடிச்சிருக்குது. மதத்தில் பக்தி இருக்கலாம். வெறி அறவே கூடாது. உன்னை வெறுப்பவனை நீ நேசிக்க வேண்டும் எண்டுதான் இயேசு நாதர் சொல்லி இருக்கிறார். அது தெரிஞ்சும்..... சே!"

"சொரி 'பாதர். வெரி சொரி 'பாதர்'."

"சரி, நான் உம்மை மன்னிக்கிறன். நீர் ஒரு விசுவாசி. உம்மை நம்புறன். நீர் இனி மேல் இந்த மாதிரி கேவலமான வேலை எல்லாம் செய்யாதையும். சரியோ?"

"சரி 'பாதர்'."

"டேவிட....."

"என்ன 'பாதர்'."

"கணபதிப்பிள்ளை மண்டப திறப்பு விழாவுக்கு எனக்கும் 'இன்விரேஷன்' இருக்குது. நான் போக வேணும்."

"கட்டாயம் போக வேணுமா 'பாதர்'?"

"ஓமோம். அவையள் என்னை எதிர் பார்ப்பினம். 'இன்விரேஷனை' நேரில் கொண்டு வந்து தந்தவையள். நாதனுக்காக

கட்டாயம் போக வேணும்.”

“நானும் வர வேணுமா?”

“நீரும் வாரும். நீர் செய்த பாவகாரியத்திற்கு அங்கை வந்து பிராயச்சித்தம் தேடலாம்.”

சரி என தலையாட்டிய டேவிட் அங்கிருந்து அகன்றான்.

அவன் சென்ற பின், அறைக் கதவை கவாமி முடினார். பின்னர் அங்கியை எடுத்து அணிந்தார். தலைமயிரை சீப்பினால் வாரினார். முகத்திற்கு ‘பவுடர்’ பூசினார். முக்குக் கண்ணாடியைப் கண்களில் மாட்டினார். ஒரு முறை தனது முழு உடலையும் கண்ணாடியில் நோக்கினார். பின், முழந்தாளிட்டு இயேசுவின் திருச்சொருபத்தை வணங்கிவிட்டு, அறையை விட்டு வெளியேற முற்பட, அன்னம்மா எதிர்ப்பட்டாள்.

“.பாதர்.....” அன்னம்மாவின் குரலில் அவசரம். அவன் முகத்தில் கலவரம்.

“என்னம்மா?”

“எங்கை போகப் போறியள்?” அவன் கேள்வியில் நிறையவே சஞ்சலம் மறைந்திருந்தது.

“கணபதிப்பிள்ளை மண்டபத் திறப்பு விழாவுக்குத்தான்.”

“நீங்கள் கட்டாயம் போக வேணுமா?”

“இதே கேள்வியைத் தான் டேவிட்டும் கேட்டார். இப்ப நீங்களும் கேக்கிறீங்கள். நான் போகத் தான் வேணும். எனக்கு அழைப்பு இருக்குது.”

“.பாதர்.....” அன்னம்மா பேசுவதை நிறுத்தினாள். அவரை ஏக்கத்துடன் நோக்கினாள்.

“சொல்லுங்கோ.....”

“நீங்கள் விழாவுக்கு வந்திருக்கக்கிள்ளை அங்கை வைச்ச பெடியள் உங்களுக்கு கூக்காட்டப் போராங்களாம்.”

“என்ன?” என கவாமி பிரமிப்பும், அதிர்ச்சியும் நிரம்பிய குரலில் கேட்டார்.

“உண்மைதான் இப்பாதர்.”

“நான் என்ன பிழை செய்தன் என்டு கூக்காட்டப் போயினாம்?” கவாமி சற்று ஆவேசம் வந்தவராகக் கேட்டார்.

“ரண்டு வருசத்துக்கு முந்தி தங்கட கலை விழாவை நீங்கள் குழப்பப் பார்த்தீங்களாம். அதுக்கு பழிக்குப்பழி வாங்க வேணும் என்டு பெடியள் முடிவு எடுத்திருக்கினம் போலை.”

கவாமியின் முகத்தில் பெருவியப்பு சரணடைந்தது. “கலை விழாவை நான் குழப்ப.....? நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள்?”

“விழாவுக்கு வந்த பெடியள் கதைச்சுதைத் தான் நான் உங்களிட்டை சொல்லுறன். எனக்கு இதைப் பற்றி விளக்கமாகச் சொல்லத் தெரியாது.” அன்னம்மா பதறினாள்.

சுவாமி எல்லாம் புரிந்தவராகத் தலையை மேலும், கீழமாக இரு தடவைகள் ஆட்டினார். பின், “டேவிட்” என உச்சஸ்தாயில் கத்தினார்.

சில வினாடிகளுக்குள் டேவிட் அங்கு பிரசன்னமானான். “டேவிட், நீர் செய்த வேலையால் நான் இப்ப தலை குனியற நிலைக்கு வந்திட்டன்” என்று சுவாமி உரத்த குரலில், ஆவேசம் வந்தவராகக் கத்தினார்.

அந்தக் குரலில் இருந்த ஆக்திரம் டேவிட்டின் ஆடிவயிற்றில் ஓர் எரிவினை ஏற்படுத்தியது.

“பாதர்....” அவன் தேகம் நடுங்கியது. பேசமுடியாமல் தவித்தான்.

“அம்மா, நீங்கள் கேள்விப்பட்டதைச் சொல்லுங்கோ” என சுவாமி பணிக்க, அவரிடம் வெளியிட்ட தகவலை அன்னம்மா ஒப்புவித்தாள்.

இதைக் கேட்டு டேவிட் வெலவெலத்துப் போனான். குற்ற உணர்வும், பயமும் அவனை ஆரத்தமுவின. ஒன்றுமே கூறாமல் முழிக்க, “பார்த்தோ, நீர் செய்த காரியத்தால் எனக்கு அவமானம், இந்த ‘சேர்ச்சுக்கு அவமானம். இஞ்ச இருக்கிற கத்தோலிக்க மக்களுக்கு அவமானம்” என்றார் சுவாமி.

டேவிட் கைகளைப் பிளசந்தவண்ணம் தலை குனிகிறான்.

சுவாமி பேச்சைத் தொடர்ந்தார். “நீர் உடன் விழா நடக்கிற இடத்துக்கு போய், அன்னம்மா அம்மா குறிப்பிடுப் பெடியனை சந்திச்சு, மன்னிப்பு கேளும். இனியும் இப்படியான காரியத்தில் ஈடுபடமாட்டன் என்னு வாக்குக் குடும்” என்று சுவாமி உத்தரவிட்டார்.

“பாதர்.....” என டேவிட் தயங்கினான்.

“டேவிட், நீர் மன்னிக்க முடியாத குற்றத்தைச் செய்திருக்கிறீர். இதைப்பற்றி கொஞ்சத்துக்கு முந்தியும் கதைக்கக்கிள்ளை உம்மடை பிழையை கட்டிக்காட்டினான்..... நீர் இப்பவே போயிட்டு வாரும். நீர் வந்தாப் பிறகு தான் நான் இஞ்சை இருந்து வெளிக்கிடுவன்” என்ற சுவாமி, தனது முக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றி ‘ஸ்ட்ரீலிஸ்’ வைத்தார்.

டேவிட்டுக்கு நிலைமை புரிந்துவிட்டது. அவன் அங்கு மேலும் நிற்பதனால் ஒன்றும் ஆகிவிடப் போவதில்லை. சுவாமி தனது முடிவைத் தளர்த்தமாட்டார். அவன் மன்னிப்பு கேட்கத்தான் வேண்டும். சில வினாடிகளில் அவன் ஒரு முடிவுக்கு வருகிறான். மேலும் ஒரு கணத்தையும் வீணாக்கவில்லை. அங்கிருந்து வெளியேறினான்.

“டேவிட்டுக்கு மதவெறி கொஞ்சம் கூடிப்போச்சுது. அது தான் இப்படி நடக்கிறார். நீங்கள் ஒருக்கால் இதைப் பற்றி உங்கடை பெடியளிட்டை சொல்லி, அவரை மன்னிக்கச் சொல்லுங்கோ”

என்றார் சுவாமி.

“சொல்லிப் பார்க்கிறன். நான் சொல்லுறைதைக் கேட்கிற நிலையிலை அவங்கள் இருப்பார்க்களோ என்னு எனக்கு ஜபிச்சம். பெடியள் எல்லாம் நல்லா வளர்ந்திட்டாங்கள். எங்கடை புத்தி மதியைக் கேட்கிறதாவது..... காலம் மாறிட்டுது.”

சில வினாடிகள் வரை சுவாமி தனது நாடியைத் தடவிக் கொண்டிருந்தார். அவரது முகத்தில் ஒரு தெளிவு பிறந்தது. அன்னம்மாவை நோக்கினார். “மெய்யே, எப்படி நாதன்?”

“நல்ல சுகமா இருக்கிறான். இப்ப யாழ்ப்பாணம் 'ஹாஸ்பிட்டல்' வேலை செய்யுறான்.”

“தெரியும், தெரியும். ஒரு துணிவான..... கெட்டிக்கார மேனத் தான் பெத்திருக்கிறங்கள். இந்த இளவுமதில் இவ்வளவு ஒரு பெரிய பொறுப்பை..... எவ்வளவோ எதிர்ப்புக்கு மத்தியிலை நிறைவேத்தி வைச்சிட்டார். உண்மையிலேயே கெட்டிக்காரன் தான்.”

அன்னம்மா அதைக் கிரகித்ததாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல், “உங்கட மண்டப வேலையள் அரைவாசியிலையே நின்றுட்டுது போலை.....” என ஆதங்கப்பட்டாள்.

“ஒமோம். நாங்களும் எடுப்பாக ஒரு மண்டபம் கட்டுவதும் என்னு தான் 'பிளான்' போட்டத். ஆனால், நினைச்ச மாதிரி விசயங்கள் அமைய இல்லை. சைவ ஆக்கள் கலை நிகழ்ச்சி நடத்தின பிறகு தான் நாங்கள் கலை நிகழ்ச்சி நடத்தினாங்கள். இதால் எங்களால் அவ்வளவு 'ஒத்துக்கெட்டு' விக்க ஏலாமல் போயிட்டுது. அதோட் கலை நிகழ்ச்சி நடந்த அண்டைக்கு காலமை நல்ல மழை. பின்னேரம் மழை முற்றாக நின்டாலும், இடைக்கிடை தூற்க கொண்டு தான் இருந்தது.”

“ஞாபகம் இருக்குது..... ஆனால் 'பாதர்' கலை நிகழ்ச்சியளை நம்பித்தான் நீங்கள் காச் சேர்க்க வேணும் எண்ட நிலைமை உங்களுக்கு இல்லையே. உங்களுக்கு கொழும்பிலை இருந்து காச் வரும்.”

“வந்திருக்குது. ஆனால், அந்தக் காசை நாறு வீடு கட்டுற திட்டத்துக்குத் தான் சிலவழிக்கலாம். மண்டபம் கட்டுறதுக்கு சிலவழிக்க ஏலாது.”

“அப்படியோ சங்கதி?”

சிறிது நேர மெளனம் அங்கு நிலவியது.

“நாதன் இண்டைக்கு வாற சிலமன் இல்லைப் போலை.” சுவாமி மெளனத்தை உடைத்தபடி பேசினார்.

“ஒமோம். வாறதுக்குத் தான் தெண்டிக்கிறன் என்னு கடைசிக் கடிதத்தில் எழுதியிருக்கிறான். ஆனால், எனக்கெண்டால் இண்டைக்கு வருவான் எண்ட நம் பிக் கை இல்லை. யாழ்ப்பாணத்திலை இருந்து கொழும்புக்கு போய், அங்கையிருந்து

வவுனியா வந்து, இஞ்சை வாறதெண்டால்..... ஊம்..... நினைச்சுப் பார்க்கவே முடிய இல்லை.”

“அவர் வருவார் எண்டு தான் நான் நம்புறன்.”

சுவாமியின் பேச்சை அன்னம்மா கவனத்தில் எடுக்க வில்லை. “சரி : பாதர், நான் போயிட்டு வாறன். நீங்கள் விழாவுக்கு வருவியள் தானே?”

“பெரும்பாலும் வருவன்.”

அன்னம்மா மறைந்தாள்.

சுவாமி தனது அறையில் குறுக்கும், நெடுக்குமாக நடந்தார். டேவிட்டின் வருகையை வெகு ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

(4)

இருட்டிவிட்டது.

இருளின் போர்வையை அகற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணை நாதனின் மனதில் முளைவிடவில்லை. ‘லைட்’டைப் போட வேண்டும் என்ற சிந்தனைக்கு தூரத்தில் விளங்கினான்.

அவனின் நினைவு சிவபுரத்திலேயே இன்னும் தங்கி யிருந்தது. பல சம்பவங்களை அவன் ஏற்கனவே பல தடவைகள் மீட்டிருந்த போதும், மீண்டும், மீண்டும் மீட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

சிவபுரத்தின் அன்றைய தினம் அமைதியாக விழித்தது. அதிகாலையிலேயே நாதன் எழுந்து விட்டான். முதலில் கோழிக் கூட்டடைத் துப்பரவாக்கிவிட்டு, முட்டைகளை முடல் பெட்டியில் அடுக்கி, குசினியில் வைத்தான். ஆட்டுக் கொட்டிலைத் துப்பரவு செய்தான்.

இவ் வேலையை தானே செய்வதாக அன்னம்மா எத்தனையோ தடவைகள் சொல்லி இருந்த போதும், நாதன் அதனைத் தொடர்ந்தும் மேற்கொண்டான்.

எல்லா வேலைகளையும் முடித்த பின்னர் காலைக் கடன்களை ஆரம்பித்தான். குளித்துவிட்டு கிணற்றுடியை விட்டு வெளியே வரும் போது, சுகந்தி அவன் முன்னே நின்றாள்.

“அன்னா, உன்னைத் தேடி கோபியும், குமாரும் வந்திருக்கினம்” என்று சுகந்தி அறிவித்தாள்.

“இந்தக் காலமை வெள்ளன..... என்ன விசயமாம்?”

“தெரிய இல்லை. ரண்டு பேரின்ர முகத்தையும் பார்க்கக்கின்னை ஏதோ நடக்கக்கூடாதது நடந்திட்ட மாதிரி தெரியுது.”

நாதன் வீட்டின் விறாந்தைக்கு விரைந்தான். கோபியும், குமாரும் நாற்காலிகளில் அமர்ந்திருந்தனர்.

“என்ன விசயம், காலமை வெள்ளனை.....” என நாதன் இழுக்க, “வேதக்காரர் எங்கட கலை நிகழ்ச்சியளை குழப்பப் பார்க்கினம்” என்றான் கோபி.

“குழப்ப.....? நீ என்ன சொல்றாய்?” நாதனின் முகம் கடுத்தது.

“நாடகத்தில், 'டான்ஸில்', பட்டி மன்றத்தில் எண்டு எல்லா நிகழ்ச்சியளிலையும் பங்கு பெறப் போறது மகா வித்தியாலய பெடியனும், பெடிச்சியனும்.....”

“தெரியும்.”

“வேதக்காரர் கொஞ்சப் பேர் 'பிரின்ஸிபலை' போய் சந்திச்சு பெடியள் ஒருத்தரும் நிகழ்ச்சியளிலை கலந்து கொள்ளக்கூடாது எண்டும், அப்படி மீறினால் 'இயக்கத்துக்கு' நிதி சேகரிக்கிறதுக்காக அவர் கலை நிகழ்ச்சி நடத்த உதவி செய்யுறார் எண்டும் கல்வித் தினைக்களத்துக்கு 'பெட்டிசன்' போடப் போறதாக பயமுறுத்தி இருக்கினம். 'பிரின்ஸிபல்' சிவதாசனைப் பற்றித் தானே உனக்குத் தெரியும்? சரியான பயந்தாங்கொள்ளி. உடன் பெருமாள் கோயில் மாடு மாதிரி தலையாட்டிவிட்டு, நாடகம் பழக நேத்தைக்கு பின்னேரம் வந்த பெடியளைத் துரத்திப் போட்டாராம். இரவு பதினொரு மணி அளவில் தான் இந்த 'நியூஸ்' எனக்கு கிடைச்சுது. உடன் உன்னைத் தேடி இஞ்ச வந்தன். ஆனால், வீடு ஒரே இருளிலை முழுகிக் கிடந்தது. உன்ற நித்திரையைக் குழப்பக் கூடாது எண்டு நினைச்சு போயிட்டன்” என்று கோபி முச்ச விடாமல் சொல்லி முடித்தான்.

நாதன் உடனடியாக ஓன்றும் சொல்லவில்லை. தலையை மேலும், கீழும் ஆட்டியபடி கோபியையும், குமாரையும் மாறி, மாறிப் பார்த்தான். யோசனையில் மூழ்கினான். சில வினாடிகள் நகர்ந்தன. திடீரென, “‘பிரின்ஸிபலை’ ஆர் ஆர் போய் சந்திச்சிருக்கினம்?” என்று கேட்டான்.

“அந்தோனியார் கோயில் ஊழியக்காரர் டேவிட், கூப்பன் கடை ‘மனேச்சர்’ அந்தனிப்பிள்ளை, உன்னோட படிச்ச ரொஸெல்ரோ, அஜித், கிங்ஸ்லி எண்டு ஒரு சின்னக் கூட்டம்.”

“ஏன் அவையனுக்கு இந்த தேவையில்லாத வேலை?” நாதன் சினத்துடன் கேட்டான்.

“எல்லாம் எரிச்சல். எங்கட 'பிளானை' முளையிலேயே கிள்ளி ஏறியறது தான் அவையின்ற நோக்கம். மச்சான், நாங்கள் இதை விட்டு விடக்கூடாது. அவையனுக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்க வேணும். எங்கட பெடியள் எல்லாரும் கொதிச்சு போயிருக்கினம். டேவிட்டை துண்டாக வெட்ட வேணும் எண்டு துடிக்கினம்.”

கோபி படபடவென வார்த்தைகளைப் பொரிந்து தள்ளினான்.

“கோபி, இரத்தத்தை கொதிக்க வைச்ச காட்டுமிராண்டித் தனமான வேலையைச் செய்யறது நாகரீகம் இல்லை. அது படிச்சவனுக்கு வடிவு இல்லை. அவையள் அநாகரீகமாக நடந்தால், நாங்களும் அப்படி நடக்க வேணும் என்டு அர்த்தமல்ல.”

“முள்ளை முள்ளால் தான் எடுக்க வேணும்.” குமார் ஆக்ரோடித்துடன் சொன்னான்.

“உண்மைதான். ஆனால், நான் இதை முள் எண்டு நினைக்க இல்லை. இந்தப் பிரச்சனையை முள்ளினர் மேல சிக்கியிருக்கிற சீலை எண்டு தான் நினைக்கிறன். முள்ளினர் மேல சிக்கியிருக்கிற சீலையை பக்குவமாகத் தான் எடுக்க வேணும். இதையும் அந்த மாதிரித்தான் கையாள வேணும். ரண்டு மதங்கள் சம்பந்தப்பட்டிருக்குது. கொஞ்சம் பிழைச்சால் கூட இரத்த ஆறு ஒடும்.”

“நீ சொல்லுறதை நான் ஒத்துக்கொள்றன். ஆனால், வேதக்காரருக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்காட்டால், அவையள் எங்களை மிஞ்சிவிடுவினம். தங்கட மதத்தை வளர்க்கிறதுக்காக அவையள் எதையும் செய்யட்டும். ஆனால், எங்கட மதம் வளர்றதுக்கு அவையள் தடையா இருக்கிறதை என்னால் ஒத்துக் கொள்ள ஏலாது.”

“கோபி, ஆவேசமாக கதைக் காதை. ஆறுதலாக யோசிசுக்க கதை. நாங்கள் இதை அமைதியாகத் தான் ஒப்பேற்ற வேணும். நாங்கள் எடுக்கப் போற முடிவிலை தான் இந்த ஊரினர் அமைதியே தங்கி இருக்குது. நீ டேவிட்டை சந்திச்ச, அவரை பயமுறுத்து.”

“என்ன மாதிரி?”

“‘பிரின்ஸிபலோட்’ அவர் கதைச்ச விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டு, நாங்கள் எல்லாரும் கொதிசுக்க போயிருக்கிறும் எண்டு சொல்லு. அவரை உடனடியாக ‘பிரின்ஸிபலைக்’ கண்டு மன்னிப்பு கேக்கச் சொல்லு.”

“டேவிட் அதுக்கு மசியாவிட்டால்?”

“என்னட்டை வந்து சொல்லு. நான் மிச்சத்தைப் பார்க்கிறன்.”

“சரி. எனக்கெண்டால் டேவிட் மசிவான் எண்டு நம்பிக்கை இல்லை. அவையளுக்கு தாங்கள் பெரிய கெப்பர் எண்டு ஒரு எண்ணம். எதற்கும் போய் சந்திச்சிட்டு வாறன்.”

“கவனமாகக் கதை.”

கோபியும், குமாரும் அங்கிருந்து வெளியேறினர்.

“டேய், என்னடா செய்யறியள்? தேவையில்லாத அகதி மண்டபம் கட்டி வீண் சோலி, சுரட்டுக்கெல்லாம் போறாய் போல”

என்றபடி அன்னம்மா விறாந்தைக்கு வந்தாள்.

“அகதி மண்டபம் கட்டுறது வீண் வேலை இல்லை. அது ஒரு தேவையான வேலை.”

“அதுக்கு ஏன் ஊரில் இருக்கிற ஆக்களோட சண்டை பிடிக்கிற மாதிரி காரியத்தை நடத்துறியள்? பேசாமல் அகதி மண்டபம் கட்டுற தொழுவாரத்தை விட்டுட்டு, உன்ற 'டாக்குத்தர்' தொழிலுக்கு என்ன செய்யலாம் எண்டதை யோசிச்ச, அதுக்கேத்த மாதிரி காரியத்தைச் செய்.”

“அதையும் செய்வன். ஆனால், அதுக்கிடையில் இதை முடிக்க வேணும்.”

“அதுக்கு ஏன்றா அந்தோனியார் கோவில்காரரோட முரண்டு பிடிக்கிறாய்?”

“அவையள் தான் முரண்டு பிடிக்கினம். நாங்கள் நடத்தப் போற கலை நிகழ்ச்சியளை குழப்பப் பார்க்கினம்.”

“அவையளோ?”

“அவையளே தான். வானத்தில் இருந்து வேறை ஆரும் குதிச்ச வர இல்லை.”

“அவையள் அப்படியான ஆக்கள் இல்லை.”

“ஓ! அவையளுக்கு நல்லா வக்காலத்து வாங்குறியள். அந்தளவுக்கு அவையள் உங்கட மனதை தங்கட பக்கம் திருப்பி வைச்சிருக்கினம். அம்மா, நீங்கள் இந்த விசயத்திலை தலை போடாதேங்கோ. எனக்கு என்ன செய்ய வேணும் என்டு தெரியும்.”

“அப்பாவும் தான் சைவத்தை வளர்க்க பாடுபட்டார். ஆனால், இப்படி சண்டித்தனம் காட்டுற மாதிரி நடக்க இல்லை.”

“தெரியும். அந்தக் காலத்திலை இந்த மாதிரி வேதக்காரர் இருக்க இல்லை. அப்பத் தான் அவையள் இஞ்ச முளை விட்டிருந்தினம். இப்ப ஆலவிருட்சம் மாதிரி படர்ந்துவிட்டினம். அதால் தான் எங்களை நகக்கலாம் என்டு தெண்டிக்கினம். நான் இஞ்சை இருக்கமட்டும் அவையின்ற எண்ணம் ஈடேறாது.”

“டேய், மதத்தை வளர்க்கிறேன் என்டு ஆக்களுக்குள்ளை மத வெறியைத்தான் வளர்க்கிறாய்.”

“இல்லை, இல்லை....” நாதன் கத்தினான். ஆக்ரோஷமான குரலில் அவன் தொடர்ந்தும் பேசினான். “அம்மா, தேவையில்லாத கதை கதைச்ச என்ற கோபத்தை கிளப்பாதேங்கோ. நீங்கள் இந்த விசயத்திலை தலை போடாதேங்கோ. நீங்கள் இப்ப கொஞ்ச நாளை நடக்கிற மாதிரியாலை எனக்குத் தலை குனிவு. காண்ற எல்லாரும் உன்ற அம்மாவை அந்தேனியார் 'சேர்ச்'சிலை கண்டனான் என்டு சொல்லி, பகிடி பண்றாங்கள். உம்மட அம்மாவை கோயில் பக்கமே காண இல்லை என்டு சொல்லி ஜயர் சிரிக்கிறார்.”

“நாதன் முந்தியும் சொல்லி இருக்கிறன். இப்பவும் சொல்றன். நான் 'சேர்ச்'க்கு போவன். கோயிலுக்கு போகாமல் விடுவன். அது என்ற விருப்பம். நீ இதிலை தலை போடாதை. இனியும் இதைப் பற்றி கதைச்சால் தெரியும்” என அன்னம்மா அச்சுறுத்தினாள்.

தாயை நாதன் எரிச்சலுடன் நோக்கினான். “நீங்கள் செய்யறதைச் செய்யுங் கோ. என்ற லட்சியக் கனவை நிறைவேற்றிட்டு இஞ்சை இருந்து போனன் எண்டால், இந்தப் பக்கம் இனி வரமாட்டன். நான் உங்களுக்கு மேன் எண்டால் அது மாதிரி நடவுங்கோ. இல்லாட்டி.....”

“டேய், என்னை வெருட்டுறியோ? அதுக்கு வேறை ஆரையும் பார். நான் உன்ற அம்மா எண்டதை மனதில் வைச்சிரு. மரியாதையா என்னோட கதை. இல்லாட்டி வாயைப் பொத்திக் கொண்டிரு. நீ 'டாக்குத்தார்'. 'டாக்குத்தார்' மாதிரி நட. ஊர் தொழுவாரங்களுக்குள்ளை தலையை நுழைச்சு, உன்ற மானம், மரியாதை, கெளரவத்தை இழக்காதை” என்ற அன்னம்மா அங்கிருந்து அகன்றாள்.

கோபத்தின் எல்லைக்கே சென்றிருந்த நாதன், தாயைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். அவளை வாய்க்கு வந்தபடி ஏச வேண்டும் என்று மனம் தூடித்தது. அவன் கைகளும் பரபரத்தன. ஆனால், எல்லாமே ஒரு சில கணங்கள் தான். அவன் தனது கோப உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்தினான். சகஜ நிலைக்குத் திரும்பினான்.

விறாந்தைக்குச் சென்று நாற்காலியில் அமர்ந்தான்.

கண்களை மூடியவண்ணம் யோசனையில் மூழ்கினான்.

சிறிது நேரத்தில் கோபியும், குமாரும் வந்தனர்.

“டேவிட், அந் தனிப் பிள்ளை ஆக் களோடை கதைச்சியலோ?” நாதன் ஆவலுடன் கேட்டான்.

“கதைச்சம். அவையள் 'பிரின்ஸிப்பலோடை' இதைப் பற்றி ஒண்டுமே கதைக்க இல்லை எண்டு சொல்லுகினம். வேறை ஆரும் கதைச்சு, அவர்றறை மனதை மாற்றி இருக்கலாம் எண்டு அவையள் அபிப்பிராயப்படுகினம்.”

“எனக்கு இதிலை நம்பிக்கை இல்லை. வாங்க, முண்டு பேரும் 'பிரின்ஸிபலிட்டை' போவும்.”

நாதன் 'சைக்கிளில்' ஏறினான். மற்றவர்களும் தத்தமது 'சைக்கிள்களில்' ஏறினார்கள். 'சைக்கிள்'கள் புறப்பட்டன.

ஐந்து நிமிடங்களுக்குள் சிவதாசனின் வீட்டை அடைந்தனர். கதவைத் தட்ட, அவரே வந்து திறந்தார்.

“ஹா..... நாதன், வாரும். நீங்களும் வாங்கோ” என்று மூவரையும் சிவதாசன் வரவேற்றார்.

யாவரும் அமர்ந்த பின்னர், “சேர், நாங்கள் ஒரு முக்கிய விசயத்தைப் பற்றி கதைக்க வந்தனார்கள்” என்று நாதன் தயங்கிய குரலில் வார்த்தைகளை இழுத்தான்.

சிவதாசன் நாகுக்காகப் புன்னகைத்தார். “என்ன விசயத்தைப் பற்றி நீங்கள் கதைக்கப் போறியள் என்டு எனக்குத் தெரியும். நேத்தைக்கு நாடகம் பழக வந்த பெடியளை ஏன் போகச் சொன்னனான் என்டு கேக்க வந்திருக்கிறியள். இதுகளை எல்லாம் உடன் நிறுத்தும்படி எனக்கு மேலிடத்திலை இருந்து உத்தரவு வந்திருக்குது. அது தான் பெடியளை போகச் சொன்னனான்.”

“மேலிடம்? ஆர் வேதக்காரரோ?” என கோபி கேட்டான்.

அவனைச் சுட்டெரிப்பது போல சிவதாசன் நோக்கினார். “தம்பி, கதைக்கிறதை அளந்து கதை.”

“கோபி, நீ கொஞ்சம் பொறு. நான் கதைக்கிறன். ‘சேர், மேலிடம் எண்டால் எது? உங்கட டிபார்ட்மென்டோ இல்லாட்டி.....’ நாதன் பேச்சைக் கத்தரித்தான்.

“டிபார்ட்மென்ட் தான். ஆரோ ‘டிப்பார்ட்மென்டுக்கு பெட்டிசன்’ போட்டிருக்கினம். கலை நிகழ்ச்சி நடத்தி ‘இயக்கக்குத்துக்கு’ காக சேர்க்கிறதுக்காக நான் உதவி செய்யுறன் என்டு ‘பெட்டிசனிலை’ எழுதியிருக்கினம் போலை. அதால் தங்கட அனுமதி இல்லாமல் பிள்ளையளை ஏதாவது கலை நிகழ்ச்சியில் பங்குபற்ற விட வேண்டாம் என்டு ‘டிப்பார்ட்மென்ட்’ எனக்கு அறிவிச்சிருக்குது.”

“சேர், உண்மையோ சொல்லுறியியள்?”

“ஓமோம்.”

“டிப்பார்ட்மென்ட் எழுதின கடதாசியை நாங்கள் பார்க்கலாமோ?”

இதைக் கேட்டதும் சிவதாசனின் முகம் வெளுறிவிட்டது. கண்களில் அச்சம் குத்திட்டது. ஆனாலும், தன் னைச் சுதாகரித்தவண்ணம், “நான் ஏன் உமக்கு அந்தக் கடிதத்தைக் காட்டவேணும். நான் சொல்லுறுதை நம்பும்” என்றார்.

“சேர்.” நாதன் குரலை சற்று உயர்த்தினான். “ஏன் பொய் சொல்லுறியியள்? டேவிட் ஆக்களதானே உங்களை வெருட்டி, நீங்கள் இப்படி ஒரு முடிவை எடுத்திருக்கிறியியள்?”

“இல்லை, இல்லை. என்னை ஒருத்தரும் வெருட்ட இல்லை.”

“அப்படி எண்டால் நீங்கள் எங்களுக்கு ஒத்துழைப்பு தரமாட்டியனோ?” குமார் கேட்டான்.

சிவதாசன் பதில் கூறாமல் இருந்தார்.

“எங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும். உங்களை அவையென் தான் வெருட்டி இருக்கினம். சரி, பரவாயில்லை. நாங்கள் மாற்று

ஓமுங்குகளைச் செய்யறம்” என்ற நாதன் எழுந்தான்.

“கடைசி நேரத்தில் காலை வாருற நீங்கள் எல்லாம் பிரின்ஸிபல்'லாக இருக்கிறியள். உங்களால் எங்களுக்குத் தான் அவமானம். உங்களை கவனிக்க வேண்டிய மாதிரி கவனிப்பம்” என்று கோபி எச்சரித்தான்.

“தம்பி, சும்மா குரைக்காதையும்.” சிவதாசன் பதிலுக்குக் கத்தினார்.

“நாங்கள் கடிக்கிற நாய்கள். குரைக்கமாட்டம். கடிக்க வேண்டிய நேரத்தில் கடிப்பம். அப்பத் தெரியும்.”

முவரும் அங்கிருந்து ஏமாற்றமும், கோபமும் கலக்க அகன்றனர்.

(5)

இருள் அவ்வுரை விழுங்க முற்படுகையில், டேவிட் அரக்கப்பரக்க விரைந்து வந்து, எமர்சன் சவாமியின் முன் நின்றான். அவன் முகம் முழுவதும் வியர்வையால் நனைந்திருந்தது. கண்களில் பயத்தின் சாயல் மறைந்திருந்தது.

அவன் நிலையை உணர்ந்து சுவாமி கலவரமடைந்தார். என்ன, ஏது என்று அவனை நோக்கினார்.

“...பாதர், நிலைமை மோசமாயிட்டுது.....” என்று அவன் அச்சத்தில் கத்தினான்.

“நீர் என்ன சொல்றீர்?”

“நான் பெடியளை சந்திச்சன்.”

“ஆர் ஆர் ஆக்கள்?”

“இருத்தன் கோபி. மற்றவன் குமார். இன்னொருத்தன் கேசவன்.”

“முன்னு பேரும் என்ன சொன்னவையள்?”

“அவையள் ஒண்டும் சொல்ல இல்லை. நான் கேட்ட கேள்விக்கு அவையள் சரிவர மறுமொழி சொல்ல இல்லை. நானும் அவையளின்றை வாயைக் கிளரி என்ன செய்யப் போகின்ம் எண்டதை அறியிப்பார்த்தன். குமாருக்கு கோவம் வந்திட்டுது. டேய் டேவிட், கனக்க வாலை ஆட்டாதை. நீங்கள் எல்லாரும் எங்களுக்கு செய்த அநியாயத்தை. அயோக்கியத்தனத்தை நாங்கள் மறக்க இல்லை. நாதனுக்காக உங்களை விட்டு வைக்கிறும். இல்லாட்டி எல்லாரையும் கண்டோட கைலாயம் அனுப்பி இருப்பும் என்னு சொன்னான்....” டேவிட் பேசுவதை நிறுத்திவிட்டு, பெருமுச்சொன்றை வெளிவிட்டான்.

“பிறகு.....”

“டேய், இந்த விழா முடிஞ்சாப் பிறகு நீங்கள் கட்டிக் கொண்டிருக்கிற அகதி மண்டபத்தை என்ன செய்வம் எண்டு காட்டும்’ எண்டு கோபி கத்தினான். ‘பாதர்’ எனக்கெண்டால் பயமாக இருக்குது. அவையள் சொன்னதைச் செய்வினம் போலை இருக்குது.”

கவாமிக்கு உடனடியாகப் பேச முடியவில்லை. அவர் பார்வையில் வெறுப்பு அளவுக்கு மீறியது. “நீர் செய்த வேலையால் எங்கட மானம், மரியாதை எல்லாம் போகப் போகுது. அதோட மண்டபத்தினர் கதையும் முடியப் போகுது” என்று கவாமி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது, அந்தோனிப்பிள்ளை அங்கு தோன்றினார். “வாரும், வாரும்..... சரியான நேரத்திலை தான் வந்திருக்கிறீர். நீங்கள் எல்லாரும் செய்திருக்கிற மோட்டுத்தனமான வேலையால் இஞ்சை ஒரு பூகம்பமே வெடிக்கப் போகுது.”

“பாதர், சொல்லுற்றை விளக்கமாகச் சொல்லுங்கோ.”

“நீங்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து, ரண்டு வருசத்துக்கு முந்தி அவையள் நடத்த இருந்த கலை விழாவை குழப்ப இருந்ததுக்கு, பழிக்கு பழி வாங்கிறதுக்காக, அவையள் இப்ப எங்கடை மண்டப கட்டிடத்தை அழிக்கப் போகினாமாம்.”

அந்தோனிப்பிள்ளையின் முகத்தில் மாற்றம் எதுவும் ஏற்படவில்லை. “நானும் இதைப் பற்றி கேள்விப்பட்டனான். ஆனால் ‘பாதர்’, அவையஞ்சுகு இவ்வளவு துணிவு இருக்குதோ? எல்லாம் சம்மா வாய்ச் சவடால். இதைப்பற்றி நீங்கள் கொஞ்சமேனும் கவலைப்படாதேங்கோ.”

அந்தோனிப்பிள்ளை எவ்விதத் தடையுமின்றி சரளமாகப் பேச, கவாமி வியப்படைந்தார். “அந்தனிப்பிள்ளை, நீர் என்ன சொல்லீர்?”

“உவையள் உப்படி மாரி காலத்து தவளை மாதிரி கத்துவினம். எல்லாம் உணர்ச்சி வேகம் இருக்கிற மட்டும் தான். அது அடங்கிச்கதோ அவ்வளவு தான். பேந்து எங்களிட்டை கையேந்திக் கொண்டு வருவினம். உப்படி எத்தனை தரம் கத்திப் போட்டு, எங்களுக்குப் பின்னாலை வந்தவையள்?”

“அது முந்தி. இப்ப இல்லை. இப்ப அவையள் அந்த நிலையைக் கடந்திட்டினம்.”

“அப்படித் தான் நீங்கள் நினைக்கிறியள் ‘பாதர்’. இப்ப இன்டைக்கு ‘சேர்ச்சிலை எல்லாருக்கும் அரிசியும், மாவும் இலவசமாக குடுக்கப்படும் எண்டு அறிவிச்சால், எல்லாச் சனமும் இஞ்சை முண்டியடிச்சுக் கொண்டு வந்து நிக்கும். ஒருத்தர் கூட விழா பக்கம் போகமாட்டினம். அப்படியான ஆக்கள். எங்கடை மண்டபத்திலை கைவைக்கிறதாவது.....”

“அந்தனிப்பிள்ளை ஜயா சொல்றது நூற்றுக்கு நூறு சரி”

என்று டேவிட் ஒத்துப்பாடினான்.

“::பாதர், அவையள் வன்முறையில் இறங்கினால் நாங்களும் அதுக்கு தயார். இப்பேவே எங்கடை பெடியளைக் கூப்பிட்டு ‘சேர்ச்’, புதுசா கட்டுற மண்டபம் எண்டு எல்லா இடத்தையும் சுற்றிக் காவல் போடுவும்” என்று அந்தோனிப்பிள்ளை அபிப்பிராயப்பட்டார்.

“போடலாம் தான். ஆனால், எத்தனை நாளைக்கு? இஞ்சை காவலுக்கு நிக்கிற பெடியளைக் கண்டுட்டு, இன்டைக்கு அவையள் ஒண்டும் செய்யாமல் போகலாம். நாளைக்கு, இல்லாட்டால் நாளன்டைக்கு அவையள் வரலாம். அப்படி வந்தால்? நாங்கள் தயாராக இல்லாட்டால், என்ன நடக்கும் என்டதை கற்பனை பண்ணிப் பார்க்கக்கூட ஏலாது. என்டபடியால் நாங்கள் ஒரு சமரசத் தீர்வைத்தான் நாட வேணும்.”

“என்ன ::பாதர், பயந்திட்டங்களா? நாங்கள் இருக்கிறும்.” அந்தோனிப்பிள்ளை தெரியத்துடன் கூறினார்.

“நான் பயப்பட இல்லை. இது மதம் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சனை. இந்தப் பிரச்சனையை தூக்கிப் பிடிச்சால், இது இனப்பிரச்சனை மாதிரி மாறிடும். பிறகு அதுக்கு ஒரு நாளுமே தீவு இருக்காது. என்டபடியால் முதல்ல அஹிம்சை வழியில் தான் இதைத் தீர்க்க வேணும்.”

“என்ன மாதிரி?”

“பெடியள் தானே ஆவேசம் வந்த நிலையில் இருக்கினம்? ஊர் பெரிய ஆக்களைச் சந்திச்ச, ஏதாவது சமரசத்துக்கு போறது தான் நல்லது எண்டு நான் அபிப்பிராயப்படுறன்.”

“::பாதர், நாங்கள் ஏன் இவங்களுக்கை கோழையள் மாதிரி.....” அந்தோனிப்பிள்ளை இழுத்தார்.

“இந்த ஊரில் ரத்தம் பெருக்கெடுக்க வேணும் எண்டு நீர் விரும்புற்றோ? மேலே இருந்து போடுற குண்டுகளால் வீடுகள் தரைமட்டமாகிற மாதிரி, இரண்டு பக்கத்து ஆக்களாலை மிச்சம் இருக்கிற வீடுகளும் தரைமட்டமாகிறதா? அமைதியாக இருந்து எங்கடை மத்தை வளர்க்கிறதைத் தான் நான் விரும்புறன். அன்பை விட சிறந்தது வேறொண்டும் இல்லை எண்டு நான் நினைக்கிறன்.”

டேவிட் புன்னகையுடன் தலையை மேலும், கீழும் பல தடவைகள் ஆட்டினான். “::பாதர் சொல்லுறதை நான் இப்ப ஒத்துக் கொள்ளுறன். எங்கட நோக்கத்தை நாங்கள் நிறைவேத்துற தெண்டால் சமாதானமாகத் தான் போக வேணும். இன்டைக்கு எங்களுக்கு தலை குனிவு இருக்கும். ஆனால், நாளைக்கே தலையை நிமிர்த்திப் போட்டு, எங்கட நோக்கத்தை இரட்டை வேகத்திலை நிறைவேற்றலாம்.”

“அந்தனிப்பிள்ளை, எங்கட நோக்கம் தான் பெரிக். அதை அடையுறதுக்கு அப்படியும், இப்படியும் வளைஞ்சு குடுக்க வேணும்.” சுவாமி சொன்னார்.

அந்தோனிப்பிள்ளையின் முகத்தில் ஒரு சின்னத் தெளிவு பிறந்தது. “என்னவோ ! பாதா’, நீங்கள் சொல்லுறது சரி எண்டால் செய்யுங்கோ. நான் அதுக்கு ‘சப்போர்ட்’ தாறன். ஊர் பெரிய ஆக்கள் எண்டு ஆர் ஆரோடு கதைக்க போறியள்?”

“சின்னையா தான் ஆக்ரோஷமான ஆள். அதோட் நாதன்ர தங்கச்சியினர் மாமனர் தம்பி. இவரோட சேர்ந்து நாதன்ர திட்டத்துக்கு உதவி செய்த ரண்டு, மூன்று பேர்..... பெரியதம்பி, வினாசித்தம்பி, பாலசிங்கம், கந்தசாமி.....”

“சின்னையாவை மசிய வைக்கிறது அவ்வளவு லேக இல்லை. ஆள் ஒரு ஒற்றைப் போக்குக்காரன். விதண்டாவாதத்தில் கெட்டிக்காரன்.” அந்தோனிப்பிள்ளை அபிப்பிராயப்பட்டார்.

“எண்டாலும் மனிசனுக்கு என்னிலை ஒரு மரியாதை இருக்குது. நான் சொல்லுறதை அவர் கேப்பார். அந்த நம்பிக்கை எனக்கு இருக்குது. அதாலை தான் ஊர் பெரிய ஆக்களைச் சந்திக்க வேணும் எண்டு சொல்றன்.” சுவாமி அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறினார்.

“இவையளை எல்லாம் எப்படி இந்த இட்டு முட்டான நேரத்தில் சந்திக்கிறது?” டேவிட் கேட்டான்.

“விழா நடக்கிற இடத்திற்கே போக வேணும். அதுவும் நான் தான் அங்கை போக வேணும்.” சுவாமி அமைதியாகச் சொன்னார்.

“இந்த நேரத்தில்?” அந்தோனிப்பிள்ளை பத்தடமடைந்தார். “அவங்கள் குழம்பிப் போயிருக்கிற நேரம். வேண்டாம் ‘பாதா’. உங்களுக்கு ஏதாவது நடந்தால்?”

“எனக்கு ஒண்டுமே நடக்காது.”

“பாதா, நான் உங்களோட வாறன்.” சுவாமியை அந்தோனிப்பிள்ளை நெருங்கினார்.

“ஒருத்தரும் வர வேண்டாம். நான் தனியாகப் போறன்.” சுவாமி அங்கிருந்து ஒற்றையாக வெளியேறினார்.

குணபதிப்பிள்ளை மன்டபத் திறப்பு விழா ஆரம்பமாக இருந்தது.

“அன்பர்களே, ஆதரவாளர்களே விழா இன்னும் சொற்ப வேளையில் ஆரம்பமாகும்” என்று ஒலிபெருக்கியில் மீண்டும் மகிந்தனின் குரல் வெளிப்பட்டது.

கூட்டத்தின் மத்தியில் ஒரு சிறிய சலசலப்பு ஏற்பட்டது. இளைஞர்கள் பம்பரம் போலச் சுழன்றனர்.

சின்னையாவிடம் கோபி சென்றான். “ஜூயா, விழாவைத் துடங்குவம். சனம் சேர்ந்திட்டுது” என்றான்.

“ஓ! அதற்கென்ன?”

“நீங்கள் தான் நாடாவை வெட்ட வேணும். வாங்க” என்ற கோபி, அவரை மண்டபத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான். வேறு இளைஞர்களும், பெரியதம்பி, கந்தசாமி ஆகியோரும் அங்கு வந்து அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

சின்னையா கம்பீரத்துடன் நடந்து சென்றார். அவர் முகத்தில் பெருமையும், மகிழ்ச்சியும் சேர்ந்திருந்தன.

மண்டபத்தின் வாசலை அவர் அடைந்தார். சிறுமி ஒருத்தி வந்து அவருக்கு மலர் மாலை அணிவித்தாள். கூடி நின்றோர் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தனர்.

இளைஞன் ஒருவன் தட்டில் கத்திரிக்கோல் வைத்து அதை சின்னையாவிடம் நீட்டினான். அவர் அதை எடுத்து நாடாவை வெட்டினார்.

மீண்டும் கைதட்டப்பட்டு, ஆரவாரம் செய்யப்பட்டது.

சின்னையா உள்ளே சென்றார். அவரைப் பின்தொடர்ந்து கோபி, குமார், ரகு, கேசவன், மகின்தன், வினாசித்தம்பி, பெரியதம்பி, மற்றும் ஊர் பெரியவர்களும் சென்றார்கள்.

சின்னையா எல்லாப் பக்கமும் தனது விழிகளைச் சுழட்டினார். அவரது கண்களைப் பிரமிப்பும், மகிழ்ச்சியும் கெளவின.

“ச! நல்லாத் தான் கட்டி இருக்கினம். எல்லாப் பக்கமும் வடிவா இருக்குது. இவ்வளவு நேர்த்தியா கட்டுவினம் எண்டு நான் நினைக்க இல்லை. நாதன் கெட்டிக்காரன் தான்” என்று சின்னையா அகமகிழ்ந்தார்.

“நானும் தான் இப்படி பெரிசா வரும் எண்டு நினைக்க இல்லை. கட்டத் தொடங்கக்கின்னை சின்ன ஒரு மண்டபமாகத் தான் வரும் எண்டு நினைச்சிருந்தனான். ஆனால், நல்ல எழுப்பமா வந்திட்டுது. நீங்கள் சொல்லுற மாதிரி எங்கட 'பொக்டர்' நாதன் கெட்டிக்காரன் தான்” என தணிகாசலம் ஒத்துப்பாடினார்.

“எல்லாம் இந்த ஊர் ஆக்கள் செய்த புண்ணியம். வடக்கிலையோ, கிழக்கிலையோ இப்படி ஒரு மண்டபம் அகதியனுக் கெண்டு கட்ட இல்லை. கலியாணத்தையும், கூட்டத்தையும், விழாக் களையும் நடத்திற நோக்கத்துக்காகத் தான் மண்டபங்கள் கட்டப் பட்டிருக்குது. இது அகதியனுக்காக, அவையளை மனதில் வைச்சு கட்டப்பட்டிருக்கிற மண்டபம். முதல் நோக்கம் அகதியள். அடுத்த நோக்கம் தான் கலியாணம், கூட்டம், விழா” என்று சின்னையா உற்சாகத்துடன் சொன்னார்.

“உண்மைதான். 'பொக்டர்' நாதன்ர நோக்கத்தில் புனிதம் இருக்குது. மானுடம் இருக்குது. பரோபகாரம் இருக்குது. சிவபுரத்து

சைவ ஆக்கள் செய்த புண்ணியம் தான் இந்த மண்டபம். இனியும் இதிலை கலியாணம் நடத்தலாம். விழா நடத்தலாம். கூட்டம் நடத்தலாம். அகதி முகாம் மாதிரியும் பாவிக்கலாம்.” தணிகாசலம் வாயெல்லாம் பல்லாகச் சொன்னார்.

“இந்த நல்லெண்ணை இருக்கிறதால் தான் நான் சுளையாக இருபத்தைஞ்சாயிரத்தை நீட்டினான்” என்றார் வினாசித்தம்பி.

“நான் என்ற காணியையும் அற்ப சொற்பத்துக்கு குடுத்தனான்.” பெரியதம்பி பெருமிதப்பட்டார்.

“இந்த விழாவுக்கு ‘டொக்டர்’ நாதனும் வந்திருந்தால் எவ்வளவு சந்தோஷமா இருந்திருக்கும்? அவர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு போக முந்தி கட்டிட வேலை முடிஞ்சிருந்தால், அவரும் திறப்பு விழாவில் கலந்து கொண்டிருக்கலாம். ஆனால், காக் சேர்த்து, கட்டிட வேலை தொடங்கவே ஒன்றரை வருசங்கள் எடுத்திட்டுது.” வினாசித்தம்பி சொன்னார்.

“அவர் இஞ்சை வரக்கிள்ளை திறப்பு விழாவை நடத்தத்தான் நான் விரும்பினான். ஆனால், அவர் தான் விழாவை இன்ன திகதியில் நடத்தும்படியும், இயலுமெண்டால் தான் வாற னெண்டும் ‘லெட்டரில்’ எழுதி இருக்கிறார்.” பெரியதம்பி சொன்னார்.

“இந்த மண்டபத்தில் முதல்ல ஒரு நல்ல விசயத்தை ஒப்பேத்த வேணும் என்கு நான் விரும்புறன்” என்றார் சின்னையா.

“நானும் அதைத் தான் விரும்புறன்” என்றபடி விதானையார் சுந்தரவிங்கம் வந்தார்.

“ஏதாவது ஒரு விழா..... முத்தமிழ் விழா..... இல்லாட்டி எழுச்சி விழா..... நாதன் வந்தால் அவருக்கு ஒரு பாராட்டு விழா.....” வினாசித்தம்பி சொன்னார்.

“நல்ல ‘ஜியா’ தான். ஆனால், இதைப் பற்றி நாங்கள் ‘டொக்டர்’ நாதனோட கதைச்சு, ஒரு முடிவு எடுக்கிறது தான் நல்லது. அவர் என்ன எண்ணத்திலை இருக்கிறாரோ தெரிய இல்லை.” பெரியதம்பி அபிப்பிராயப்பட்டார்.

“ஓ! அது சரி தான். ஆனால், ஒரு முடிவு எடுக்க முந்தி ஏதாவது நடந்து, அகதி முகாம் மாதிரி பாவிக்கிற நிலைமை வந்தால்.....?”

“பரவாயில்லை. முழுமுதல் நோக்கம் பூர்த்தியாகிவிடும். அதுவும் நல்லதுக்குத் தானே?”

“ஜியா.....” சின்னையாவை கோபி நெருங்கினான். “ஜியர் பூசைக்கு தயாராக இருக்கிறார். வாங்கோ” என்று அழைப்பு விடுத்தான்.

மண்டபத்தின் இடது புறத்தில் இரண்டடி உயரமான

பிள்ளையார் விக்கிரகமொன்று அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதைச் சுற்றி ஒரு சிறிய மறைப்பு போடப்பட்டிருந்து.

“இந்தியாவிலை இருந்து எங்கட வேலாயுதமிள்ளை அனுப்பின விக்கிரகம். எப்படி நல்லா இருக்குதோ?” என சின்னையாவிடம் பெரியதம்பி கேட்டார்.

“ஓ! சோக்கா இருக்குது. மரத்திலையோ, செம்பிலையோ செய்தது?”

“செம்புதான்.”

குருக்கள் பூசை மணியை ஒசையெழுப்பினார்.

விக்கிரகத்தைச் சுற்றி பலரும் குழுமிவிட்டனர்.

சோகங்களை மந்திரித்தபடி, குருக்கள் பூசையை பக்தியுடன் ஆழம்பித்தார்.

எல்லோருமே விக்கிரகத்தை நோக்கி கை கூப்பிய நிலையில் பரவசத்துடன் காணப்படுகின்றனர்.

பூசை முடிந்தது.

குருக்கள் அங்கு குழுமி நின்றவர்களுக்கு திருநீறும், சந்தனமும் வழங்கினார்.

“சிவ, சிவா..... இந்த ஊருக்கு எல்லா சந்தோசமும் வந்து சேர வேணும்” என்று கூறியபடி சின்னையா திருநீற்றை நெற்றியில் பூசினார்.

சின்னையாவை கோபி நெருங்கினான். “ஜயா, இனி விழாவைத் துடங்குவதோ?”

“ஓ! துடங்குவம்..... இப்ப துடங்கினால் தான் ஒன்பதரை, பத்துக்குள்ளை முடிக்கலாம். சனங்களும் ஜஞ்ச மணியிலை இருந்து காத்துக் கொண்டு இருக்குதுகள்” என்றபடி சின்னையா அங்கிருந்து நடந்தார்.

வாசலை அடையும் போது, எமர்சன் கவாமி எதிர்ப்பட்டார். சின்னையாவின் நடை நின்றது.

(6)

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் நடந்து முடிந்த நிகழ்ச்சிகளில் அதுவும் ஒன்று. மனதைத் தொடராகச் சுற்றி வந்த சம்பவமாக அது விளங்குகின்றது.

புதியதொரு பிரச்சனை நாதனை வாட்டி வதைக்கின்றது.

அகதி மண்டபக் கட்டிட நிதிக்காக அவன் நடத்தவிருந்த கலை நிகழ்ச்சிகளில் பங்குபற்றிவருந்த மாணவ, மாணவியர் அதில் பங்குபற்ற முடியாது என்பதை அதிபர் சிவதாசன் அறிவித்திருந்தார். அவன் இப்பொழுது மாற்று ஒழுங்குகளைச்

செய்ய வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்தான். இன்னும் ஒரு வாரத்தினுள் நாடகம், நடனம், பட்டி மன்றம் ஆகியவற்றில் பங்குபற்றுபவர்களை ஒன்று சேர்த்து, அவர்களைப் பழக்கி, ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியையும் மேடையேற்றுவது என்பது இலோசன காரியமல்ல. முதன்முதலில் ஒவ்வொரு துறைக்கும் ஏற்ப நடிகர் களையும், நடனமாடுவர்களையும், பேச்சாளர்களையும் ஒன்று சேர்க்க வேண்டும். பின் அவர்களைப் பழக்கி எடுக்க வேண்டும்.

இதற்கு யார் அவனுக்கு உதவுவார்கள்?

அவன் தங்கை சுகந்தியை ஆலோசனை கேட்டால் என்ன? கேட்டான்.

“டான்ஸாக்கு’ என்னோட படிச்ச பிள்ளையள் நாலைஞ்சு பேர் இருக்கினம். அவையளை சுந்திச்சுக் கேட்டால் தான் ஒரு முடிவு எடுக்கலாம்” என்றாள் சுகந்தி.

“ஒரு ‘குருப்பா’, ஆறு ஏழு பிள்ளையள் ஆடுற மாதிரி எண்டால் நல்லது. ஒரு மணித்தியாலம் வரை..... அகதி வாழ்க்கையினர் அவலத்தை விளக்கிற மாதிரி ‘டான்ஸ்’ எண்டால் திறமா இருக்கும்.”

“பார்ப்பம். அவையளோட கதைச்சால் தான் ஒரு முடிவு எடுக்கலாம்.”

“நாடகத்தில் நடிக்கிறதுக்கு.....”

“பிள்ளையள் இருக்குதுகள். ஆனால், ஆம்பிளையளோடை நடிக்க வருவினமோ எண்டு தெரியாது” என்ற சுகந்தி, ஏதோ ஞாபகத்திற்கு வந்தவளாக, “எங்கடை முத்தமிழ் கலா மன்ற ஆக்கள் தீபாவளிக்கு ஒரு நாடகம் மேடையேற்ற இருந்தவையள். பேந்து ஏதோ காரணத்தால் நிப்பாட்டிப் போட்டினம். அந்த நாடகம் ஏதோ ஒரு சமூக சீர்திருத்த நாடகமாம். அவையளைச் சுந்திச்சு அந்த நாடகத்தை போடச் சொல்லிக் கேட்கலாம்” என்றாள்.

சுகந்தி வெளியிட்ட தகவலைக் கேட்டு நாதன் ஆணந்தத்தில் திக்குமுக்காட்னான். அவன் முகத்தில் மகிழ்ச்சியின் சாயல் நிறைந்திருந்தது. வாயெல்லாம் பற்கள்.

“பேந்து என்ன? நாடகம், ‘டான்ஸிலை’ ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை. பட்டி மன்றம்..... அதுக்கு என்ன செய்வம்?” என நாதன் ஆர்வத்துடன் கேட்டான்.

“எங்கட கோயில்லை இடைக்கிடை பிரசங்கம் செய்யற தில்லையம்பலம் இந்த விசயத்திலை களியனாம். பள்ளிக்கூடத்தில் நடந்த நிறைய பட்டி மன்றத்தில் அவர் பங்கெடுத்திருக்கிறாராம். அவரை நடுவராக போட்டுட்டு எட்டுப், பத்துப் பேரைச் சேர்த்தால் பட்டி மன்றத்தை திறமா நடத்தலாம்.”

“நடத்தலாம் தான். ஆனால், எட்டுப் பத்துப் பேரை எங்க சேர்க்கிறது?”

“இந்த ஊரில் ஆக்கள் இல்லையோ? தேவன் இருக்கிறான். மற்றது என்ற மனிசன்.....” என்ற சுகந்தி, கண்கள் படபடக்க மிருதுவாகப் புன்னகைக்கிறாள்.

இவ்வாறு இவர்கள் சம்பாலித்துக் கொண்டிருக்கையில் சுகந்தியின் கணவன் ரவிசங்கர் அங்கு தோன்றினான்.

“அண்ணனும், தங்கச்சியும் கதைச்சதை கேட்டுக் கொண்டிருந்தனான். நான் ஒரு பட்டி மன்ற 'எக்ஸ்பேர்ட்' கண்ணகியா, மாதவியா கற்பில் சிறந்தவள் என்றதிலிருந்து, இந்த காலத்து இனப்பிரச்சனை வரையிலான கனக்க கருப்பொருளிலை பட்டி மன்றத்தில் கலந்து கொண்டிருக்கிறன். நான் ஒரு பக்கத்துக்கு தலைவரா இருக்கிறன்.”

இதைக்கேட்டு நாதன் அகமகிழ்ந்தான். “பிறகு என்ன? எல்லா நிகழ்ச்சியளையும் நான் நினைச்ச மாதிரி நடத்தலாம். எனக்கு இதைப் பற்றி இவ்வளவு நாளும் தெரியாமல் போயிட்டுதே! மெய்யே, என்ன கருப்பொருளிலை பட்டி மன்றம் நடத்துவம்?”

“கருப்பொருள் நிறைய இருக்குது. அரசியல் கருப்பொருளா? சமுகக் கருப்பொருளா? இல்லாட்டி புராண காலத்து கருப்பொருளா?”

“சமுகக் கருப்பொருள்..... ஒரு பொதுவான விசயம் நல்லது.”

“கூட்டுக் குடும்பமா, தனிக் குடித்தனமா நல்லது என்ட கருப்பொருள் என்ன மாதிரி?”

நாதன் புன்னகைத்தபடி, “ச! நல்ல கருப்பொருள். மெய்யே ரவி, உங்கட தனிப்பட்ட கருத்து என்ன?” எனக் கேட்டான்.

“கூட்டுக் குடும்பம் நல்லது. தனிக் குடித்தனமும் நல்லது. அது அவரவர் மனோநிலையைப் பொறுத்தது.”

“சுகந்தி, நீ என்ன சொல்றாய்?”

“கூட்டுக் குடும்பம் நல்லது போலை இருக்குது. ஆனால், அவர் சொல்ற மாதிரி, அவரவர் மனோநிலையில் தான் எல்லாமே தங்கியிருக்குது.”

“எங்களை மாதிரி நாலைஞ்சு பேர் இருக்கிற கூட்டுக் குடும்பம் எண்டால் பரவாயில்லை. பிரச்சனை பெரிசா வராது. ஆனால், பன்னிரண்டு, பதின்மூண்டு பேர் இருக்கிற கூட்டுக் குடும்பம் எண்டால் பிரச்சனை நிறைய வரும். ஏனெண்டால் நிறைய கருத்து வெளிப்படும். என்னாங்கள் வித்தியாசப்படும்” என்று நாதன் அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொன்னான்.

“உண்மைதான்.” ரவிசங்கர் ஒப்புக்கொண்டான்.

“எண்டபடியால் கூட்டுக் குடும்பமா, இல்லாட்டி தனிக் குடும்பமா சிறந்தது எண்ட கருப்பொருளிலை பட்டி மன்றம் நடத்துவம். இந்த கருப்பொருளிலை முந்தியும் பட்டி மன்றம்

நடந்திருந்தாலும், இதை வைச்சு நடத்துவது தான் இலேசு எண்டு நினைக்கிறன். கொஞ்சம் இவைட்டங்களை பிடிச்சு, நல்ல வடிவாக பழக்கி எடுக்க வேணும். அப்பத்தான் சுவையாக இருக்கும்” என நாதன் அபிப்பிராயப்பட்டன்.

“என்னோட படிச்ச ஒருத்தன் இருக்கிறான். இதிலை அவன் வலு கெட்டிக்காரன். அவனை எதிர்தரப்படுத் தலைவராகப் போடலாம். பட்டி மன்றம் நடத்தப் போற்றுதைப் பேர்ஸ்விப்பட்டு நிறையப் பேர் வருவினம். அவையளிலை நல்ல ஆட்களை எடுத்து நானும், என்ற கூட்டாளியும் சேர்ந்து பழக்கி எடுக்கிறம்”

“ரவி, நாங்கள் கொஞ்சம் கெதிப்பண்ண வேணும். இன்னும் ஒரு கிழமை தான் இருக்குது. ‘ஒக்கெட்டுக்கு தான் நிகழ்ச்சி நடத்துறும். எண்டபடியால் கொஞ்சம் தரமாக இருந்தால் நல்லது.’”

“நான் அதுக்கு உத்தரவாதம் தாறன்.”

நாதன் சிறிது நேரமாக மகிழ்ச்சியில் திளைத்தான்.

III வையில் மீண்டும் வீடு வந்த சுகந்தியின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி தாண்டவமாடியது.

“அண்ணா, ‘டான்ஸெப்’ பற்றி கவலைப்படாதை. என்னோடை படிச்ச தேவிகாவை உனக்குத் தெரியும் தானே?”

“ஓ! நல்லா தெரியும். இஞ்சை வாற வடிவான பெடிச்சி தானே? கன்னத்திலை ஒரு சின்ன மச்சம்.....”

“அவளேதான். அவன் இப்ப ‘டான்ஸ் ரீச்சர்’..... தம்பன்குளத்தில் தான் இருக்கிறாள். அவளை அதிர்ஷ்டவசமாக காலமை இவரோட போகக்கிள்ளை சந்திச்சனான். உன் ‘டான்ஸ் புரோகிராம்’ பற்றிச் சொல்ல, உடன் அவன் என்ன சொன்னாள் தெரியுமா?”

“சொல்லன்.”

“உம்மட அண்ணன் இந்த ஊர் ஆக்கஞ்சகாக எவ்வளவோ செய்யக்கிள்ளை நான் ஏதாவது உருப்படியாக செய்ய வேணும். ‘டான்ஸ் புரோகிராமே’ நானே நடத்தித் தாறன். அதுக்கு ஏற்படுற செலவையும் நானே ஏற்றுக்கொள்றன்’ எண்டாளே.”

நாதன் உற்சாகத்துடன் சிரித்தான். “அப்படியா? நல்ல விசயம் தான். வாழ்க் தேவிகாவினர் சேவை மனப்பான்மை” என்று சொல்லி, சுத்தத்துடன் தன் சிரிப்பைத் தொடர்ந்தான்.

“இதைப் பற்றி உன்னோடை கதைக்க வேணுமாம். இன்டைக்கு இஞ்ச வருவன் எண்டவள். பெரும்பாலும் பின்னேரம் வருவாள்.”

“பிறகென்ன? ஒரு தலையிட முடிஞ்சுது. பட்டி மன்றத்தை உன்ற மனிசன் நடத்தி முடிப்பார். நாடகம் தான் பிரச்சனை.”

“முத்தமிழ் கலா மன்ற ஆக்களை சந்திச்சனியோ?”

“ஓமோம். ஆனால், அவையள் இன்னும் உறுதியாக ஒரு மறுமொழியும் சொல்ல இல்லை. பொதுச் சபையைக் கூட்டித்தான் முடிவு எடுக்கலாமாம். அவையளினர் மன்றத்தில் ரொஸைரோ ஒரு ‘மெம்பர்’. அதோடு இன்னும் கொஞ்ச வேதக்காரரும் ‘மெம்பர்களாக’ இருக்கின்றன. என்பதையால் கொஞ்சம் வில்லங்கம் இருக்குது.”

“எப்ப பொதுச் சபையை கூட்டப் போகின்மாம்?”

“இன்டைக்கு பின்னேரம் கூட்டலாம் என்னு சொன்ன வையள். இரவைக்கு முடிவு சொல்லுவினம் போலை.”

“எனக்கெண்டால் அவையள் உனக்கு சாதகமாக முடிவு எடுப்பினம் எண்டதில் ஜமிச்சமாக இருக்குது. ரொஸைரோ கடைசி வரைக்கும் அதுக்கு உடன்படமாட்டான்.”

“நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறன். பரவாயில்லை. அதுக்கேத்த ஒரு மாற்று ஒழுங்கு என்னட்டை இருக்குது.”

“அது என்ன?”

“மங்கையோடு கதைச்சால் தான் என்ற மாற்று ஒழுங்கைப் பற்றி உன்னோடை கதைக்கலாம்.”

“மங்கை? அவளை நீ இன்னும் மறக்க இல்லையா?”

“மறக்கிறதுக்காக நான் அவளோடு பழக இல்லை. மனக்கத் தான் பழகுறன்.”

“அம்மா அதுக்கு விடமாட்டா. உன்னை புவனேஸ் மச்சாஞ்குக்கு கட்டி வைக்கத் தான் அம்மா விரும்புறா. இதைப் பற்றி சாடைமாடையாக என்னோடு கதைச்சவ. நிறைய சீதனம் தரலாம் எண்ட மாதிரி அம்மாவுக்கு செந்தில் அத்தான் சொல்லி அனுப்பி இருக்கிறாராம். அம்மாவும் கடனிலை மூழ்கி இருக்கிறதால் புவனேஸை கட்டும்படி உன்னைத் தெண்டிப்பா.”

“நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறன். கட்டினால் மங்கை. இல்லை எண்டால் பிரமச்சரியம். நான் இதிலை உறுதியா இருக்கிறன். அம்மாட்டை இதைப்பற்றி சொல்லி வை. இல்லாட்டால் மனுசி அடியாடா, பிடியாடா என்னு நிக்கும்.”

“என்னால் உந்த விசயத்திலை தலையிட ஏலாது. நீயும், அம்மாவும் பட்டபாடு.”

நாதன் விழிபிதுங்கினான்.

இரவு முழித்தது.

முத்தமிழ் கலா மன்றத் தலைவர் நாகராஜாவும், செயலாளர் சீனிவாசகமும் நாதனைத் தேடி வந்தார்கள்.

அவர்களது முகங்களில் தெரிந்த வாட்டத்தைக் கண்டு, அவர்கள் தனக்கு எதிராக முடிவு எடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதை நாதன் அனுமானித்தான்.

அவனது அனுமானம் சரியாக விளங்கியது.

“நாங்கள் என்ன செய்யுறுது? பொதுச் சபையின்ற முடிவு இது” என நாகராஜா முனுமுனுத்த போது, “பரவாயில்லை. கலை விழா அண்டைக்கு ஒரு நாடகம் மேடையேறும். சில வேளையில் உங்கட நாடகத்தை விட, எங்கட நாடகம் திறமா இருக்கும்” என்று நாதன் சொன்னான்.

உடனேயே அவன் மங்கையின் வீட்டுக்குச் சென்றான்.

“இந்த நேரத்தில்.....” என மங்கை ஆச்சரியப்பட, “முக்கிய விசயம்” என்ற நாதன், தன் உள்ளோக்கத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

“நாடகத்தில் எத்தனை கதாபாத்திரங்கள்?” என்று மங்கை கரிசனையுடன் வினவினாள்.

“ஏழு கதாபாத்திரங்கள்..... கதாநாயகி, அவளின்ற தேப்பன், தாய், தமையன், கதாநாயகன், அவன்ற தேப்பன், தாய்..... அவ்வளவு தான்.”

“நாதன், இது எங்களுக்கு ஒரு சவால். நாங்கள் எப்படியும் நாடகத்தை ஒப்பேற்றியே தீர் வேணும். வெட்கம், கெளரவத்தை மறக்க வேணும். நீங்கள் ஒமெண்டால் நான் கதாநாயகியாக நடிக்கிறன். ஆரைக் கதாநாயகனாக போடப் போற்றிங்கள்?” என மங்கை உறுதிமிக்க குரலில் கேட்டாள்.

நாதன் சிறிது நேரம் பேசாதிருந்தான். திடுதிப்பென மங்கையை ஆர்வத்துடன் நோக்கினான். “நான் நடிக்கட்டோ?”

“நீங்கள்?” மங்கையின் கண்களில் பிரமிப்பு. அது மறைந்து கடைவாயில் கேவி கலந்த ஒர் அரைகுறைப் புன்னகை.

“என்னால் நடிக்க ஏலும். நடிச்சுக் கூடுதலாக நடிக்கல் கொலேஜ்” நாடகமொண்டில் நடிச்சிருக்கிறன்.”

“அது சரி தான். ஆனால், நீங்கள் என்னோட நடிச்சால் ஆக்கள் சிரிப்பினம். தேவை இல்லாத கதையள் கதைப்பினம்.”

“நீர் வேறை ஒருத்தனோடை நடிச்சாலும் ஆக்கள் தேவை இல்லாத கதையள் கதைப்பினம். என்னையும், உம்மையும் வைச்சு சோடி கட்டி கதைச்சாலும் பரவாயில்லை. நான் தானே உம்மை கட்டப் போறன்? அதோட ஒரு நல்ல விசயத்துக்குத்தானே இப்படி இணைஞ்ச நடிக்கிறும்?”

“எண்டாலும் நீங்கள் ஒரு ‘டோக்டர்’. இந்த மாதிரி நடிக்கிறது.....”

“‘டோக்டர்’ எண்டால் நடிக்கக்கூடாது எண்டு ஏதும் சட்டம் இருக்குதோ?”

“இல்லை..... அப்படி எண்டால் ரண்டு பேரும் நடிப்பம். ஆனால், மேடையில் என்னை கட்டிப்பிடிக்கிற மாதிரி நடிச்சிடா தேங்கோ. பாடமாக்கின வசனம் எல்லாம் மறந்து போயிடும்” என்று மங்கை நகைத்தாள்.

“எனக்கா? உமக்கா?” அவள் சிரிப்பினுள் தன் சிரிப்பை அவன் நுழைத்தான்.

வீடு சென்றவன் தன் முடிவை தாயிடம் வெளியிட, “நீ எக்கேடு கெட்டும் போ. என்னட்டை நீ நடத்தப் போற கூத்தைப் பற்றி கதையாதை” என்று அன்னம்மா திட்டினாள்.

இரவு முழுவதும் மங்கையின் எண்ணம் தான் நாதனின் மனதை நிரப்பி இருந்தது.

(7)

பூட்டாக வெடிகளின் சுத்தம் வானத்தைப் பிளக்குமாப் போல முழங்க, வாணவேடிக்கைகள் அந்த இருள் பிரதேசத்தில் பொள்ளுமில்லை நிலவின் தாற்பரியத்திற்கு ஈடாக விளங்க முற்பட்டன.

‘கணபதிப்பிள்ளை மண்டப’ திறப்பு விழா இனிதே நிறைவேற்றிவிட்டது.

கூட்ட அழைப்பாளர்கள் மேடையைச் சுற்றிவர அமர்ந்திருக்க, சின்னையா தனது உரையை உணர்ச்சிவசத்துடன் ஆற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

“இந்த ஊருக்கு நிறைய காரியங்களை கணபதிப்பிள்ளை ஜயா நிறைவேற்றினார். அவரால் தான் மகா வித்தியாலயம் இங்கு தோன்றியது. சுத்தானந்த இந்து இளைஞர் மன்றத்தை தாபித்தவர்களில் முதன்மையானவராக அவர் விளங்குகிறார். ஆலடிப் பிள்ளையார் கோவிலில் நடைபெற்ற அனேக விசேஷ வைபவங்களை அவரே முன்னின்று நடத்தினார். இங்குள்ள மக்களுக்காக, குறிப்பாக சைவ மக்களுக்காக அவர் அளப்பரிய சேவைகளை நிறைவேற்றியுள்ளார். அவரைப் பின்பற்றி இப்பொழுது அவரது மகன் ‘போக்டர்’ சிவநாதன் இந்த கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார். தனது தந்தைக்கு ஒரு படி மேலேறி, இந்த நாட்டில் ஒருத்தருமே சிந்திக்காத ஒரு விடயத்தை, அவர் நிறைவேற்றி இருக்கிறார். அகதிகளை மீளக் குடியேற்றுவதற்கென, உடைந்த கட்டிடங்களை மீள் நிர்மாணிப்பதற்கென அமைச்சு இருப்பது போல, அகதியாகி, போக்கிடம் தெரியாத நிலையில் உள்ள மக்களுக்கு இதோ ஓர் இடம் என்று காட்டி இருக்கிறார்.....”

சின்னையா தனது குரலை உயர்த்தியும், தாழ்த்தியும் உரையைத் தொடர்ந்தார்.

நாதனின் பெயரை அவர் உச்சரித்த போதெல்லாம் சபையோர் யாவுரும் கைத்தடி ஆருவாரித்தனர். மங்கையின் மனதில் மகிழ்ச்சியின் நிறைந்த பூரிப்பு.

“நாதனின் சிந்தனையில் களங்கம் இல்லை. அதில்

குரோதம் இல்லை. பகை இல்லை. நிறைந்த பொதுநலம். பலருமே கைவிட்டுள்ள சைவ மக்களுக்காக, அவர்கள் கெளரவுமாக ஒரு போக்கிடத்தில் ஒரு நாளையோ, இரண்டு நாட்களையோ கழிப்பதற்காக அவர் வழி வகுத்துள்ளார். இந்த மண்டபம் நல்ல காரியத்திற்காகவும் உபயோகிக்கப்படும். கலியாணம், கூட்டம், கருத்தரங்கு, பட்டி மன்றம், விழா, மற்றும் ஏதாவது விசேஷ வைபங்களை இங்கு நடத்தலாம். அதுக்காக ஒரு சொற்ப தெர்கை அறவிடப்படும். இத்தொகை எதிர்காலத்தில் அகதிகளின் நல்வாழ்வுக்காக செலவழிக்கப்படும். இப்பொழுது ஆயிரம் அகதியளவில் இங்கு தங்குவதற்கு வழி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு வாரமளவில் தங்கினாலும் சாப்பாடு பொங்கிக் கொடுக்கவும் வழி செய்யப் பட்டுள்ளது. அதற்கேற்ற வசதிகள் இங்கு உள்ளன. அகதி களுக்காக நாங்கள் பல திட்டங்களைக் கொண்டிருக்கிறோம். அவற்றைப் படிப்படியாக நாம் நிறைவேற்றுவோம்.”

சின்னையா சில வினாடிகள் மௌனம் சாதித்தார். பின் தனது பேச்சை தொடர்ந்தார்.

“சைவ மக்களுக்கென பிரத்தியேகமாக ஏன் இந்த மண்டபம் என்ற கேள்வி எழுந்துள்ளது. அந்த மாதிரி ஒரு சூழ்நிலை உருவாக்கப்பட்டனால் தான் இந்த மண்டபம் கட்டப்பட்டது. இதைக் கட்டுவதற்கு நீங்கள் எல்லோரும் பணமாகவோ, பொருளாகவோ, சர்வ உழைப்பாகவோ தந்திருக்கிறீர்கள். இது உங்கள் இரத்தத்தில் இருந்து எழும்பிய கட்டிடம். இது உங்களுடைய கட்டிடம். உங்கள் தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய இது எப்பொழுதும் திறந்திருக்கும்.”

சின்னையா தனது பேச்சை நிறுத்தினார். தன் முன்னால் அமர்ந்திருந்த சபையோரை மேலோட்டமாக நோக்கினார்.

“எனக்கு அடுத்ததாக இந்தக் கட்டிடம் எழும்புவதற்கு காரணகர்த்தாக்களில் ஒருவரும், இக்காணியை மிகவும் மலிவான விலையில் விற்றவருமான பெரியதம்பி அவர்களை நான் பேசுவதற்கு அழைக்க இருந்தேன். ஆனால், அதற்கு முன்பாக, நிகழ்ச்சி நிரவில் குறிப்பிடப்படாத ஒருவரை அழைக்க விரும்புகிறேன். அடுத்ததாக நான் இங்கு உரையாற்ற வரும்படி எமர்சன் சுவாமியை அழைக்கின்றேன்.”

சின்னையாவின் பேச்சை இதுவரை புன்னகைத்தபடியும், தலையாட்டியபடியும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கூட்டத்தினரில் பெரும்பாலானோர் சில வினாடிகள் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கிவிட்டனர். அவர்களது பார்வை எமர்சன் சுவாமி எங்கிருக்கிறார் என்பதை அறிவுதற்காக திசை திரும்பியது.

பின் வரிசைக்கு அப்பால், ஆலமரத்தின் கீழ் கைகட்டிய நிலையில் எமர்சன் சுவாமி நிற்பதைப் பலரும் கண்டுவிடுகின்றனர்.

“எமர்சன் சுவாமி, மேடைக்கு வாருங்கள்” என்று

சின்னையா அழைப்புவிடுத்தார்.

கவாமி எமர்சன் மேடையை நோக்கி நடந்தார். சிறிது தூரம் நடந்திருப்பார்.

ஒரமாக நின்றிருந்த கேசவனின் முகம் கோபத்தினால் பிடிக்கப்பட்டது. அவன் கூட்டத்தின் மத்திக்கு வந்து, சின்னையா வைக் கோபத்துடன் நோக்கினான். “இந்தக் கூட்டத்தில் கவாமி எமர்சன் பேச முடியாது. அவர் ஏன் எங்கடை கூட்டத்தில் பேச வேணும்?”

“அது தானே? அவர் ஏன் இஞ்சை பேச வேணும்? இதை அனுமதிக்க ஏலாது” என்று வேறொரு பக்கத்தில் இருந்து குமார் கத்தினான்.

“எல்லாம் விசயமாகத் தான். அவர் உங்களோட ஒரு முக்கியமான விசயத்தைப் பற்றி பேசப் போறார். தயவு செய்து குழப்பாதீங்கோ” என சின்னையா வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

“என்னத்தைக் பேசப் போறார்? இந்த மண்டபம் கட்டுறது க்காக நாங்கள் நடத்த இருந்த கலை விழாவைக் குழப்ப முடியாமல் போனதுக்கான காரணத்தைச் சொல்லப் போறாரா?” கேசவனின் குரலில் அகோரம் மலிந்திருந்தது.

“இல்லை, இல்லை, அவரைக் கதைக்க விடுங்கோ. அப்ப தான் உங்களுக்கு எல்லாமே விளங்கும்.”

கவாமி எமர்சன் தனது நடையை நிறுத்தினார். சின்னையாவை பார்த்தபடி பேசாமல் நின்றார்.

“எங்களுக்கு ஓன்றுமே ஒருவருமே சொல்லத் தேவை இல்லை. இஞ்சை நடந்தது எல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியும். எங்கடை கலை விழாவை குழப்பறதுக்கு திட்டம் தீட்டி அது சரிவராமல் போக, இப்ப அதைப் பற்றி விளக்கம் தர வந்திருக்கின்மோ?” கேசவனின் குரல் ஏறியும், இறங்கியும் வெளிப்பட்டது.

“கேசவன்!” சின்னையா கத்தினார். “நான் சொல்லுறுதைக் கேளும். உங்கட இளம் ரத்தங்களை வீணாக குடாக்காதேங்கோ. அவையள் விட்ட பிழையை சீராக்கத் தான் கவாமி இஞ்சை வந்திருக்கிறார். தயவு செய்து அவரைக் கதைக்க விடுங்கோ.”

“முடியாது, முடியாது. எங்களுக்கு எதிராக செயல்பட்ட ஆக்கள் எங்களிட்டை மன்னிப்பு கேட்டால் தான் நாங்கள் விடுவோம். எங்களுக்கு விளக்கம் தேவையில்லை” என்று குமார் சொன்னான்.

நிலைமை கட்டை மீறப் போகிறது என்று பெரியதம்பிக்கு புரிந்தது. அவர் ஒலிவாங்கிக்கு வந்தார். “எங்கட முயற்சிக்கு, கவாமிக்கு தெரியாமல் ஒரு சிலர் ஊறு விளைவித்திருக்கின்ம். கவாமி அவையளை கண்டித்திருக்கிறார். எண்டபடியால் நாங்கள் அவையளை மன்னிக்க வேண்டும். இரண்டு வருசங்களுக்கு முந்தி

நடந்த ஒரு சில சம்பவங்களுக்காக இப்ப பழிக்குபழி வாங்குவதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. தயவு செய்து அமைதியாக இருங்கள். நீங்கள் இளைஞர்கள். பொறுப்பாக பேசக் கற்றுக் கொள்ள பழக வேண்டும்.” பெரியதம்பி உறுதிமிக்க குரலில் பேசினார்.

“நாங்கள் என்ன கதைக்கிறம், என்ன செய்யுறம், என்ன செய்வம் என்டெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியும்.” கேசவன் கத்தினான்.

“தயவு செய்து நான் சொல்லுறதைக் கேளுங்கோ. இந்த ஊரில் நிலவுற அமைதியை குழப்பாதீர்கள். ரண்டு மதங்களைச் சேர்ந்தவையள் இருக்கக்கின்னை, பிரச்சனை வரத்தான் செய்யும். அப்படியான பிரச்சனையை பேசித் தீர்க்கிறது தான் உசிதமானது. வன்முறையில் இறங்கிறது, அடாவடித்தனமான நடவடிக்கையில் இறங்கிறது என்னு எல்லா செயல்களையும் நிற்பாட்ட வேணும். இல்லாட்டால் இந்த நாட்டில் இரு இனங்களுக்கு இடையில் ஏற்பட்டிருக்கிற பினவு, இஞ்சை மதரீதியிலை ஏற்படப்போகுது. இதை அனுமதிக்க நாங்கள் தயார் இல்லை. இனப் பிரச்சனையாலை அழியுற எங்கட சொத்து, மதப் பிரச்சனையாலையும் அழியக் கூடாது.” பெரியதம்பி சொன்னார்.

“ஓ மோ ம், ஓ மோ ம்” என முன் வாரிசையில் அமர்ந்திருந்தவர்களும் கத்தினார்கள்.

கேசவனும், குமாரும் உடனடியாகப் பேசவில்லை. மௌனமாக நின்றனர்.

சில வினாடிகள் வரை அங்கு மௌனம் நீடித்தது.

அதைக் குமார் குழப்பினான். “சரி, சரி..... நீங்கள் எல்லோருமே ஒரு முட்டாள்தனமான முடிவை எடுத்திருக்கிறீங்கள். பரவாயில்லை..... செய்யுறதைச் செய்யுங்கோ. நாங்கள் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிப் போட்டம்.”

“தம்பிமார்களே, நாங்கள் நல்லதொரு முடிவைத்தான் எடுத்திருக்கிறம். நாங்கள் நல்லதைச் செய்யத் தான் விரும்புறம். நீங்கள் பொறுமையா இருங்கோ. எங்களை நம்புங்கோ.”

“உங்களிலை எங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லை.”

“தம்பிமார்களே, தயவு செய்து எங்களிலை நம்பிக்கை வையுங்கோ. நாங்கள் சொல்லுறதைக் கேளுங்கோ. அமைதியான முறையிலை எங்கட பிரச்சனையை தீர்ப்போம். வன்முறையைக் கைவிடுங்கோ. பொறுமையைக் கடைப்பிடியுங்கோ. பொறுத்தார் பூமியாள்வார..... இங்குள்ள இளைஞர்களுக்கு நான் கரம் கூப்புகின்றேன். தயவு செய்து கவாமி எமர்சனைப் பேச விடுங்கள்.”

எதிர்கருத்துக்கள் எதுவுமே வெளிப்படவில்லை. சிறிது நேர அமைதி. அதை பெரியதம்பி தனக்குச் சாதமாக்கினார். “கவாமி, தயவு செய்து மேடைக்கு வாருங்கள்” என

அழைப்புவிடுத்தார்.

சுவாமி மேடையை நோக்கிச் சென்றார். அவர் நடையில் தயக்கம் தென்பட்டது. மேடையை அடைந்தார். ஒலிவாங்கியைப் பிடித்தார். அவர் கைவிரல்கள் நடுங்கின.

“சிவபுரத்து மக்களே, உங்கள் எல்லோருக்கும் வணக்கம்” என்ற சுவாமி, கைகளைத் தலைக்கு மேலே தூக்கி, ‘வணக்கம்’ தெரிவித்தார். சில வினாடிகள் வரை அங்கு நின்றவர்களைக் கண்களால் வட்டமிட்டார். மெல்லிய புன்னகை ஒன்றை வெளியிட்டவர், புன்னகைத்தபடியே தன் பேச்சைத் தொடர்ந்தார். “இந்த மண்பும் இன்றைய தினத்தில் இங்கு திறக்கப்படுவதையிட்டு நான் உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.”

“பொய், பொய்” என கூட்டத்தின் மத்தியில் இருந்து ‘யாரோ’ ஒருவர் குரலெழுப்பினார்.

ஒரு சில வினாடிகள் மௌனமாக நின்ற சுவாமி, “நான் உண்மையைத்தான் பேசுகின்றேன். தயவு செய்து என் பேச்சைக் குழப்ப வேண்டாம்..... இந்த மண்பத்தைக் கட்டுவதற்கு ‘டொக்டர்’ சிவநாதனும், மற்றும் இங்குள்ள யாவரும் எடுத்த முயற்சியை நான் பாராட்டுகிறேன். இந்த அழகிய கட்டிடம் இங்கு எழுவதற்கு எனது மத்ததைச் சேர்ந்த, குறுகிய எண்ணத்தைக் கொண்ட ஒரு சிலர் குறுக்கீடு செய்ய எத்தனித்தனர். ஆனால், அதை முறியடித்து, உங்கள் நோக்கத்தை நீங்கள் நிறைவேற்றி இருக்கிறீர்கள். இது பாராட்டுக்குரிய விஷயமாகும்.”

இதைக்கேட்டு மக்கள் கர்கோஷம் எழுப்பினார்கள்.

“உங்களுக்கு தீங்கு இழைத்தவர்களுக்கு நீங்களே பாடம் கற்பிக்க முயன்றால் அவர்களுக்கும், உங்களுக்கும் வித்தியாசம் இல்லை. அவர்கள் இழைத்த தவறை மன்னித்து விடுங்கள். பழிக்குப் பழி வாங்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை கைவிடுங்கள். அப்பொழுது தான் நீங்கள் அவர்களை விட உயர்ந்தவர்களாக தென்படுவீர்கள். அவர்கள் உங்களுக்கு இழைத்த தவறுக்காக நான் மன்னிப்பு கோருகிறேன். நான் அவர்களைத் திருத்துகிறேன். இனிமேலும் இவ்வாறான தவறு ஏற்படாமல் நான் பார்த்துக் கொள் வேன். இந்த உறுதிமொழியை உங்களுக்கு அளிக்கின்றேன்.”

தனது பேச்சை நிறுத்திவிட்டு சுவாமி சில வினாடிகள் வரை கூட்டத்தினரை நோக்கினார். ஒருவருமே ஒன்றும் கூறவில்லை.

சின்னையா ஒலிவாங்கிக்கு வந்தார்.

“எமர்சன் சுவாமி பேசியதை நீங்கள் எல்லோரும் கேட்டிருப்பீர்கள். எனது சார்பில் இங்குள்ள இளைஞர்களுக்கு நான் அறைக்கூல் விடுக்கின்றேன். இளைஞர்களே, இனியும்

வன் முறை எண்ணத்தைக் களைந்துவிடுங்கள். நாங்கள் எல்லோரும் எங்கள் சமயத்தை சாத்வீக வழியில் வளர்த்தால் எவ்வித பிரச்சனையும் ஏற்படாது. எதிர்காலத்தில் மதம் சம்பந்தமாக இங்கு பிரச்சனை ஏற்படாது என நான் நம்புகிறேன். இது ஒன்றுதான் நான் உங்களுக்கு சொல்லக்கூடியது.”

சுவாமி எமர்சன் மேடையில் இருந்து இறங்கி, கூட்டத்தினரைக் கடந்து அவ்விடத்தை விட்டு வெளியேறினார்.

ஒருவரும் பேச்கழுச்சுக் காட்டவில்லை.

சுவாமி மறைந்தார்.

கேசவனின் முகத் தில் படிந் திருந்த ஆத் திரம் அகலவில்லை. அவன் கண்களில் நிறைந்த கோபம் குடிகொண்டிருந்தது. சின்னையாவை குமார் ஆத்திரத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

(8)

பூர்ம்பாணத்தின் அகோரம் தணிந்துவிட்டது.

இரவு பத்து மணி.

சாப்பாட்டுக்கு அருகில் உள்ள 'ஹாட்டேலுக்குச்' செல்ல வேண்டும் என்ற நினைப்பின்றி, நாதன் தனது கட்டிலில் சாய்ந்திருந்தான்.

இந்நேரத்திற்குள் சிவபுரத்தில் 'கணபதிப்பிள்ளை மண்டப' திறப்பு விழா முடிவடைந்திருக்கும் என அவன் அனுமானித்தான். இந்த நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை அவன் மனதினுள் புதைந்திருந்தது. அதற்கு ஏற்றாற் போல 'கிளியரன்ஸையும்' பெற்றிருந்தான். கொழும்புக்கு போவதற்கான விமான 'டிக்கெட்'டையும் வாங்கி இருந்தான். கொழும்புக்குச் சென்று, அங்கிருந்து வவுனியாவுக்கு செல்வது கஷ்டமல்ல. ஆனால், அங்கிருந்து இராணுவக் கட்டுப்பாடற்ற வன்னிக்குள் கால் வைப்பது இலகுவான காரியமல்ல. இரு சாராரினதும் 'கிளியரன்ஸ்' கிடைக்க வேண்டும். இவன் போகும் சந்தர்ப்பத்தில் இரு சாராருக்கும் இடையில் மோதல் நிலை உருவாகி இருக்கக் கூடாது.

அவன் 'டொக்டர்' என்றபடியால் இரு சாராரும் 'கிளியரன்ஸ்' வழங்குவார் கள். ஆனால், மோதல் நிலை உருவாகி இருந்தால்.....? போக முடியாது. வாரக்கணக்கில் வவுனியா நகரில் தங்கியிருக்க வேண்டும்.

மண்டப வேலை தொடங்கி ஒரு முறை சிவபுரத்திற்குச் செல்வதற்காக நாதன் வவுனியாவில் காத்திருந்தான்.

இராணுவத்தினரின் 'கிளியரன்ஸ்' கிடைத்தது. 'இயக்கத்தினரின்' 'கிளியரன்ஸ்' கிடைப்பதற்குள், இரு சாராருக்கும் இடையில் மோதல் ஆரம்பமாகிவிட்டது. இரு கிழமைகள் மறைந்தன. மோதல் தணியவில்லை. இனியும் காத்திருப்பதில் பலன் இல்லை என்று என்னிய நாதன் கொழும்புக்குத் திரும்பி, யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போய்விட்டான்.

இந்த முறை அவன் வெகு நம்பிக்கையுடன் காத்திருந்தான்.

இரு நாட்களுக்கு முன் அவன் மேலதிகாரி 'டொக்டர்' தனபாலசிங்கம் அவனைக் கூப்பிட்டனுப்பினார்.

"இரும..... ஊருக்குப் போகப் போற்றி போல....." என தனபாலசிங்கம் இழுத்தார்.

"ஓமோம். ஒன்றரை வருசத்துக்கு மந்தி அங்கையிருந்து வந்தாப் பிறகு, இன்னும் போக இல்லை. அதோட ஒரு முக்கியமான நிகழ்ச்சி ஒண்டு அங்கை நடக்க இருக்குது. அதில் கலந்து கொள்ள வேணும்." நாதன் அமைதியாகச் சொன்னான்.

"கலியாணம் முடிக்கப் போற்றா?"

அவன் புன்னகைத்தான். "இல்லை. அதை விட முக்கியமான விசயம்."

தனபாலசிங்கம் நமுட்டுச் சிரிப்பொன்றை வெளியிட்டார். "அதை விட முக்கியமான விசயம் இல்லை" என்று சிரிப்பைத் தொடர்ந்தவர், "நாதன், இஞ்சை இப்ப புதிய ஒரு பிரச்சனை உருவாகிக் கொண்டு வருது" என்று குரலைத் தாழ்த்திச் சொன்னார்.

"என்ன?"

"சவுத்தில் இருந்து வந்திருக்கிற 'டொக்டர்ஸ்' எல்லாரும் திரும்பி போகப் போகின்மாம்."

"கேள்விப்பட்டனான். அவையளுக்கு 'அலவன் ஸ்' குடுக்கிறதில் 'கவன்மெண்ட்' இழுத்தடிக்குது. அதைச் சாட்டாக வைச்சு, எங்கட 'மெடிக்கல் அசோவியேஷன் ஸ்டிரைக்' பண்ணப் போறதாக கதை அடிபடுது."

"அதால் நீர் லீவில் போறதை கைவிட்டால் தான், இஞ்சை ஏதாவது பிரச்சனை வரக்கின்னள் நாங்கள் சமாளிக்கலாம்."

"அப்படியா?" என்ற நாதனுக்கு, முகம் சூழ்பிவிட்டது.

"நீர் கட்டாயம் ஊருக்கு போக வேணுமா?"

"கட்டாயம் தான். ஆனால், நீங்கள் சொன்னால் நான் போகாமல் விடுறன். என்னைப் பொறுத்தளவில், நான் கடமைக்குத் தான் முக்கியத்துவத்தை குடுக்கிறனான்."

"வெரி குட். அப்ப லீவு எடுக்கிறதை விடும்."

"சரி" என்றான் நாதன்.

அவன் மகிழ்ச்சி அகன்றது. ஏமாற்றமே விஞ்சியிருந்தது.

அவன் மனதினில் கட்டிவைத்திருந்த கற்பனைக் கோட்டைகள் மளமளவெனச் சரிந்தன. மண்டபத் திறப்பு விழாவில் கலந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம், தாயை, மங்கையை, நன்பர்களை என்று பலரைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற ஆசை..... இரண்டுமே நகங்கிலிட்டன.

“நீங்கள் வாற நன்னாளை நான் வெகு ஆவவுடன் எதிர்பார்க்கிறேன். எப்பொழுது இங்கு வருவீர்கள்?” என இறுதியாக எழுதியிருந்த கடிதத்தில் மங்கை கேட்டிருந்தாள். ‘இதோ வாறன்’ என்று எத்தனை தடவைகள் எழுதியிருப்பான்?

நம்பிக்கைகள் சிதைந்துவிட்டன. முனுமுனுப்புக்கள் பல்கிப் பெருகின.

சோர்ந்த நடையுடன் தனது ‘போர்ட்’டுக்குச் சென்றான். ஒவ்வொரு கட்டிலுக்கும் சென்று, நோயாளர்களைக் கவனித்து விட்டு, திரும்பி வர முற்படுகையில் ஸ்டெல்லா எதிர்ப்பட்டாள்.

ஸ்டெல்லா அவனது ஊரைச் சேர்ந்தவள். மருத்துவக் கல்லூரியில் இரண்டாம் ஆண்டில் படிக்கிறாள்.

அவளைக் கண்டவுடன் அவன் முகம் சுருங்கிலிட்டது. அவன் தன்பாட்டில் - அவளைக் காணாதவன் போல, நடையைத் தொடர்ந்தான்.

ஸ்டெல்லா நேரே அவனை நோக்கி வந்து, அவனை முட்டுமோற் போல நின்றாள். “ஹலோ டொக்டர்”, என்ன முகத்தில் சந்தோஷத்தைக் காண இல்லை? அவன் நகைச்சுவை கலக்க விணயத்துடன் கேட்டாள்.

“ஹருக்குப் போகலாம் எண்டு ஆசையாக இருந்தன். போக வேண்டாம் எண்டு ‘பொஸ்’ சொல்லிப் போட்டார்” என நாதன் சோர்வுடன் சொன்னான்.

“சுவத்’தில் இருந்து வந்த ‘டொக்டர்ஸ்’ இஞ்சை இருந்து போகப் போயினமாம்.”

“அதால் தான் ‘பொஸ்’ லீவு எடுக்க வேண்டாம் எண்டவர்.”

“நாதன், நானும் ஊரில் இருந்து வந்ததுக்கு, அங்கை திரும்பிப் போக இல்லை. ‘டிசம்பரில்’ போகலாம் எண்டிருக்கிறன். இந்த முறை ‘கிறிஸ்மஸ்’ அண்ணன், அண்ணி, பிள்ளையளோடு கொண்டாட வேணும் எண்டு ஒரு சின்ன ஆசை முளைச்சிருக்குது.”

நாதன் ஒன்றும் கூறவில்லை.

“நாதன், ‘டிசம்பரில்’ ஊருக்குப் போவமே?”

“‘டிசம்பருக்கு’ இன்னும் ரண்டு மாசம் இருக்குது. அப்ப யோசிப்பம்.”

“நீங்கள் ‘டிசம்பரில்’ போறதெண்டால் நானும் உங்களோடு வாறன்.”

“நீர் என்னத்துக்கு என்னோடை வரவேணும்?”

“ஏன் வந்தால் என்ன? இஞ்சை இருந்து கொழும்புக்கு போய், அங்கை இருந்து வவுனியாவுக்கு போய், கிளிநோச்சிக்கு போறதெண்டால் எவ்வளவு கஷ்டம்? எவ்வளவு நாள் எடுக்கும்? நான் ஒரு பொம்பளை. என்னெண்டு தனியா போக ஏலும்? அதுக்குத் தான் உங்கட துணையை நாடுறன்.”

“போன முறை ஊரில் இருந்து, இஞ்சை மட்டும் உம்மை கூட்டிக் கொண்டு வரக்கின்ளையே இது தான் முதலும், கடைசியும் எண்டு சொன்னான். எண்டபடியால் நீர் தனியா ஊருக்குப் போறதுக்கு வழியைப் பாரும்.”

“நாதன், நீங்கள் உணர்ச்சி இல்லாத ஒரு மனிசன். மரக்கட்டை பரவாயில்லை. ஏன்..... ஏன் இப்படி உணர்ச்சி இல்லாத மாதிரி நடக்கிறியள்? ஏன் என்னை தள்ளி வைக்கிறியள்? ஏன் என்னை கூட்டிக் கொண்டு போக ஏலாது எண்டு சொல்லுறியள்?” என கேள்விகளைத் தொடுத்த ஸ்டெல்லா, பொய்க் கோபத்துடன் அவனை நோக்கினாள்.

“நீர் எனக்குள்ளை எந்த நேரமும் வாறிர். சும்மா வளவள எண்டு கதைக்கிறீர். எனக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காது.”

“நான் உங்களோட கொஞ்சம் 'இன்றிமேட்டாக' பழகுறன். அதை நீங்கள் அரியண்டம் எண்டு நினைக்கிறீங்களா? சரி நான் உங்களுக்குள்ளை வர இல்லை.”

“சரி, சரி கதையை வளர்க்காதையும். நான் வாறன்.”

“நாதன், இண்டைக்கு பின்னேரம் உங்கட 'புரோகிராம்' என்ன?”

“உமக்கு என்னத்துக்கு?”

“உங்களை ஒரு 'டின்னருக்கு' கூட்டிக்கொண்டு போக.....”

“வேண்டாம். நான் வழமையாக போற 'ஜலன்ட் ஹொட்டேல்' சர்வர் எனக்காக காத்திருப்பான்.”

“ஒவ்வொரு நாளும் ஒரே சாப்பாட்டையா சாப்பிடுறது? இண்டைக்கு நான் உங்களுக்கு ஒரு 'ஸ்பெஷல்' சாப்பாடு தாறன்.”

அவன் அதை காதில் போடாதவனாக நடந்தான்.

இருவரும் ஆஸ்பத்திரியை விட்டு வெளியேறினர்.

“சரி, நான் போயிற்று வாறுன்” என்று அவன் சொல்ல, “நாதன், என்ற 'ஸ்பெஷல்' சாப்பாடு பற்றி ஒன்டும் சொல்லாமல்.....” என்று அவன் இழுத்தாள்.

“எனக்கும் சேர்த்து நீர் சாப்பிடும்.”

அவள் ஸ்தம்பனமாக நின்றுவிடுகிறாள்.

நாதன் அவள் பார்வையில் இருந்து மறைந்தான்.

அவன் நேரே தனது அறைக் குச் சென் றான். உடுப்புக்களைக் கழற்றிவிட்டு, கட்டிலில் சாய்ந்தான்.

மங்கையின் நினைவு தான் மனதில் தோன்றிப்பது.

சி வபுரத்தில் இருந்து நாதன் புறப்படுவதற்கு முதல் நாளன்று அவன் வீடு தேடி மங்கை வந்திருந்தாள்.

அது ஒரு காலைப் பொழுது.

அன்னம்மா சந்தைக்குச் சென்றிருந்தாள்.

சுகந்தியும், ரவிசங்கரும் உறவினர்களைப் பார்க்க அயல் ஊருக்குச் சென்றிருந்தார்கள்.

நாதன் தனித்திருந்தான்.

மங்கை மகிழ்ச்சியுடன், புன்னகையை மலரவிட்டபடி வந்தாள். 'பவுடர்' வாசம் வெகுவாக வீசியது.

"வாரும்.... வாரும்" என்று நாதன் வரவேற்றான்.

அவனுக்கு எதிர்ப்புறமாக மங்கை அமர்ந்தாள்.

"நாளைக்கு போறியள் போல....." என மங்கை சுரத்தின்றி கேட்டாள்.

"ஓமோம்."

ஒரு கணம் ஆசையில் பளபளத்த அவள் கண்கள் மறுகணமே ஒளி மங்கிப் போயின. "போனாப் பிறகு என்னை மறந்து விடுவியளோ?"

"நீர் என்ன கதைக்கிறீர்? நான் உம்மை மறக்கிறதுக்காக 'லவ்' பண்ண இல்லை. இதைப் பற்றி நான் முந்தியும் எத்தனையோ தடவை சொல்லி இருக்கிறன். நீர் மாறுவதாக தெரிய இல்லை" என்று சின்துதுடன் பேசிய நாதன், சில விளாடிகள் மௌனம் சாதித்துவிட்டு, "பொதுவாக பொம்பளையள் சந்தேகப் பிராணிகள். நீரும் அதிலை இருந்து வித்தியாசப்பட இல்லை. எந்த நேரமும் என்ற உண்மையான 'லவ்'வில் உமக்கு சந்தேகம் தான்" என அமைதியாகச் சொன்னான்.

"அய்யய்யோ! சந்தேகமில்லை. பயம்..... ஒரு சின்னப்பயம்."

"பயம்?"

"ஓமோம். உங்கட அம்மாவுக்கு, உங்கட மச்சாள் புவனேஸ்வரியைத் தான் உங்களுக்கு கட்டி வைக்க ஆசை என்டு ஊருக்குள்ளை கதை அடிப்படுது. அவையளும் நிறைய சீதனம் குடுக்க 'ரெடியாக இருக்கின்மாம். அதால....."

"அம்மாவுக்கு விருப்பம் தான். அவையளுக்கு நிறைய காக, சொத்து, சுகம் இருக்குது தான். ஆனால், நான் விரும்ப வேணுமே."

"அம்மா கட்டாயப்படுத்தினால்.....?"

"அவவால் என்னைக் கட்டாயப்படுத்த முடியாது. என தெரியுமா? எந்த மத்தை ஒருவர் பின்பற்றுறது எண்டது அவரவர் உரிமை என்டு அம்மா சொல்லித் திரியுறா. அது மாதிரித் தான் ஆரை நான் கட்டுறது எண்டதை தீர்மானிக்கிறது என்ற உரிமை என்டு சொல்லிப் போடுவன்."

அவள் முகத்தில் நிறைந்த மகிழ்ச்சி. கண்களில் நிறைந்த ஆசை. தொடர்ந்தும் மகிழ்ச்சியிடன் அளவளாவுகிறாள். தன் எதிர்காலக் கணவுகளைப் பட்டும்படாமலும் வெளியிடுகிறாள்.

விடை பெறத் தயங்கிய நிலையில், வீட்டில் இருந்து வெளியேறுகிறாள். அதே வேளை, அன்னம்மா வீட்டினுள் பிரவேசித்தாள். மங்கையை அவள் அடையாளம் கண்டுவிடுகிறாள்.

நாதனை அடைந்தவள் கோப உணர்ச்சியிடன் அவனை நோக்கினாள். “உதிலை போறவளோ மங்கை எண்டவள்?” என்று இளக்காரமாகக் கேட்டாள்.

“ஓமாக்கும்.”

“ஏன் இஞ்சை வந்தவள்?”

“என்னைப் பார்க்கத்தான்.”

“இவளையும், உன்னையும் சம்பந்தப்படுத்தி ஊருக்குள்ளை ஆக்கள் கேவலமாக கதைக்கினம். உனக்குத் தெரியுமோ?”

“தெரியும்.”

“நீ அவளை விரும்புறியோ?”

“ஓமணை.”

“ஆனால், எங்கட அந்தஸ்துக்கு அதுகள் சரிப்பட்டு வராது..... உனக்கு புவனேஸ் இருக்கிறாள். நல்ல குணமான பெடிச்சி. நிறைய சீதனம் கிடைக்கும். மாங்குளத்தில் நிறைய காணியள். வடிவும் இருக்குது.”

“உண்மைதான். புவனேஸ் நல்ல பெடிச்சி தான். அவள் காகுக்காரிதான். ஆனால், என்னால அவளைக் கட்ட ஏலாது. நான் மங்கையைத் தான் கட்டுவன். அவளுக்கு வாக்கு குடுத்திட்டன். நீங்கள் இதிலை தலை போடாதேங்கோ.”

“நாதன்.” லேசான சீற்றத்துடன் அன்னம்மாவின் குரல் ஓலித்தது. “மங்கையை மற. புவனேஸை கட்டுறதுக்கு தயாராக இரு.” அன்னம்மா மேலும் ஒன்றும் பேசவில்லை. அங்கிருந்து அகன்றாள்.

“அதையும் தான் பார்ப்பம்.” நாதன் கத்தினான்.

(9)

ஞா பிற றுக் கிழமை காலை ஆராதனையை முடித்துவிட்டு தனது அறைக்கு எமர்சன் கவாமி திரும்பியிருந்தார். காலையில் இருந்து அவரது தலை 'விண்விண்' என்று வலித்தது. நெஞ்சிலும் சாடையான வலி.

முதல் நாளிரவு படுக்கைக்கு போகும் முன்னர் ஆரம்பித்த தலைவலி.

அவர் அது பற்றி டேவிட்டிடம் சொல்லவில்லை. தன்னிடம் இருந்த மாத்திரையை விழுங்கினார். சிறிது நேரத்தில் தலைவலி அகன்றது. ஆனால், மீண்டும் அரை மணித்தியாலத்திற்குள் தலைவலி ஆரம்பித்திருந்தது. மேலும் இரு மாத்திரைகளை விழுங்கிவிட்டு, படுக்கையில் சாய்ந்தார். அப்படியே கண் உறங்கிவிட்டார். ஒரளவு சுகமான தூக்கம்.

காலையில் எழுந்த போது, வலி அகலவில்லை. ஆராதனையில் கலந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு தலை வலித்தது. ஆனால், மாற்று ஒழுங்குகளைச் செய்யாததினால், அவரே ஆராதனையை நடத்தினார்.

அவரது முகத்தில் தெரிந்த வாட்டத்தை டேவிட் அவதானித்துவிட்டான். “என்ன ‘பாதர்’, முகத்தில் ஒரு சுறுசுறுப்பையும் காண இல்லை” என டேவிட் வாஞ்சையுடன் கேட்க, “தலையிழியாக இருக்குது, டேவிட்” என்றார் சுவாமி.

“நேத்தைக்கு நடந்த சம்பவத்திற்கு பிறகு உங்கட மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை என்டு நினைக்கிறன்.”

“ஓமோம்..... நீங்கள் எல்லாரும் எனக்கு அவமானத்தை தேடித் தந்திட்டியள். மதத்தை வளர்க்கிறன் என்டு மதத்தையே குழி பறிக்கிற மாதிரி வேலையைச் செய்திட்டியள். நான் இனி எப்படி ஆக்களின்றை முகத்தில் முழிப்பன்?”

“பாதர்”, எல்லாம் நாங்கள் செய்த முட்டாள்தனமான வேலை. இப்படி அது பெரிசாகும் என்டு தெரிஞ்சிருந்தால், நாங்கள் மோட்டுத்தனமா நடந்திருக்கமாட்டம்.”

“சரி, சரி, இனியும் இதைப் பற்றி நான் கதைக்கிறது இல்லை என்டு நினைச்சிருக்கிறன். போதும், எல்லாம் போதும்” என்று அலுத்த சுவாமி தேவாலயத்தை நோக்கிச் சென்றார்.

“பாதர்” என்று ஒரு பெண்ணின் குரல் கேட்டு சுவாமி நின்றார்.

குரல் வந்த திக்கில் பிலோமினா நின்றாள். அவனுக்கு பின்னால் வேறு சிலரும் நின்றனர்.

“பாதர், நேத்தைக்கு நீங்கள் ஏன் அவங்கட விழாவுக்கு போய், அவங்களிட்டை மன்னிப்பு கேட்டனியள்?”

“டேவிட், அந்தனிப்பிள்ளை ஆக்கள் செய்த வேலையால் நான் தான் மன்னிப்பு கேக்க வேண்டி வந்திட்டுது.”

“நீங்கள் ஏன் இந்த தேவையில்லாத விசயத்திலை தலையிட்டு உங்கட மானம், மரியாதையை இழக்கிறீங்கள்? டேவிட்டும், அந்தனிப்பிள்ளையும் செய்த பிழைக்கு, அவையள் தான் மன்னிப்பு கேக்க வேணும். நீங்கள் ஏன் போன்னீங்கள்? நீங்கள் நல்ல எண்ணத்தோட போய், முகத்தில் கரியைப் பூசிக் கொண்டு வந்திருக்கிறியள்.”

கவாமி ஒன்றும் கூறவில்லை. நெஞ்சை தடவியபடி நின்றார். அங்கு வந்திருந்த வேறு சிலரும் இதே கருத்தைத் தான் வெளிப்படுத்தினார்.

ஒருவன் நேரே டேவிட்டிடம் சென்று அவனை வாய்க்கு வந்தபடி திட்டனான். டேவிட் எதிர்த்து ஒரு சொல் கூட பரிமாறாமல், தலை குனிந்தபடி நின்றான்.

நல்ல வேளையாக அந்தோனிப்பிள்ளை அன்றைய தினம் தேவாலயத்திற்கு சமுகமளிக்கவில்லை. வந்திருந்தால் செமத்தியாக ஆட்களிடம் வாங்கிக் கட்டி இருப்பார்.

“தயவு செய்து இனியும் இதைப் பற்றி என்னோடை கதைக்காதேங்கோ” என்று கவாமி இறுதியாக கூறிவிட்டார்.

கவாமிக்கு கணைப்பாக இருந்தது. கட்டிலில் சாய்ந்தார். எண்ணங்கள் பல திக்குகளிலும் பறந்து திரிந்தன.

Uதன் முதலாக கவாமி சிவபுரத்தில் காலடி எடுத்து வைத்த பொழுது அந்த ஊர் ஒரு காடாகத் தான் காட்சியளித்தது. ஒரு சொற்ப குடிமனைகளே அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாக காட்சியளித்தன. இரவு வேளைகளில் முழு ஊருமே இருளில் மூழ்கிவிடும். ஒரு வெளிச்சத்தைக் கூட காண முடியாது.

அச்சமயத்தில் பள்ளிக்கூடம் அங்கிருக்கவில்லை. அயல் ஊரில் இருந்த வித்தியாலயத்திற்கே மாணவர்கள் சென்று வந்தார்கள். 'பஸ்' சேவை இல்லை. ஒருவரிடமும் 'மோட்டார்' வாகனம் இருக்கவில்லை. 'சைக்கிளில்' தான் யாவரும் பவனி வந்தனர். மாட்டு வண்டிகள் தான் பிரவசத் தாய்மார்களையும் கிளிநோச்சி ஆஸ்பத்திரியில் சேர்ப்பித்தன.

முதலில் கவாமியை எல்லோரும் எரிச்சலுடன் தான் நோக்கினார்கள். 'ஏன் இந்த மனிசன் யாழ்ப்பாணத்திலை இருந்து இஞ்சை வந்திருக்குது' எனப் பலரும் அவர் காதுபட கேட்டதை கவாமி செவிமடுத்திருக்கிறார். எல்லோருக்கும் அவர் புன்னகை மூலமே பதில் அளித்துவிடுவார். பொறுமையின் பொக்கிழமாக, சாந்தத்தின் உதாரபுருஷராக, கெளரவத்தின் சின்னமாக அவர் விளங்க, மக்கள் அவர் மீது அன்பு சொரிந்தனர். அவரது இளமையான, பள்ளப்பான முகம் அவருக்கு எதிரான குரோத எண்ணத்தைத் தணித்தது.

அவர் அங்கு வந்த நோக்கம் ஒருவருக்கும் தெரிந்திருக்க வில்லை. ஒரு வருடமளவில் ஊரைச் சுற்றித் திரிந்தார். ஊரவர்களுடன் அந்நியோன்யமாக அளவளாவினார். குசலம் விசாரித்தார். நோயுற்றவர் களைத் தனது 'சைக்கிளில்' ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் சென்றார். பிள்ளைகளுக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தார். ஆங்கில விண்ணப்பப் படிவங்களை நிரப்பிக்

கொடுத்தார். தமிழில் கடிதங்கள் எழுதிக் கொடுத்தார்.

அவரது பிரசன்னம் அங்கு அவசியப்பட்டது. அவர் வருகை வரவேற்கப்பட்டது.

அவர் யார், ஏன் அங்கு வந்தார் என ஆழமாக ஆராயப்பட வில்லை. ஆனால், அவர் ஏன் அந்த ஊரில் தங்கி இருக்கிறார்? அவர் ஏன் ஒரு தொழிலும் செய்யவில்லை? அவருக்குப் பணம் எங்கிருந்து வருகிறது? பலரும் தமக்குள் மட்டும் இவ்வினாக்களைக் கேட்டார்கள்.

ஒரு வருடம் கழிய அவரைத் தேடி பிறத்தியார் 'மோட்டார்' வாகனங்களில் வந்தனர். ஒரு முறை வெள்ளைக்காரர் ஒருவரும், இன்னும் சிலரும் வந்தனர். அவர்களின் அங்கிகள் ஊரவர்கள் மத்தியில் ஒரு சந்தேகத்தைக் கிளப்பியது. அவர்கள் ஆராய்ச்சியில் இறங்கினார்கள்.

அவரது முழுப் பெயரை அறிந்தார்கள். தேவசகாயம் என முதலில் அழைக்கப்பட்ட அவரது முழுப் பெயர் தேவசகாயம் கிறிஸ்டி எமர்சன். அவர் ஒரு வேதக்காரர் என்பதை நிச்சயப்படுத்தினார்கள்.

எமர்சன் கவாமி அந்த ஊருக்கு வந்த நோக்கத்தை ஊரவர்கள் கிரகித்தார்கள். ஆனால், இதில் தலையிட ஒருவரும் முன்வரவில்லை. கணபதிப்பின்னை கூட இதைப் பற்றி அவ்வளவாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை.

நிலைமை சமூகமாக விளங்கவே, வெற்றுக் காணி ஒன்றை வாங்கி, கொட்டில் ஒன்றை அமைத்த கவாமி, இயேகவின் திருச்சொருபத்தை அங்கு ஒரு படமாக வைத்தார்.

அது அந்தோனியார் தேவாலயம் என அழைக்கப்பட்டது. ஊரில் வாழ்ந்த இரு கத்தோலிக்க குடும்பங்கள் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் ஆராதனையில் பங்கெடுத்தன.

வருடங்கள் உருண்டோட தேவாலயத்தின் அமைப்பு சிறிது, சிறிதாக மாற்றமடைந்தது.

கிடுகுக் கூரைகள், மறைப்புக்கள் தூக்கி எறியப்பட்டன. சிமெந்து கவர்கள் எழுந்தன. ஒடுகள் வேயப்பட்டன.

தேவாலயம் கம்பீரமாகக் காட்சியித்தது. நாளாந்தம் பூசை நடைபெற்றது. அங்கிருந்து வெளிப்படும் மணியோசை ஊர் முழுவதும் கேட்டது.

தேவாலயத்திற்கு வருபவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது.

கவாமியின் பிரசங்கத்தில் மக்கள் கவரப்பட்டனர். அதில் பொதிந்திருந்த கருத்துக்களை மக்களே பரப்பினர்.

ஊரவர்கள் மத்தியில் பைபிள் புத்தகங்கள் இலவசமாக விநியோகிக்கப்பட்டன.

கிறிஸ்தவ மதம் வளர்ந்தது.

கத்தோலிக்கர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது.

சுவாமி அங்கு காலடி வைத்து முப்பத்திமுன்று வருடங்கள் கழிந்துவிட்டன.

அவர் அங்கு வந்த நோக்கம் முழுமையாக நிறைவேறி விட்டது.

தனது பொறுப்பை யாருக்காவது ஒப்படைத்துவிட்டு, சொந்த ஊருக்கு திரும்ப அவர் ஏற்கனவே முயன்றார். ஆனால், ஊரில் இருந்த கத்தோலிக்கர்கள் அவரது எண்ணத்தை முளையிலேயே கிள்ளி எறிந்துவிட்டனர்.

“...பாதர், நீங்கள் போனால் ஒருவருமே உங்களை மாதிரி கருமமாற்றமாட்டினம். இஞ்சை இருந்து போற எண்ணத்தை விட்டுஉங்கோ” என்று பிலோமினா கூற, எல்லோரும் ஒருமித்த குரவில் அதை ஆமோதித்தார்கள்.

சுவாமி தனது உடல் தளர்ச்சியை மறந்தார். முதுமையை மறந்தார். ஓய்வு தேவை என்ற எண்ணத்தைக் களைந்தார். தனது எஞ்சிய நாட்களை இங்கேயே கழிப்போம் என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

சமீப நாட்களாக அவர் இடையிடையே சுகவீனமுற்றார். படுக்கையில் நீண்ட நேரத்தைக் கழித்தார். அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு எழுந்து, காலைக் கடன்களைச் சுறுசுறுப்புடன் முடித்து விட்டு, ஆறு மணிக்குள் காலைப் பொழுதை வரவேற்கத் தயார் நிலையில் இருப்பவர், ஏழு மணிக்குப் பின்னரே எழுந்தார். அவர் செயல்களில் சோம்பல் நிறைந்திருந்தது. நடையைத் தளர்வு பற்றிக்கொண்டது. ஆனாலும், தேவாலய கருமங்களை நேர்த்தியாக நிறைவேற்றினார். அதில் ஒரு குறையையும் வைக்கவில்லை.

சுவாமி எழுந்தார். தலையிடி அவரை விட்டு விலகவில்லை. அது அவரை நன்கு வாட்டியது.

மேசையில் கிடந்த மாத்திரைகளை விழுங்கினார்.

நேரம் கடந்த போதும், தலையிடி அகலவில்லை. மண்டையைப் பிளப்பது போல..... இதயத்தின் இயக்கமும் சற்று அதிகரித்தது. நெற்றியில் வியர்த்தது.

அவரால் தாக்குப் பிடிக்கழியவில்லை.

“டேவிட்” என குரல் கொடுத்தார்.

டேவிட் வந்தான்.

“டேவிட், கிட்டடியில் ஆரும் ‘அப் போதிக்கரி’மார் இருக்கின்மோ?”

“ஏன் டாதர்?”

“ஒருக்கால் ‘செக் அப்’ செய்ய வேணும்.”

“பாதர், உடம்புக்கு என்ன?” டேவிட் பதட்டத்துடன்

கேட்டான்.

“தலை நேத்தைக்கு இருந்து விடாமல் இடிக்குது. அதோட் ‘ஹார்ட்டும் கொஞ்சம் படபடக்குது.”

“அப்படி எண்டால் நாங்கள் கிளிநோச்சி ஆஸ்பத்திரிக்குத் தான் போக வேணும்.”

“அப்ப போவமே?”

“அதுக்கென்ன. நான் ‘டக்கெண்டு போய் ரகுபதியினர் ‘ப்ரக்டரை’ பிடிச்சுக் கொண்டு வாறன். நீங்கள் தனியா இருப்பீங்களோ, இல்லாட்டி.....”

“அவ்வளவு ‘சீரியஸ்’ இல்லை. நீர் ‘ப்ரக்டரை’ பிடிச்சுக் கொண்டு வர மட்டும் எனக்கு ஒண்டும் நடக்காது.” கவாமி வரட்சியாகப் புன்னகைத்தார்.

டேவிட் அங்கிருந்து விரைந்தான்.

அரை மணித்தியாலத்தில் ரகுபதியின் ‘ப்ரக்டரில்’ டேவிட் வந்திறங்கினான்.

கவாமியின் தேகநிலையை அறிந்து ஒரு சிறிய கூட்டமே அங்கு கூடிவிட்டது. பெண்கள் எல்லோரும் கவாமியைச் சுற்றி நின்று, கீர்த்தனைகளைப் பாடினார்கள்.

கவாமி நடந்து வந்து ‘ப்ரக்டரில்’ ஏறினார். வேறு சிலரும் ஏறுவதற்கு முயற்சிக்கவே, கவாமி தடுத்துவிட்டார்.

எல்லோருமே சோகமாகக் காட்சியளிக்க கவாமியையும், டேவிட்டையும் குழந்து கொண்டு ‘ப்ரக்டர்’ அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றது.

ஒர் இளம் பெண் உச்சஸ்தாயில் கீர்த்தனையைத் தொடர்ந்தபடி இருந்தாள்.

(10)

அறைக்கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது.

கட்டிலில் சாய்ந்திருந்த நாதன் எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தான்.

அவன் சற்றேனும் எதிர்பார்க்கவில்லை. வெளியே ஸ்டெல்லா நின்றாள். அவள் மலர்ச்சியாக முறுவலித்தாள்.

“உங்களோடு கதைச்சுக் கொண்டுவந்தன். ‘டக்கெண்டு என்னை விட்டுட்டு போயிட்டங்களே’ என்று எடுத்த எடுப்பில் வியப்பை வெளிப்படுத்தினாள்.

“உம்மோடு கதைக்க எனக்கு ஒண்டும் இல்லை. அதால் வந்திட்டன். நீர் ஏன் இஞ்சை வந்தனீர்?” என லேசான சீற்றத்துடன் நாதன் வினவினான்.

“என்ற 'ஸ்பெஷல் டின்னர்' பற்றி உங்களோடு கதைச்சனான். அதுக்கு நீங்கள் ஒரு மறுமொழியும் சொல்ல இல்லை. அதைப் பற்றி கேட்கத்தான் வந்திருக்கிறன்.”

“எனக்கும் சேர்த்து சாப்பிடும் எண்டு சொன்னனான் தானே? மறந்திட்டரோ?”

அவள் முகம் சுருங்கிவிட்டது. “நாதன், என் என்னை வெறுக்கிற மாதிரி கதைக்கிறியள்? 'ஸ்பெஷல்' சாப்பாடு பற்றி நான் கதைக்கக்கின்னள், இண்டைக்கு ஏதாவது 'ஸ்பெஷல்' நாளா எண்டு கேட்பியள் எண்டு நினைச்சன். ஆனால், நீங்கள்.....” அவள் கண்களில் நீர் துளிரவிட்டது.

நாதனின் இறுகிய மனம் இளகியது. அவள் நிலை அவனுள் பரிதாபத்தை உட்டத்தளியது. “சொரி, சொரி’..... வாரும், வாரும். இருந்து கொண்டு கதைப்பயம்.....” என்று சொல்ல, அவள் எவ்வித தயக்கமுமின்றி உள்ளே பிரவேசித்தாள்.

“இந்த அறைக்கு வாற முதல் பொம்பளை நீர் தான்” என்று அவன் சொல்ல, “நீங்கள் இதயமே இல்லாத மனிசன்” என்று சின்னாங்கியவள் கண்களைக் கைக்குட்டையினால் துடைத்தாள்.

ஸ்டெல்லா அறையைத் தனது கண்களால் விசிறினாள். கட்டில், மேசை, அலுமாரி என்று ஒருவருக்கு அவசியமான தளபாடங்கள் அங்கு தென்பட்டன. யாவுமே அந்தந்தபடி - அலங்காரமான நிலையில் காட்சியளித்தன.

“அறையை வடிவாக வைச்சிருக்கிறீங்கள்.”

அவள் கூறியதை அவன் காதில் போட்டுக் கொள்ள வில்லை. “இண்டைக்கு என்ன 'ஸ்பெஷல் கே'?”

“கெஸ்' பண்ணுங்க.”

“உம்முடைய 'பேர்த் டே'யா?”

“அதே தான். சரியா சொன்னீங்கள்.”

“மெனி ஹப்பி ரிட்டேன்ஸ் ஓப் த டே'.”

“தாங்க யூ'.”

“இண்டைக்கு உமக்கு எத்தனை வயகு?”

“இருபத்திரண்டு. உங்களுக்கு?”

“இருபத்தியெட்டு.”

“நாதன், பக்கத்தில் ஒரு 'சைனிஸ் ஹெட்டேல்' திறந்திருக்கி றாங்கள். அங்கை உங்களை 'டின்னருக்கு' கூட்டிக் கொண்டு போகலாம் எண்டு நினைக்கிறன். இது என்ற 'பேர்த் டே டீட்'.”

“கட்டாயம் வரவேணுமா?”

“'யேஸ்', கட்டாயம் வரவேணும். இதைப் பற்றி 'ஹோஸ்பிட்டல்ஸ்' உங்களோடு கதைக்கலாம் எண்டிருந்தன். அதுக்கிடையில் நீங்கள் இஞ்சை ஒடி வந்திட்டியள்.”

“சரி வாறன்.”

“வெளிக்கிடுங்க.”

“நீர் அறைக்கு வெளியில் போய் நில்லும். நான் வெளிக்கிட்டு கொண்டு வாறன்.”

அரை மணி நேரத்தில் இருவரும் 'ஜி.ப்னா சைனீஸ் ஹொட்டேலில்' உள்ள 'பமிலி ரூமில்' எதிரும், புதிருமாக அமர்ந்திருந்தனர். சர்வர் ஏற்கனவே வந்து 'ஓடரை' எடுத்துக் கொண்டு போயிருந்தான்.

“நேத்தைக்கு உங்கட விழா நடந்திருக்கும்.” ஸ்டெல்லா பேச்சினிடையே கேட்டாள்.

“ஓமோம். விழாவிலை கலந்து கொள்ள வேணும் என்டு எவ்வளவு ஆசையா இருந்தன்? எல்லாமே நிராசையாகிட்டுது.” நாதன் சலிப்புடன் சொன்னான்.

“ஒரு மாதிரி உங்கட லட்சியக் கனவு நிறைவேறிட்டுது போல.”

அவன் பெருமித்துடன் புன்னகைத்தான். “ஓமோம். ரண்டு வருசக் கனவு. ஒரு மாதிரி நிறைவேறிட்டுது. நான் இஞ்சை வர முந்தியே மண்டப கட்டிட வேலையை முடிக்கத் தெண்டிச்சன். முடிய இல்லை. காக சேர்க்கவே ஒன்றரை வருசம் போயிட்டுது.”

அவன் முகத்தை ஆராய்வது போல அவள் பார்த்தாள். “அதுக்குள்ளை எங்கட 'சேர்ச்' ஆக்களோட கொஞ்சியும் போட்டியள்.”

நாதனின் கண்களில் கோபம் முளைத்தது. “நானா? உங்கடை ஆக்கள் தான் தேவையில்லாத வேலை செய்து, எங்கடை கலை விழாவை குழப்பப் பார்த்தினம். நான் ஒரு மாதிரி எல்லாத்தயை சமாளிச்ச, சொன்ன திகதியிலை நடத்திக் காட்டிட்டன்.”

இதைக் கேட்டு மறுதலையான உணர்ச்சியை ஸ்டெல்லா வெளிப்படுத்தவில்லை. நாதனைக் கனிவுடன் நோக்கினாள். “நாதன், நீங்கள் உண்மையிலேயே கெட்டிக்காரன் தான். அதோட் பொதுநலவாதி. அதுக்காக உங்களை பாராட்டுறன். ஆனால், நீட்டுக்கு பொதுநலவாதியாக இருந்து, உங்கட குடும்ப வாழ்க்கையை பாழாக்கிப் போடாதேங்கோ. பொதுநலவாதியாக இருக்கிற பெரும்பாலான ஆக்களினர் மனதில் ஏதோ ஒரு கபட ஆசை, இல்லாட்டி நோக்கம் இருக்குது. அதாவது, சுயநலத்தை மனதிலை வைச்சுக்கொண்டு தான் அவையள் பொதுநலத்திலை இறங்கினம். நீங்கள் அப்படி இல்லை தானே?”

“இல்லை, இல்லை..... என்ற மனம் வெள்ளை. பொதுநலத்தைத் தான் நான் நினைக்கிறேனே ஒழிய, என்ற மனதில் ஒரு கபட நோக்கமோ, இல்லாட்டி சுயநலமோ இல்லை.”

“நாதன், நீங்கள் உங்கட சைவ ஆக்கஞ்சகாக ஒரு பெரிய தொண்டையே செய்திட்டங்கள். இப்படியான பொதுக் காரியங்களில் ஈடுபடக்கின்னள் உங்கட மானம், மரியாதை, கெளரவம் அழியுற மாதிரி காரியங்கள் நடக்கும். அதுகளை தவிர்க்கிறது நல்லது. இப் பூங்களுக்கு வேறு விதமான பொறுப்பு இருக்குது. இஞ்சை எங்கட 'ஹோஸ்பிட்டல்'ல் ஆக்கள் படிறப்பாடு உங்களுக்குத் தெரியும்தானே? கண் இல்லாமல், ரண்டு கால் இல்லாமல், ரண்டு கை இல்லாமல்..... எத்தனை விதமான 'பேஷன்ட்ஸ்'. இவையள் எல்லாரையும் கவனக்கிறதுக்கு இஞ்சை கொஞ்ச 'டொக்டர்ஸ்' தான் இருக்கினம். எண்டபடியால் நீங்கள் அந்த சோலியள் எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு, 'மெடிக்கல் சைட்டில் நல்ல கவனம் எடுக்க வேணும்.'”

நாதனின் புருவங்கள் ஒரு முறை வில்லாக வளைந்து நிமிர்ந்தன. “எனக்கு புத்திமதி சொல்லுவீரா?”

“இல்லை. உங்களை ஒரு யதார்த்த நிலைக்கு கொண்டு வாறன்.”

“ஸ்டெல்லா, ஏதோ என்னால் செய்யக்கூடியதுகளை நான் என்ற ஊர் மக்கஞ்சகாக, என்ற சமயத்துக்காக, என்ற இனத்துக்காக செய்யுறன். அது என்ற ரத்தத்தில் ஊறிப் போன ஒரு விசயம். நீர் சொன்னாலோ, சொல்லாட்டாலோ என்ற பொதுநலத்தை நான் கைவிடமாட்டன். அகதியனும் சரி, இஞ்ச வாற பேஷன்ட்ஸும்’ சரி, எல்லாரும் எனக்கு ஒரு மாதிரித் தான். எல்லோரும் அடைக்கலம் தேடி எங்களிட்டை வருகினம். நாங்கள் அவையனுக்கு அடைக்கலம் குடுக்கிறம். அகதியளின்றை மனதுக்கு ஒத்தடம் குடுக்கிறம். 'பேஷன்ட்களின்' காயங்களுக்கு ஒத்தடம் குடுக்கிறம். ரண்டும் ஒண்டுதான்.”

“நீங்கள் சொல்லுறதை ஒத்துக்கொள்ளன். ஆனால், எல்லாத்துக்கும் ஒரு 'விமிற்' இருக்குது. 'விமிற்'றைத் தாண்டினால்..... நீங்கள் உங்கட தனிப்பட்ட வாழ்க்கையைப் பற்றி நினைச்சுப் பார்க்க வேணும். பிறருக்காக வாழ மட்டும் கூடாது. உங்களுக்காகவும் வாழ வேணும்.”

சர்வர் வந்து சாப்பாட்டை மேசையில் வைத்து விட்டுச் சென்றான். ‘மிக்ஸ் நூடில்ஸ்’, கோழிக்கறி, மாங்காய் சட்டி, ‘கட்லட்ஸ்’ ஆகியவற்றுக்கு ஸ்டெல்லா ‘ஓடர்’ கொடுத்திருந்தாள். நூடில்ஸில் இருந்து ஆவி பறந்தது.

“நல்ல வாசம் வருது.” முச்சை உள்ளெடுத்தவண்ணம் ஸ்டெல்லா கூறினாள்.

“ருசி என்ன மாதிரியோ” என்ற நாதன் ‘நூடில்ஸை’ எடுத்து ஸ்டெல்லாவின் பீங்கானில் பரிமாறினான்.

“வேண்டாம், வேண்டாம், நான் எனக்கு போடுறன்.”

“பரவாயில்லை, இன்டைக்கு மட்டும் ‘சேர்வ்’ பண்றன்.”
இருவரும் சாப்பிடத் தொடங்கினர்.

சில நிமிடங்களாக இருவருமே சாப்பாட்டில் கவனம் செலுத்தி இருந்தனர். பேசவில்லை.

ஸ்டெல்லா மெளனத்தைக் குலைத்தாள். “நாதன்.....”
“ஊம்....”

“உங்களோட ஒரு முக்கிய விசயம் பேசலாமா?”
“பேசலாம்.”

“கொஞ்சம் ‘பேர்சனல்’ விசயம்.”
“சொல்லும்.”

“என்ற கீஸியர்..... பெயர் கிறிஸ்தோபர்..... உங்களுக்கு முன்டு வருசம் ‘ஜூனியராக்’ இருப்பார்.”

நாதன் கண்மணிகளைப் போட்டு உருட்டனான். “ஒரு நெட்டை, கறுவல்து.....”

“ஓ! அவர்தான்.”
“அவருக்கு என்ன?”

“கொஞ்ச நாளா என்னைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தார். பிறகு என்ற மூம் தேடி வீட்டுக்கு வந்தார். என்னை காண்ற நேரமெல்லாம் பல்லைக் காட்டினார். போன கிழமை ஒரு ‘லெட்டர்’ தந்தார். அதில் தன்ற ‘லவ்’வை வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார்.”

“பிறகென்ன?” நாதன் விசில் அடித்துவிட்டு, அவனை நகைச்சுவை உணர்வுடன் நோக்கினான். “உம்மையும் ஒருத்தன் ‘லவ்’ பண்றான் போல..... வெரி குட்டு..... வெரி குட்டு..... நீரும் அவனை ‘லவ்’ பண்ணுறவுதானே? அவனும் உம்மட சமயம், ஒரு ‘பொக்டராகப்’ போகிறவன்.”

“ஆழால், நான் அவரை ‘லவ்’ பண்ண இல்லையே.”

“ஏனாம்?”

“அவர் குடிக்கிறாராம்.”

“அதுக்கென்ன?”

“எல்மோக் பண்றாராம்.”

“அதுக்கென்ன?”

“எனக்கு இந்த ரண்டு கெட்ட பழக்கவழக்கங்களும் பிடிக்காது. அதோட ஏனோ அவரையும் பிடிக்க இல்லை.”

“சரி, பிடிக்காட்டால் விட்டுநேர்.”

“என்னைந்து விடுறது? அவர் விடுறதா தெரிய இல்லை. என்னைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து கரைச்சல் குடுக்கிறார். ஒரே அரியண்டமாக இருக்குது.”

“அவரிடை இருந்து தப்புறதெண்டால்.....” நாதன் யோசனையில் மழுகினான். பின் ஏதோ நினைவு வந்தவனாக, “நீர் ஆரையும் ‘லவ்’ பண்றீரா?” எனக் கேட்டான்.

அவள் கண்களில் ஒரு நாணம் குத்தி நின்றது. வாத்சல்யமாக அவனை நோக்கினாள். “நான் ஒருத்தரை நல்ல ‘மீப்பாக ‘லவ்’ பண்றன். ஆனால்.....”

“சொல்லும்.”

“ஆனால், அவர் என்னை ‘லவ்’ பண்றாரா, இல்லையா என்டு தெரிய இல்லை.”

அவன் ‘கஞகு’களிறு நகைத்தான். “சினிமாப்” படம் மாதிரி ஒரு அரைகுறைக் காதல் கதை போலை..... ‘ஸோ’, அதைப் பற்றி பேசிப் பயனில்லை.”

அவள் முறைத்துவிட்டு, கெஞ்சமாப் போல அவனைப் பார்த்தபடி பேசினாள். “நாதன், இதிலை இருந்து தப்புறதெண்டால் என்ன யழி? சொல்லுவீங்களா?”

“ஸ்டெல்லா, நேரே அவனைப் போய் சந்திச்ச, ‘லுக் ஹியர்’ நான் உங்களை ‘லவ்’ பண்ண இல்லை. நான் ஒருத்தரை ‘லவ்’ பண்றன். ‘பிளீஸ்’ என்னை தொந்தரவு செய்யாதீங்க என்டு சொல்லும்.”

“ஓ..... நல்ல ‘ஜெடியா’ தான். ஆனால், இப்படி சொல்லுற துணிச்சல் என்னட்டை இல்லை.”

“என்னோடை ‘அடியடா, பிடியடா’ என்டு சண்டை போட துணிச்சல் இருக்குது. அவனோட கதைக்கிறதுக்குத் தான் துணிச்சல் இல்லை. ‘வேஷம்.’” அவன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

“நீங்கள் என்னோட கொஞ்சம் ‘இன்ரிமேட்’ அதோட ரண்டு பேரும் ஒரே ஊர். அதால் என்னட்டை நிறைய துணிச்சல் இருக்குது..... நாதன், இப்படி செய்வமா?”

“எப்படி?”

“ரண்டு பேருமே ஒண்டாய் போய் இதைச் சொன்னால் என்ன?”

நாதன் அர்த்தபுஷ்டியுடன் சிரித்தான். “ரண்டு பேருமே போய் அவனோட கதைச்சால், அவன் என்னைப் பார்த்து நீங்கள் ஸ்டெல்லாவை ‘லவ்’ பண்றீங்களா என்டு ஒரு கேள்வியை எடுத்து விட்டால்?”

“ஓம் என்டு சொல்லி என்னைக் காப்பாத்துங்கோவன்.”

“நீர் என்ற வாழ்க்கையோட விளையாடுறீரா?”

“ஒரு ‘ஹெல்ப்’ தானே கேட்டன்.”

“நோ’..... இந்த மாதிரி ‘ஹெல்ப்’பை என்னால் செய்ய ஏலாது. ‘பிளீஸ்’, என்னை ‘கொம்பல்’ பண்ணாதையும். உமக்கு தெரிஞ்ச மாதிரி உம்மடை பிரச்சனையை தீர்க்கப்பாரும்.”

அவளிடம் மறைந்திருந்த உற்சாகம் ‘சட்டென கரைந்தது. முகத்தில் கூருக்கங்கள் படிந்தன.

இருவரும் மௌனமாக அந்த ‘ஹோட்டேலில்’ இருந்து வெளியேறினர்.

(11)

கிளிநோக்கி அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில் கவாமி எமர்சனை அனுமதித்திருந்தார்கள்.

அவரைப் பரிசோதித்த 'டொக்டர்' சீனிவாசகம் உதட்டைச் களித்தார். "...பாதரை அட்டிட்' பண்ணினால் நல்லது. ரண்டு, மூன்று 'டெஸ்ட்' செய்யவேணும்" என்று டேவிட்டிடம் 'டொக்டர்' சொன்னார்.

"'டொக்டர்', '..பாதரூக்கு' என்ன வருத்தம்?"

"பிரஷர் லோவாக இருக்குது. அதோட் அவரின் 'பிளட் ஷைகர்' கூடிட்டுது. வேறை 'சீம்ரெம்ஸாம்' இருக்குது."

"சீரியஸா?"

"இல்லை. ஆனால், '..பாதர் வீக்காக இருக்கிறதால், கொஞ்சம் 'சீரியஸ்' மாதிரி. அவருக்கு ஏதாவது 'டென்ஷன்' சமாச்சாரம் இருக்குதா?"

"அப்படி ஒன்றும் இல்லை. கொஞ்ச நாளா வேலை கூடிப் போக்கது."

'டொக்டரிடம்' பேசி விட்டு கவாமியிடம் டேவிட் சென்றான். டேவிட்டின் முகத்தில் தெரிந்த வாட்டத்தை கவாமி அவதானித்தார்.

"என்ன டேவிட்..... 'டொக்டர்' என்ற கடைசி அந்தியாயத்தைப் பற்றி என்ன சொன்னார்?"

"ஓ.... ஒன்றும் சொல்ல இல்லை. இன்னும் ரண்டு, மூன்று நாள் நின்ட பிறகு விட்டுக்கு போகலாம் என்று சொன்னார்."

"பொய் சொல்றீரா? என்ற வருத்தம் பற்றி எனக்குத் தெரியும்..... டேவிட், என்ற கடைசி நாட்களை நான் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறன்."

"நோ ..பாதர்' அப்படி சொல்லாதீங்கள். உங்களுக்கு பெரிசா ஒன்றும் இல்லையாம்."

கவாமி மலர்ச்சியற்ற புன்னகை ஒன்றை வெளியிட்டார். "என்ற வருத்தம் பற்றி எனக்குத் தெரியும். ஒருத்தரும் என்னை ஏமாத்த ஏலாது." கவாமி பேசுவதை நிறுத்தினார். சில வினாடுகளின் பின் மெதுவாகப் பேச்சைத் தொடர்ந்தார். "இனியும் என்னால் பூசை செய்ய ஏலாது. எண்டபடியால் பூசையை செய்யுறுத்துக்கு ஏற்ற ஒழுங்குகளை செய்யும். ஏலுமெண்டால் போற வழியிலை ..பாதர்' ரேமண்டை கூட்டிக்கொண்டு போனால் நல்லது."

"சரி ..பாதர்."

ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து டேவிட் வெளியேறினான். நேரே கிளிநோக்கியை அடுத்துள்ள அந்தோனியார் ஆலயத்திற்குச்

சென்று, கவாமி ரேமண்டை சந்தித்தான்.

கவாமி ரேமண்ட் இளைஞர். வயது முப்பதுக்குள் அடங்கும். நெடிய உயரமும், அகண்ற மார்பும் கொண்டவர். இறுகிய சிவந்த மேனி. அவர் இதழ்களில் எந்நேரமும் புன்னகை ஒன்று மலர்ந்திருக்கும்.

அவரிடம் கவாமி எமர்சன் சுகவீனமுற்றிருக்கும் தகவலை வெளியிட்ட டேவிட், “நாளைக்கு காலமை தூடக்கம் நீங்கள் தான் பூசையை நடத்த வேணும். இப்பவே என்னோட சிவபுரத்திற்கு வரப் போறியளோ, இல்லாட்டி.....” என்று இழுத்தான்.

“இப்பவே வாறன். நீர் எப்படி சிவபுரத்திற்கு போகப் போறீர்” என கவாமி ரேமண்ட் கேட்டார்.

“ரகுபதி எண்ட ஒருத்தனர் ‘ட்ரக்டர்’..... இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை இஞ்சை இருந்து போகும்.”

கவாமி சில வினாடிகள் யோசித்தார். “அதிலை போகத் தேவையில்லை. என்ற ‘மோட்டார் பைக்கிலை போவம். எனக்கு அரை மணி நேர ‘ரைம்’ தாரும்..... போற வழியில் கவாமி எமர்சனையும் பார்க்க வேணும்” என்ற கவாமி, சொன்னபடியே அரைமணி நேரத்திற்குள் தயாரானார்.

இருவரும் ‘மோட்டார் சைக்கிளில்’ ஏறினார்கள்.

ஆஸ்பத்திரியை நோக்கி ‘மோட்டார் சைக்கிள்’ பயணமாகியது.

“ஹார் நிலைமை எல்லாம் இப்ப எப்படி?” வழியில் கவாமி கேட்டார்.

“பரவாயில்லை. முந்தா நாள் கணபதிப்பிள்ளை மண்டபத்தை திறந்துவிட்டினம்.”

“கேள்விப்பட்டனான். எங்கட மண்டப வேலை தான் அரை குறையில் நின்டுட்டுது. அதைக் கட்டி முடிக்கிறது தான் என்ற முதல் வேலையா இருக்கும் போலை.”

“ஓம் ‘பாதர்’. கெதியில் கட்டி முடிக்க வேணும். ‘கிறிஸ்மஸுக்கு’ முந்தி கட்டி முடிச்சால், இந்த முறை ‘கிறிஸ்மஸு புரோகிராமை’ புதிய மண்டபத்தில் கொஞ்சம் எடுப்பா நடத்தி முடிக்கலாம்.”

“முழுசா கட்டி முடிக்கிறதுக்கு இன்னும் எவ்வளவு தேவை?”

“ஒன்றை லட்சம்.....”

“காச சேர்க்க ஏலாதோ?”

“சேர்க்கலாம். ஆனால், நாறு வீடு கட்டுற திட்டத்தை முடிச்சிட்டு, மண்டப வேலையை தூடங்கலாம் என்டு எமர்சன் கவாமி தீர்மானிச்சிருக்கிறதால.....”

“ஓ! அப்படியோ சங்கதி? நாறு வீடு கட்டுற வேலை

எந்த நிலையிலை இருக்குது?"

"அது இன்னும் ரண்டு, முன்னும் மாசத்தில் முடிஞ்சிடும். கொழும்பிலை இருந்து இன்னும் பத்து லட்சம் வர இருக்குது. அது வந்த உடன, இருக்கிற கொஞ்ச நஞ்ச வேலையையும் முடிஞ்சிடலாம். காசை நேரே கொண்டு வந்து தந்திட்டு, கட்டிட வேலையையும் பார்த்திட்டு போறதெண்டு தலைமையக்குத் து ஆக்கள் தீர்மானிச்சிருக்கின்மாம்."

"ஆர் ஆருக்கு வீடு குடுக்கிறது எண்டு முடிவு எடுத்தாச்சுக்கோ?"

"ஓமோம். எங்கடை ஆக்கள் எண்பது பேருக்கும், இருவது சைவக்காரருக்கும் குடுக்கிறது எண்டு 'பாதர்' எமர்சன் தீர்மானிச்சிருக்கிறார்."

"ஓ....." கவாமி வீதியில் கவனத்தைச் செலுத்தினார்.

கிளிநொச்சி ஆஸ்பத்திரியை 'மோட்டார் சைக்கிள்' அடைந்தது.

கவாமி எமர்சன் இருந்த 'வோர்ட்டுக்கு கவாமி ரேமண்டும், டேவிட்டும் சென்றனர்.

"உங்களுக்கு நிறைய பொறுப்பு தந்திட்டன் போல. நீங்கள் தான் இனி பூசை எல்லாத்தையும் செய்ய வேணும். இனியும் நான் பூசை செய்வனோ எண்டு எனக்கு ஐமிச்சமாக இருக்குது" என்று கவாமி எமர்சன் குரல் தளதளக்க கூறினார்.

"நோ', உங்களைப் பார்க்க அப்படித் தெரியஇல்லை. இன்னும் ரண்டு, முன்னும் நாளைக்குள்ளை நீங்கள் சிவபுரத்துக்கு வந்து விடுவீங்கள் எண்டு நினைக்கிறன்." கவாமி ரேமண்ட் கரிசனையுடன் கூறினார்.

சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு கவாமி ரேமண்டும், டேவிட்டும் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து வெளியேறினார்கள்.

சிவபுரத்தை நோக்கி 'மோட்டார் சைக்கிள்' பயணமாகியது.

தம்பன்குளத்தைத் தாண்டி சொற்ப தூரம் போக, வீதியின் நடுவில் நின்றபடி அஜித்தும், ரொஸைரோவும் கைகாட்டி, இவர்களை நிறுத்தினார்கள்.

'மோட்டார் சைக்கிள்' நின்றவுடன் இருவரும் கவாமி ரேமண்டை நெருங்கி, "குட் ஸவினிங் :பாதர்" என முகமலர்ச்சியுடன் கூறினார்.

பதிலுக்கு, "குட் ஸவினிங்" என்றார் கவாமி ரேமண்ட்.

"எமர்சன் கவாமி எப்படி இருக்கிறார்?" என அஜித் பொதுப்படையாகக் கேட்டான்.

"பரவாயில்லை. கொஞ்ச நாளைக்கு 'ஹாஸ்பிட்டல்'ல் நின்று, நாலைஞ்சு 'டெஸ்ட்'கள் செய்ய வேணும்" என்று டேவிட் சொன்னான்.

“‘பெட்ட’கள்? அதுகளை செய்ய ‘ஹாஸ்பிட்டல்’ல் வசதி இருக்குதோ?”

“ஓ! இப்ப வசதி இருக்குது. முந்தியைப் போல இல்லை. இப்ப ‘ஹாஸ்பிட்டல்’ம் மருந்து, மாத்திரை எல்லாம் ஒரளவுக்கு இருக்குதாம். ஆனால், ‘பொக்டர்ஸ்’களுக்குத் தான் தட்டுப்பாடாம். எண்டபடியால் ரண்டு, மூண்டு ‘பொக்டர்ஸை’ அனுப்பும்படி மேலிடத்திற்கு கோரிக்கை விடுக்கப்பட்டிருக்குதாம்.”

“குண்டுகளுக்குள்ளையும், ‘ஷேல்’லடிக்குள்ளையும் வேலை செய்யறதுக்கு எந்த ‘பொக்டர்’ இஞ்ச வரப்போறார்?”

சிறிது நேர மௌனம் அங்கு தலைதூக்கியது.

“பாதர்”, முந்தா நாள் இஞ்ச நடந்ததுகளைப் பற்றி கேள்விப்பட்டனியனோ?” ரொலைரோ கேட்டான்.

“வழியில் டேவிட் சொன்னார்” என்று சுவாமி பதில் அளித்தார்.

“இதுக்கு என்ன செய்யப் போறதா உத்தேசம்?”

“தம்பி, நீர் என்னத்தை எதிர்பார்க்கிறீர்? வன்முறையையா? ‘நோ’, நான் அதை விரும்ப இல்லை. நாங்கள் பிழை செய்திட்டு, அதைச் சரிப்படுத்த இன்னொரு பிழையைச் செய்யச் சொல்லுற்றா? வேண்டாம். இளைய சந்ததிக்கு வன்முறையை இடமாற்ற நான் விரும்ப இல்லை. எங்கட மதத்தை நாங்கள் சாத்வீகமாக வளர்க்கிறதில் தான் எனக்கு உடன்பாடு.” வெட்டு ஒன்று, துண்டு இரண்டு என்னுமாப் போல சுவாமி சொன்னார்.

சுவாமியின் பதில் ரொலைரோவுக்கும், அஜித்துக்கும் திருப்தியை அளிக்கவில்லை. அவர்கள் பதில் கூறாமல், உணர்ச்சியற்ற பார்வையை சுவாமி மீது வீசினார்கள். அவர்கள் முகபாவத்தை அவதானித்த சுவாமி, “நாங்கள் வாறும்” என்றபடி ‘மோட்டார் சைக்கிளை ஸ்டார்ட்’ செய்தார்.

‘மோட்டார் சைக்கிள்’ அங்கிருந்து அகன்றது.

“எல்லாருமே பயந்தாங் கொள்ளியளா இருக்கினம். நாதன்ற ஆக்களுக்கு நாங்கள் தான் பாடம் படிப்பிக்க வேணும்.” அஜித் சீற்றமான குரலில் சொன்னான்.

“புதுவிதமாக பாடம் படிப்பிக்க வேணும்” என்றான் ரொசைரோ.

“என்ன மாதிரி?”

“அதை பிறகு சொல்றன்..... வா போவும்.”

இருவரும் நடந்தனர்.

சிவபுரத்தை அடைந்த சுவாமி ரேமண்ட்டும், டேவிட்டும் நேரே அந்தோனியார் தேவாலயத்திற்குச் சென்றார்கள்.

சுவாமி இறங்கி தனது அறைக்குப் போக முன்னர், ஒரு சில கத்தோலிக்கர்கள் அவரைப் பார்க்க வந்துவிட்டனர்.

எல்லோருமே சுவாமி எமர்சனின் தேகநிலை குறித்து வாஞ்சையுடன் விசாரித்தனர்.

“பாதர், நாங்கள் இனி ஒரு புதுத்தெம்போடை எங்கடை அலுவலைக் கவனிக்க வேணும். இஞ்சை இருக்கிற எங்கடை ஆக்கஞ்சு இப்ப மதத்திலை அவ்வளவு பற்று இல்லை. ‘சேர்ச்சுக்கு வாற்றதையும் குறைச்சிட்டினம். இது கூடாது’ என்று அல்போன்ஸ் என்றொருவன் சொன்னான்.

“ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் இரவையில் பாட்டு, நாடகம் என்கு ஏதாவது கலை நிகழ்ச்சி நடத்தி, ஆக்கஞ்சுக்குள்ளை ஒரு உற்சாகத்தை ஏற்படுத்தலாம்.” அல்போன்ஸின் மனைவி மரியா அபிப்பிராயப்பட்டாள்.

வேறு சிலரும் சில கருத்துக்களை முன்வைத்தனர்.

எல்லாவற்றையும் செவிமடுத்த சுவாமி, “உங்கஞ்சுக்குள்ளை எல்லாம் மத சார்பான எழுச்சி இருக்கிறதைப் பற்றி எனக்கு மெத்தச் சந்தோஷம்..... சுவாமி எமர்சன் இஞ்சை முப்பது வருசத்துக்கு மேலாக பணிபுரிகிறார். அவர் இது நாள் வரை மக்கஞ்சுக்குள்ளை வளர்த்த அந்நியோன்னியத்தை, அன்பை குலைக்காத மாதிரித் தான் நாங்கள் நடவடிக்கை எடுக்கவேணும். எண்டபடியால் இது பற்றி என்ன நடவடிக்கை எடுக்கலாம் எண்டதைப்பற்றி யோசிக்க வேணும். கொஞ்சம் பொறுமையா இருங்கோ. இந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை காலமை ஆராதனைக்குப் பிறகு நாங்கள் இதைப் பற்றி ஆராய்வம்” என்று தெளிந்த குரலில் சொன்னார்.

சுவாமியைச் சுற்றி குழுமி நின்றவர்கள் சிறிது சிறிதாக அங்கிருந்து அகன்றனர்.

சுவாமி தனது அறைக்குச் சென்றார். அவரைப் பின் தொடர்ந்து டேவிட் சென்றான்.

(12)

அன்னம்மாவின் நடையில் வேகம் இருந்தது. அவள் நெஞ்ச நிறையவே துடித்தது. சுவாமி எமர்சன் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்ற தகவலை அறிந்து அவள் துயருற்றாள். அவரைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற அவதி அவளுள் பெருக்கெடுத்தது.

கிளிநொச்சிக்கு ரகுபதியின் ‘ட்ரக்டரில்’ தான் அவள் செல்வது வழக்கம். அவளை உடனடியாகச் சந்தித்தாள்.

“டேய் ரகுபதி, எப்படா இனி கிளிநொச்சிக்கு போறாய்” என முச்சிரைக்க அன்னம்மா கேட்க, “இனே, அங்கை போறதுக்கு உனக்கு என்ன அலுவல் இருக்குது?” என அவள் கேட்டான்.

“எங்கட சுவாமியை ஆஸ்பத்திரியில் ‘அட்மிட்’ பண்ணி இருக்கின்மாம்” என்றாள் அவள்.

“எங்கட சுவாமியோ? அது ஆர்” என்று ரகுபதி முழித்தான்.

“அந்தோனியார் கோயில் சுவாமி தான். என்ன தெரியாத மாதிரி கேக்கிறாய்?”

“எட, எட..... இப்ப விளங்கிச்சுது. எங்கடை சுவாமி எண்டாப் போலை எனக்கு ஒரு ஜமிச்சம் வந்திட்டுது.”

“உனக்கு எந்த நாளும் ஜமிச்சம் தான். மெய்யே, இனி எப்ப கிளிநொச்சிக்கு போகப் போறாய்?”

“இண்டைக்குப் பின்னேரம். வரப்போறியோ?”

“பின்னேரம் சரிப்பட்டு வராது. காலமை எண்டால் தான் பயமில்லாமல் போயிட்டு வரலாம்.”

“அப்படி எண்டால் நாளன்டைக்கு வா. கூட்டிக் கொண்டு போறன்.”

“நாளன்டைக்கோ? வேண்டாம். அது பிந்திப் போச்சுது. நான் பின்னேரம் வாறன். இருட்டை முந்தி திருப்பிக் கொண்டு வந்து, இறக்கிவிடுவியோ?”

“ஓமணை. நீ பயப்படாமல் வா.”

மதியம் இரண்டு மணி போல் அன்னம்மாவையும், இன்னும் இருபது பேரையும் சுமந்து கொண்டு ரகுபதியின் ‘ட்ரக்டர்’ கிளிநொச்சியை நோக்கிப் பயணமாகியது. ‘ட்ரக்டரின்’ வேகத்திற்கு புழுதி நிறையவே பறந்தது. அன்னம்மா இரண்டு, மூன்று முறை தும்மினாள். வீதி பள்ளமும், மேமும் நிறைந்திருந்தபடியினால் ‘ட்ரக்டர்’ பெட்டியும் நிறையவே துள்ளிக்குதித்தது.

“டேய் ரகுபதி, மெல்ல ஒட்டுடா..... வயிறு எல்லாம் குலுங்குது” என்று அன்னம்மா கத்தினாள்.

“நான் மெல்லத் தான் ஒட்டுறை. ‘ரோட்’லை ஒரே பள்ளமும், திட்டியும்..... இந்த ‘ரோட்’டை எப்பத் தான் திருத்தப் போறாங்களோ தெரிய இல்லை. இக்கனம் உன்ற மேன் தான் காக சேர்த்து, இந்த ‘ரோட்’டையும் திருத்த வேணுமாக்கும்.”

“அவனுக்கு ஏன் தேவையில்லாத ஊர் தொழுவாரம்? அவன் இப்ப ‘டாக்குத்தர்’. இந்த ‘ரோட்’டை திருத்திற வேலைக்கு நீ வேறை ஆரையும் பார்.” அன்னம்மா ‘வெடுக்கென்று சொன்னாள்.

ரகுபதி ஒன்றும் கூறவில்லை. ‘ட்ரக்டரைச்’ செலுத்துவதில் கவனத்தைப் பதித்திருந்தான்.

அரை மணி நேர ஒட்டத்தின் பின் ‘ட்ரக்டர்’ கிளிநொச்சியை அடைந்தது.

“அப்பு டேய், எத்தனை மணிக்கு திரும்பிப் போறாய்?” அன்னம்மா இறங்கியபடியே கேட்டாள்.

“ஒரு மணித்தியாலத்துக்குள்ளை போவன். கெதிப்பண்ணி

வா..... நான் கண்டாவளைக்கு போய் நாலைஞ்சு மூட்டை விதை நெல்லை ஏத்திக்கொண்டு வாறுன்.”

“நான் முக்கால் மணித்தியாலத்துக்குள்ளை இஞ்சை வந்திடுவன்” என்ற அன்னம்மா கிளிநோச்சி ஆஸ்பத்திரியை நோக்கி விரைந்தாள்.

வழியில் ஒரு பழக்கடை தென்பட்டது. அதில் ஒரு சீப்பு வாழைப்பழத்தையும், ஒரு 'பக்கெட் பிஸ்கெட்'டையும் வாங்கினாள்.

அன்னம்மாவின் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை.

அது பிரார்த்தனையில் நிறையவே வயித்திருந்தது.

'சுவாமிக்கு ஒண்டும் நடக்கக்கூடாது' என அவள் பிரார்த்தித்தபடி, எட்டி நடந்தாள்.

ஆஸ்பத்திரியை அடைந்தவள், சுவாமி இருக்கும் 'வோர்ட்டை' அடைந்தாள்.

கட்டிலில் படுத்திருக்கும் சுவாமியை கண்டுவிடுகிறாள். ஆவலுடன் சுவாமியிடம் சென்றாள்.

சுவாமியின் கண்கள் மூடியிருந்தன. அன்னம்மா சோகமே உருவெடுத்த நிலையில், அவரையே வைத்த கண்வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். சில நிமிஷங்கள் நகர்ந்தன.

சுவாமி கண்களைத் திறந்தார்.

“ஓ..... நீங்களா? எப்ப வந்தனியீல்?” என்று சுவாமி வியப்புடன் கேட்க, “இப்பத் தான் வந்தனான்” என்ற அன்னம்மா வாழைப்பழத்தையும், 'பிஸ்கெட்'டையும் அருகில் இருந்த 'ஸ்டூலில்' வைத்தாள்.

சுவாமி கண்களால் நன்றி செலுத்தியவன்னை எழுந்து, கட்டிலில் சப்பாணி கொட்டிய நிலையில் அமர்ந்தார். அவரை அன்னம்மா முழுமையாக நோக்கினாள்.

“பாதர், நல்லா வயக்கெட்டு போட்டியள்.” அன்னம்மா ஈரமான குரலில் சொன்னாள்.

“வருத்தம் நல்லா முத்திப் போச்சது. இண்டைக்கோ, நாளைக்கோ எண்ட நிலைக்கு வந்திட்டன்.” சுவாமி நாதமுதமுக்கக் கூறினார்.

“அப்படி சொல்லாதீங்கள். இயேக சுவாமிபின்ற அருளால் நீங்கள் குணமடைஞ்சு விடுவீங்க.”

“எனக்கு அந்த நம்பிக்கை இல்லை. என்ற கதை மூடியப் போகுது. ஆனால், அதுக்கிடையில் ஒரேயொரு விசயத்தை ஒப்பேத்தி வைச்சிட்டு கண்ணை முடத் தான் நான் விரும்புறன். என்ற உள் மனதில் இருக்கிற ஆசை நிறைவேறுமோ எண்டுதான் எனக்கு ஜூமிச்சமா இருக்குது.”

“பாதர், உங்கட ஆசை என்ன?”

“நாறு வீடு திட்டம் பற்றி கேள்விப்பட்டிருப்பியள்.”

“ஓமோம்.”

“அது கட்டி முடிக்கிற நிலையில் இருக்குது. கட்டிட வேலை முடிஞ்சதும் இஞ்சை இருக்கிற ஆக்கள் அதுகளிலை குடியேறுறதை பார்க்கவேணும்.”

“வீடுகள் கட்டி முடிக்க இன்னும் எவ்வளவு காலம் எடுக்கும், ‘பாதர்?’”

“ஒன்றிரண்டு மாசத்துக்குள்ளை முடியும் என்னு நினைக்கிறன். அது மட்டும் உயிர் வாழ்வனோ என்னு தான் தெரிய இல்லை.”

“பாதர், நீங்கள் இன்னும் எவ்வளவோ காலம் இருக்கப் போறியள். மனதை தளரவிடாமல் தெம்பா இருக்கப் பாருங்கோ..... மெய்யே, வீடுகளை என்ன மாதிரி பிரிசுக்க குடுக்கப் போறியள்?”

“நாங்கள் ஆர்ஆருக்கு குடுக்கிறது என்னு தீர்மானிச்சிட்டம். எண்பது வேதக்காரருக்கும், இருவது சைவ ஆக்களுக்கும் குடுக்க இருக்கிறம்.”

“அது நல்ல விசயம் தான். சைவ ஆக்களும் புண்ணியம் செய்தவையள் தான்.” அன்னம்மாவின் முகத்தில் தெளிவான புன்னகையொன்று பிறந்தது.

“என்ற மனக்குள்ளை இன்னொரு ஆசையும் இருக்குது.”

“என்ன ஆசை?”

“உங்கட மகன் நாதனை சந்திக்க வேணும்.”

“நாதனை? ஏன்? என்னத்துக்கு?”

“அவர் எடுத்த முயற்சியை பாராட்டத்தான். இந்த சின்ன வயதில், அதுவும் ஒரு மெடிக்கல் ஸ்டூடன்ட்டாக இருக்கக்கின்னை அவர் தொடங்கின ஒரு பொதுநல காரியத்தை, எத்தனையோ எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியில் நிறைவேத்திப் போட்டார். அவரை சந்திச்சு நீங்கள் உண்மையிலேயே ஒரு தியாகி தான் என்னு சொல்ல வேணும் என்னு ஒரு ஆசை..... சின்ன ஆசை இருக்குது” என்ற கவாமியின் கண்கள் பனித்தன.

அன்னம்மாவின் கண்களிலும் நீர் முடியது. “பாதர், அவன் வருவான். மண்டபத் திறப்பு விழாவுக்கு வாறன் என்னு எழுதினவன். வர இல்லை. எண்டபடியால் இந்தக் கிழமை, இல்லாட்டி அடுத்த கிழமை வருவான் என்னு ஒரு நம்பிக்கை எனக்கிருக்குது.”

“வந்தால் எப்படியும் என்னைச் சந்திக்கச் சொல்லுவங்கோ. நல்ல ஒரு பெடியன்..... இனி அவரை நீங்கள் நல்ல இடத்திலை கட்டி வைச்சால் தான், அவரின் வாழ்க்கையில் முன்னேற்றம் இருக்கும்.”

“ஓமோம்.”

“உங்கட பக்கத்துக்குள்ளை அவருக்கு சோடான

பெடிச்சியள் இருக்குதோ?”

“அவனுக்கு ஒரு மச்சாள் பெடிச்சி மாங்குளத்தில் இருக்குது. புவனேஸ்வரி என்னு பெயர். நல்ல வடிவான பெடிச்சி. அதை இவனுக்கு கட்டி வைக்கத்தான் எனக்கு விருப்பம்.”

“எப்படி படிச்ச பெடிச்சியோ?”

“ச! அது எங்கை படிச்சது? குண்டு போடக்கிள்ளை அங்கையும், இங்கையும் ஒடுப்பட்டு திரிஞ்சதிலை படிப்பை கோட்டைவிட்டுட்டது. ‘எஸ்.எஸ்.சி. பாஸ்’ பண்ணி இருக்குதோ, இல்லையோ என்னு கூட எனக்கு ஜமிச்சம் தான்.”

சுவாமி புன்னகைத்தபடியே, “ஒரு படிச்ச பெடிச்சி எண்டால் அவருக்கு நல்லா இருக்குமே” என்றார்.

“அப்படி எண்டால் ஸ்டெல்லா தான் இருக்குது” என அன்னம்மா ‘படக்’கென கூற, சுவாமியின் முகம் கூம்பிவிட்டது. “ஸ்டெல்லா? வேண்டாம். அது நல்ல பெடிச்சி தான். ஆனால், உங்கட மகன் விரும்பமாட்டார். வில்லங்கத்தை விலைக்கு வாங்காதேங்கோ.”

அன்னம்மா முழித்தபடி தலை குனிந்தாள். அவள் மேலும் பேசவில்லை. சுவாமியும் மெளனத்திற்கு அடிமையானார்.

சிவபுரத்தைச் சேர்ந்த நாலைந்து வேதக்காரர்கள் வர, “அப் ‘பாதர்’ நான் போயிற்று பிறகு வாறன்” என்ற அன்னம்மா அங்கிருந்து அகன்றாள்.

(13)

ஊதிரும், புதிருமாக நடந்து வந்தவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துவிட்டனர்.

ஸ்டெல்லாவின் முகத்தில் ஓர் அதிசயப் புன்னகை தோன்றி மறைந்தது. நாதன் அரைகுறைப் புன்னகையொன்றை தாமத்துடன் வெளித்தள்ளினான்.

“குட்மோர்னிங் டொக்டர் நாதன்” என பற்கள் தெரிய, ‘டொக்டர்’ என்ற சொல்லுக்கு அழுத்தம் கொடுத்து ஸ்டெல்லா சொன்னாள்.

“குட்மோர்னிங்” என்ற நாதன், அங்கிருந்து அகல முற்பட்டான்.

“நாதன், என்ன அவசரம்?”

“பொஸ் என்னை வரச் சொல்லி இருக்கிறார்.”

“உங்களுக்கு ‘ட்ரான்ஸ்வராமே?’”

நாதன் ‘சடாரென்’ நின்றான். வியப்பு மேலிட அவளைப் பார்த்தான். “ஆர் சொன்னது?”

“இஞ்சை ஆஸ்பத்திரியில் தான் கதைக்கினம்.”

“எங்கத்தைக்காம்?”

“கிளிநொச்சிக்காம்.”

“ஓ.....” என்ற நாதனின் முகத்தை மகிழ்ச்சி தாராளமாக அரவணைத்தது. “காலமை வெள்ளன் ‘குட் நியஸ்’.....”

“இதைச் சொல்லத் தான் உங்களை ‘பொஸ்’ கூப்பிடுறோராக்கும். நீங்கள் அதைக் கேட்டுக் கொண்டு வாங்கோ. நான் அது வரைக்கும் ஆஸ்பத்திரி ‘கன்ணில்’ இருக்கிறன்.”

“பார்ப்பம்.....” என்ற நாதன் தனது மேலதிகாரி ‘டொக்டர்’ தனபாலசிங்கத்தின் அறையை நோக்கி, மகிழ்ச்சி அரவணைத்த நிலையில் விரைந்தான்.

ஸ்டெல்லா கூறியது சரி தான். அவள் வெளியிட்ட தகவலை ‘டொக்டர்’ தனபாலசிங்கம் உறுதிப்படுத்தினார். உடனடியாகவே அவன் கிளிநொச்சிக்கு போக வேண்டும் என்று ‘டொக்டர்’ தனபாலசிங்கம் கூறினார். அவனுக்கு கூற வேண்டியவற்றை கூறிவிட்டு, அவனுக்கு கைலாகு கொடுத்து வாழ்த்தி அனுப்பினார்.

அங்கிருந்து வெளியேறிய போது நாதனின் உள்ளம் குதூகலத்தில் தாளம் போட்டது. சொந்த ஊர், அம்மாவின் அரவணைப்பு, நிறைவான சாப்பாடு, மங்கையுடனான சந்திப்பு என்ற எண்ணம் அவனுள் புகுந்த போது, மகிழ்ச்சி இரட்டிப்பானது. மனதினுள் பெருக்கெடுத்த சந்தோஷத்தின் கிளைகள் முகத்தில் பரவிய நிலையில் நடந்தான். அவன் நடையில் ஒரு சுறுசுறுப்பு.

ஆஸ்பத்திரி வாசலைக் கடக்க முற்பட, ஸ்டெல்லாவின் நினைவு மனதைத் தட்டியது. அவனுக்காக ‘கன்ணில்’ காத்திருப்பதாகச் சொன்னானே! என்ன செய்வது? அவளைச் சந்திப்பதா? இல்லாவிடில் அவளை உதாசீனம் செய்துவிட்டு அறைக்குத் திரும்புவதா? நாதன் தடுமாறினான்.

திடீரென ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். ‘கன்மனுக்கு’ நடந்தான்.

ஸ்டெல்லா நாற்காலி ஓன்றில் அமர்ந்திருந்தாள். அவனைக் கண்டு அவள் பற்கள் தெரியச் சிரித்தாள். “நான் சொன்னது சரி தானே?”

“ஓமோம்.”

“எப்ப ஊருக்குப் போகப் போறியள்?”

“பொஸ் உடன் போகச் சொன்னார். ‘கிளியரன்ஸ், பிளேஸ் டிக்கெட்’ எடுக்க வேணும். அதுக்கு ரண்டு, மூண்டு நாளாவது எடுக்கும். நாங்கள் நினைச்ச உடன் போக ஏலுமோ?”

“போக ஏலாது தான்..... இருங்கோவன். ‘ஓ’ குடிப்பம்.”

நாதன் முன் யோசனையின்றி அமர்ந்தான்.

இருவரும் அளவளாவியபடி தேநீரைப் பருகினார்கள்.

கிறிஸ்தோபர் பற்றி ஒரு வார்த்தையைக் கூட அவர்கள் பரிமாறவில்லை.

ஸ்டெல்லாவிடம் இருந்து விடைபெற்ற நாதன் தனது அறைக்குச் சென்றான்.

யாழ்ப்பாணத்துக்கு விடை கொடுக்க வேண்டிய தருணம் வந்துவிட்டது.

கடந்த ஏழு வருடங்களாக, அவன் யாழ்ப்பாணம் மருத்துவக் கல்லூரியில் சேர்ந்ததில் இருந்து யாழ்ப்பாணத்தின் மணத்தைத்தான் பெரிதும் நூகர்ந்தான். விடுமுறை என்று சில நாட்களை ஊரில் கழிக்கலாம் என்ற நிலை இருந்தாலும், பயணக் கஷ்டம், பாடங்களை மீண்டும் மீண்டும் படிக்க வேண்டும் என்ற நிர்ப்பாக்கம் போன்ற காரணங்களினால் ஊரின், தாயின், தங்கையின் நினைவை மனதில் இருந்து அறுத்தெறிந்துவிடுவான்.

இனி அந்த நிலை அவனுக்கு ஏற்படாது. நிறையவே ஊரின் மணத்தை நூகர்ந்தவண்ணம், தாயின் நிழலில் வாழக்கூடிய ஒரு சந்தர்ப்பம் அவனை நெருங்கிவிட்டது.

தாயின் நினைப்பில் ஒரு கசப்பை அவன் உணர்ந்தான். சமீப காலமாக அவளின் போக்கில் தென்பட்ட மாற்றம் அவனுள் எரிச்சல் உணர்வைத் தூண்டியது.

ஊரில் இருந்து கடைசியாகப் புறப்படுவதற்கு முன் தாயுடன் அவன் எத்தனை தடவைகள் வாக்குவாதப்பட்டிருப்பான்? அடிதடி நிலைக்கு கூட இருவரும் எட்ட முயன்றிருப்பார்கள்.

ஊரில் இருந்து புறப்படும் போது தாயின் முகத்தில் வழமையாகத் தென்படும் பாச உணர்ச்சியை அவன் காணவில்லை. அதில் 'ஏனோதானோ' உணர்ச்சி நிலவியதை அவன் அவதானித்தான்.

அவனுக்கு அவன் எழுதிய கடிதங்களுக்கு பதில் கடிதங்கள் 'உப்புச்சப்பின்றி'- வெறும் வெள்ளைக் கடதாசிகளாகவே தென்பட்டன.

தாயின் மனதினுள் புகுந்திருக்கும் புதிய எண்ணத்தைக் களைய வேண்டும். அவளை மீண்டும் இயல்பு நிலைக்கு கொண்டு வரவேண்டும் என்ற எண்ணமே அவனுள் மேலோங்கி இருந்தது.

"டேய், நான் அந்தோனியார் கோயிலுக்கு போவன். பைபிளை வாசிப்பன். அதைக் கேக்க நீ ஆர்?" என்று தாய் ஒரு முறை மொழிந்த வார்த்தைகள் அவன் செவிப்பறையில் அடிக்கடி மோதிக் கொண்டிருந்தன.

நாதன் தனது அறையை அடைகிறான். கட்டிலில் சரிகிறான். முதல் நாளிரவு 'நைட் டியூட்டி' செய்திருந்தான். இரவு முழுவதும் நித்திரை இல்லை. சுதுமலையில் நடந்த இராணுவ 'ப்ரக்' மீதான தாக்குதலை அடுத்து ஏற்பட்ட இரு தரப்புகளுக்கு

இடையிலான தாக்குதலில் எட்டு இராணுவ வீரர்கள் பலியாகியிருந்தனர். அறுவர் காயமடைந்திருந்தனர். அறுவரையும் இராணுவத்தினர் யாழ்ப்பானம் ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு வந்தனர். அவர்கள் யாவருக்கும் சிகிச்சை அளிக்க வேண்டிய பொறுப்பு நாதனிடம் சுமத்தப்பட்டிருந்தது. அப்பணியை முடித்துவிட்டு கைகளைக் கழுவ முற்பட்ட போது, காயமடைந்த பொதுமக்கள் பதினேழு பேர் ஒன்று ஒன்றாகக் கொண்டு வரப்பட்டனர். அவர்களுக்கு சிகிச்சை அளித்து முடித்த போது விடிந்துவிட்டது. ஒரு நிமிடம் கூட அவனால் கண்ணயர முடியவில்லை.

உடல் களைப்பு மேலிட அறைக்குச் சென்ற போதே, அவனது மேலதிகாரி அவனைத் தனது அலுவலகத்திற்கு வருமாறு செய்தி அனுப்பி இருந்தார்.

நாதனைத் தூக்கம் உடனடியாக அணைக்கவிடுவதை. நிரம்பிய யோசனைகள் அவன் தூக்கத்தைக் கலைத்தன.

மங்கையின் நினைவு அவன் மனதை ஆழமாக மேய்ந்தது. அதை அவனால் அகற்றமுடியவில்லை.

கலை விழாவில் மேடையேற்றிய நாடகத்தில் மங்கை தான் கதாநாயகி. அவன் கதர்நாயகன். இருவருமே அபாரமாக நடித்திருந்ததாக பலருமே கூறியிருந்தனர்.

கடைசிக் காட்சியில் பலத்த கரகோடும்.....

நாதனின் மடியில் மங்கை கிடக்கிறாள்.

“சொல்லுங்க..... ‘பிளீஸ்’ சொல்லுங்க..... என்னை காதலிச்சு வஞ்சித்துவிட்டங்கள் எண்டதை இப்பவாவது ஒப்புக் கொள்ளிங்களா” என மங்கை கேட்கிறாள்.

நாதன் ஒரு வசனமும் பேசாமல் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“சொல்லுங்க..... சொல்லுங்க.....” என அவள் கத்துகிறாள்.

“என்னத்தைச் சொல்லுறது? என்ற கோழைத்தனத்தைச் சொல்லுறதா? இல்லாட்டி சீதனம், சீவரிசை, சாதி, சமயம், இனம் எண்ட போலி கொரவத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிற எங்கட சமுகத்தினர் கொடிய பார்வையை பிழை எண்டு சொல்லுறதா? எனக்கு பைத்தியமே பிடிக்கிறது” என்று உணர்ச்சி வந்தவனாய் நாதன் கூறுகிறான்.

“நீங்கள் ஒண்டையுமே குறைக்கறத் தேவையில்லை. எனக்கு நொண்டிச் சாக்குப்போக்கு தேவையில்லை. நீங்கள் உண்மையாகவே காதலை நேசிப்பதெண்டால், என்னை வஞ்சித்ததை ஒப்புக்கொள்ளுங்கள். அந்த உண்மையை அறிஞர் பின்னராவது நான் கண்ணை முடினால் தான் என்ற ஆத்மா சாந்தி அடையும்.”

நாதன் மெளனத்தைக் கடைப்பிடிக்கிறான்.

“சொல்லுங்க..... சொல்லுங்க.....”

“நான் ஒத்துக்கொள்றன். என்ற காதலை சீதனத்துக்காக, அற்ப சொற்ப 'டொனேஷனுக்காக' குழி தோண்டிப் புதைத்துவிட்டன. மாயா, என்னை மன்னிச்சிடு..... இனியும் என்னைக் கொல்லாமல் கொல்லாதே.”

பார்வையாளர் மத்தியில் இருந்து கருகோஷம் எழும்புகிறது.

“இனி நான் நிம் மதியாகச் சாகலாம்.” மங்கை கூறிக்கொண்டே கண்களை முடுகிறாள்.

“மாயா.....” நாதன் போட்ட கூச்சல் சிவபுரம் முழுவதும் எதிரொலித்தது.

நாதன் விக்கிவிக்கி அழுகிறான். தனது நெஞ்சை கைகளால் பலமாக அடிக்கிறான்.

பார்வையாளர் பலரின் கண்களும் கலங்கிவிடுகின்றன.

பலத்த கருகோஷத்தின் மத்தியில் திரை முடுகிறது.

நாதனின் மடியில் இருந்து மங்கை எழுகிறாள். நாதனை அப்படிடோ கட்டி அணைத்து, “நீங்கள் நல்லா நடிச்சீங்கள்” என்று பாராட்டுகிறாள். “நீரும் தான்” என்று அவள் முதுகை அவன் வருடிக் கொடுத்தான்.

அதற்கிடையில் கோபி அங்கு வந்துவிடுகிறான்.

“டேய் நாதன், என்ற மச்சாளை என்னா செய்யறாய்?” என்று கோபி கேட்க, நாதன் தனது பிடியை விடவில்லை “டேய், என்ற வருங்காலத்து பெஞ்சாதியை நான் அணைப்பன், அடிப்பன். அதைக் கேக்க நீ ஆரடா?” என்று பொய்க் கோபத்துடன் கேட்கிறான்.

“உண்மைதான். ஆனால், திரை இன்னும் சரியாக மூட இல்லை” என்று கோபி சொல்ல, நாதன் ‘டக்கென்று அணைப்பை இளக்கி, முன்று பின்வாங்கி, திரையைப் பார்த்தான். திரை முழுதாக மூடி இருந்தது.

அவன் முகத்தில் நிறையவே அசடு வழிந்தது.

ஊரவர்கள் பலரும் மேடைக்கு வந்து நாதனை வாயார வாழ்த்திப் பாராட்டினார்கள். நாதனின் சந்தோஷம் உடல் முழுவதும் தங்கு தடையின்றி பரவியது.

‘மேக்குப்பைக் கலைத்துக் கொண்டிருக்கையில் மங்கை தோன்றினாள். “நாதன், ரண்டு பேரின்ற நடிப்பையும் எல்லாரும் பாராட்டினம். நல்ல படிப்பினையான நாடகமாம். நல்லா எழுதி இருக்கிறீங்கள் என்னு எல்லாரும் சொல்லுகினம்” என்றாள் மங்கை.

“எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு எழுதின நாடகம்? என்னை. விட நீர் தான் நல்லா நடிச்சீ..... அது சரி, ஏன் என்ற மடியில் கிடந்து புலம்பினீர்?” என்று நாதன் சிரித்தபடியே கேட்டான்.

“நான் கூட உங்கட மதியில் தலை வைப்பன் எண்டு நினைக்க இல்லை. ஏதோ ஒன்டு அப்படி செய்யத் தூண்டிட்டுது.” மங்கை சொன்னாள்.

“முதல்ல நான் கொஞ்சம் அந்தரப்பட்டுட்டன். ‘ரிகர்சல்’ செய்யக் கிள்ளை நீர் நிலத்தில் கிடந்து தானே வசனம் சொல்லவேணும் எண்டு சொல்லித் தந்தனான்?”

“ஓமோம். ஆனால், நாடகம் உணர்ச்சித் துடிப்பாக இருக்க வேணும் எண்டு நினைச்சு, உங்கட மதியில் சாகிற மாதிரி நடிச்சிட்டன்.”

“இக்கனம் நாளைக்கு ஒருத்தருமே உம்மை கட்ட ஏலாத மாதிரி நடந்திட்டார்.”

“நீங்களும் தான்.” அவள் கண்கள் படபடத்தன.

அவன் சத்தத்துடன் சிரித்தான்.

நாதனின் நன்பர்கள் மூவர் அங்கு வரவே, மங்கை அங்கிருந்து ஓடிவிட்டாள்.

(14)

புழுதியை நிறையவே கிளப்பிக் கொண்டு வந்த ‘வேன்’ ஒன்று, அந்தோனியார் தேவாலயத்தின் முன்னால் நின்றது. அதில் இருந்து இரு பாதிரிமார்களும், ஒரு சாதாரண ஆளும் இறங்கினார்கள். இரு பாதிரிமார்களும் வெளிநாட்டைச் சேர்ந்தவர்களாக விளங்கினார்கள்.

‘வேன்’ வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டு, டேவிட் வெளியில் வந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து சுவாமி ரேமண்ட் வந்தார்.

முன்னால் வந்த நெடிய பாதிரியார் தனது கையை நீட்டி சுவாமி ரேமண்டுடன் கைகுலுக்கினார். “நான் தான் ஜோன்சன். இவர் சுவாமி றோய் வெலிங்டன்” என்று தன் பின்னால் நின்ற சுவாமியை அறிமுகப்படுத்தினார்.

அவ்விருவருக்கும் டேவிட்டை சுவாமி ரேமண்ட் அறிமுகப்படுத்தினார். அந்த சாதாரண ஆள் அவர்களது வழிகாட்டியான மைக்கேல்.

அதன் பின் எல்லோரும் வீடின் ‘ஹோலுக்குச்’ சென்றனர். வட்டமாக அமர்ந்திருந்தவண்ணம், அவர்கள் ஐவரும் ஆங்கிலத்தில் அளவளாவினார்கள்.

“நாங்கள் நேற்று மாலை வவுனியாவுக்கு வந்து, அங்கே இரவு தங்கியிருந்தோம். இன்று காலை அங்கிருந்து புறப்பட்டோம். வழிநெடுகிலும் நிறைய சோதனைச் சாவடிகள். நல்ல வேளை எங்களை இறக்கவில்லை” என்று சுவாமி ஜோன்சன் கூறினார்.

“நீண்ட பயணம், மாங்குளம் வரைக்கும் வழி நெடுகிலும் இராணுவ வீரர்களைத் தான் கண்டோம். ஒரு குடிமகனையும் காணவில்லை. மக்கள் எல்லோரும் எங்கே?” என சுவாமி ரோய் வெலிங்டன் கேட்டார்.

“மக்கள் எல்லோரும் ஓடிவிட்டார்கள். அவர்கள் திரும்பி வரவில்லை. இராணுவம் கைப்பற்றிய இடங்களில் குடிமக்கள் வாழ அஞ்சக்கிறார்கள்” என்று சுவாமி ரேமண்ட் சொன்னார்.

“நிறையவே வீடுகள் தரைமட்டமாகிக் கிடந்ததைப் பார்த்தோம். சகஜ் நிலை தோன்றினால் மக்கள் எங்கு வந்து வாழப் போகிறார்கள? பயங்கரவாதிகளைக் கொல்லுகிறோம் என்று குடிமனைகளைத் தான் அழிக்கிறார்கள் போலும்.” சுவாமி ஜோன்சன் சந்தேகப்பட்டார்.

“குண்டு வீசில் தப்பும் வீடுகளை கூட அந்த இடங்களைக் கைப்பற்றும் இராணுவத்தினர் அழித்துவிடுகின்றார்கள். எல்லாமே அழிவு தான்” என்ற தகவலை சுவாமி ரேமண்ட் வெளியிட்டார்.

“இங் கு சிவபுரத் தில் எத் தனை வீடுகள் தரைமட்டமாகியுள்ளன என்று உங்களுக்கு தெரியுமா? எனக்கு தெரிந்தமட்டில் இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட வீடுகள் அழிந்துவிட்டன. எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு கட்டிய வீடுகள்.....” என்று டேவிட் பெருமுச்சுவிட்டான்.

“எல்லாமாக எத்தனை பேர் எங்கள் நூறு வீட்டுத் திட்டத்தில் வீடு கேட்டு விண்ணப்பித்திருக்கிறார்கள்?” சுவாமி ஜோன்சன் வினவினார்.

“முதன்முதலில் இருநூற்றி ஐம்பத்திரண்டு வீடுகள் கட்டுவதற்கு தான் திட்டமிடப்பட்டது.”

“தெரியும்.”

“ஆனால், பின்னர் அது இருநூறாகக் குறைக்கப்பட்டது. திட்டம் கொழும்புக்கு அனுப்பப்பட்ட போது, போதிய நிதி வசதி இல்லாதபடியினால், நூறு வீடுகளைக் கட்டுவதற்கே அனுமதி வழங்கப்பட்டது.”

“அது சரி. அதற்கான ஆலோசனைக் குழுவில் நானும் அங்கம் வகித்தேன்.”

“இருநூறு வீடுகளைக் கட்டுவதற்கு அனுமதி கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் விண்ணப்பம் கோரப்பட்டதனால், இரு நூற்றி ஏழுபத்திரண்டு பேர் விண்ணப்பித்திருந்தார்கள். அந்த விண்ணப்பங்கள் தான் நூறு வீடுகளுக்கு மட்டும் அனுமதி கிடைத்த போது பரிசீலிக்கப்பட்டது.”

“அதில் நூறு பேர்களைத் தெரிவு செய்துவிடங்களா?”

“ஓமோம். உண்மையாகவே வீடு இழந்தவர்களுக்கு முன் னுரிமை வழங்கி, நூறு பேர் கள் தெரிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள்.”

“இதில் எத்தனை கத்தோலிக்கர்கள்? எத்தனை இந்துக்கள்?”

“என்பது கத்தோலிக்கர்கள். இருபது இந்துக்கள்.”

“யார் தெரிவுக் குழுவில் அங்கம் வகித்தார்கள்?”

“சுவாமி எமர்சன் மட்டும் தான்.”

சுவாமி ஜோன்சனின் முகத்தில் அதிருப்தியின் நிழல் ஒன்று படிந்தது. அவர் ஒன்றும் கூறாமல் சுவாமி ரோய் வெலிங்டனை அர்த்தபுஷ்டியுடன் நோக்கினார்.

“நாங்கள் வரும் வழியில் சுவாமி எமர்சனை ஆஸ்பத்திரியில் சந்தித்தோம். நான் கடைசியாக அவரைக் கொழும்பில் கண்ட போது இருந்ததை விட, உடல் குன்றிய நிலையில் காணப்படுகின்றார். தேகம் நன்றாக மெலிந்துவிட்டது. மன உறுதியையும் இழந்துவிட்டார்” என்றார் சுவாமி ஜோன்சன்.

“உன்மை தான். தனது சக்தி யாவற்றையும் அவர் இந்த ஊர் மக்களுக்காக பயன்படுத்தி நோயாளியாகிவிட்டார். இந்த ஊரில் கிறிஸ்தவ மதம் வளர்வதற்காக அவர் நிறையவே பாடுபட்டிருக்கிறார். அவரது சேவையைத் தொடர்வது மிகமிகக் கஷ்டம்” என்று சுவாமி ரேமண்ட் சொன்னார்.

“உன்மைதான். அவரது பொதுநலச் சிந்தனையும், பொறுமையும், அவரது பிரசங்கமும், அவரது வாழ்க்கை முறையும் தான் இங்கு மதத்தை வளர்ப்பதற்கு அவருக்கு உறுதுணையாக விளங்கின. இங்குள்ள கத்தோலிக்கர்கள் தவறுகளைச் செய்த போது, அவர் தனது அன்பால், கருணைப் பேச்சினால், போதனையால், நற்சிந்தனையினால் திருத்தினார்.” டேவிட் உற்சாகத்துடன் பேசினான்.

“நாங்கள் அவரிடம் நிறையவே கற்க வேண்டியிருக்கின்றது. அவர் எடுத்த தீர்மானங்கள் யாவுமே சரியாகத் தான் விளங்கின. தவறான தீர்மானங்களை அவர் எடுத்து, அவை தவறு என்று எடுத்துச் சொன்னால், திருத்திக் கொள்வார். ஒரு தீர்மானத்தை எடுக்கும் முன் அது பற்றி நிறையவே சிந்திப்பார். அவசியப்பட்டால் சம்பந்தப்பட்டவர்களுடன் கலந்தாலோசிப்பார்.” சுவாமி ரேமண்ட் சொன்னார்.

“நாறு வீடுகளைப் பகிரந்தளிப்பதில் அவர் தனித்துத் தான் தீர்மானத்தை எடுத்தார். அந்தத் தீர்மானம் நூற்றுக்கு நாறு சரி. அப்படி நான் சொல்லவில்லை. இங்குள்ள யாவருமே கூறுகிறார்கள். அவர் இது பற்றி தீர்மானிப்பதற்கு முன் எத்தனை பேர்களை நேர்முகம் கண்டு, எத்தனை கோணங்களில் ஆராய்ந்தார் என்று எனக்குத் தான் தெரியும். அதன் பின்னரே ஒரு முடிவு எடுத்தார். இந்த வீடுகள் கையளிக்கப்படும் நன்னாளை அவர் வெகு ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறார்.”

இப்பொழுது கவாமி ஜோன்சனின் முகத்தில் ஒரு தெளிவு பிறக்கிறது. அதில் திருப்தியின் சாயல் ஓட்டுகின்றது.

“கவாமி எமர்சன் பற்றி இது வரை எங்களுக்கு ஒரு முறைப்பாடும் கிடைக்கவில்லை. அதையிட்டு நாங்கள் மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம்.” கவாமி ரோய் வெலிங்டன் வாயெல்லாம் பற்களாகச் சொன்னார்.

“கவாமி எமர்சன் மீது இங்குள்ள இந்துக்கள் கூட பெரும் மரியாதையும், கெளரவழும் வைத்திருக்கிறார்கள். தங்களது பண்டிகைகளுக்கும், திருவிழாக்களுக்கும் அவர்கள் கவாமிக்கு அழைப்பு விடுப்பார்கள். வசதியாக இருந்தால் கவாமியும் போய்விட்டு வருவார். அதே மாதிரி அந்தோனியார் திருச்சொரூப சுற்றுலாவில் இந்துக்களும் கலந்து கொள்வார்கள்.” டேவிட் உற்சாகத்துடன் சொல்லிக் கொண்டே போனான்.

“அப்படியென்றால் இங்கு கத்தோலிக்கர்களுக்கும், இந்துக்களுக்கும் இடையில் ஒற்றுமை நிலவுகின்றதா?” கவாமி ஜோன்சன் கேட்டார்.

“பொதுவாக, மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் ஒற்றுமையாக இருக்கிறார்கள் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். ஆனால், இந்த ஒற்றுமையை இளைஞர்கள் குழப்ப முனைகிறார்களோ என நான் அஞ்சுகின்றேன்.” கவாமி ரேமண்ட் சொன்னார்.

“இளைஞர்கள் என்றால் யார்?” கவாமி ஜோன்சன் வினவு, “இந்து இளைஞர்களைப் பற்றி தான் கவாமி ரேமண்ட் குறிப்பிடுகின்றார். அவர்களிடையே இப்பொழுது ஒர் எழுச்சி உருவாகியிருக்கிறது. எங்களுக்கு எதிராக கிளர்ந்து தெழுகின்றார்கள். எமது நோக்கங்களைத் தணிக்க முற்படுகின்றார்கள்” என டேவிட் அவசரத்துடன் விளக்கமளித்தான்.

‘அப்படியா’ என தலையைப் பலமாக ஆட்டிய கவாமி ஜோன்சன், சில விளாடிகள் வரை டேவிட்டை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவரது பார்வையின் அர்த்தத்தை புரிந்து கொள்ள முடியாது டேவிட் தன் இரு கைகளையும் ஒன்றிணைத்து பிசைந்தான்.

“இது பற்றி நாங்கள் ஆழமாக ஆராய வேண்டும். இப்போது நாங்கள் திட்டப் பகுதிக்கு போய் வீடுகளை பார்த்து விட்டு வருவோமா?” என கவாமி ஜோன்சன் கேட்டார்.

“அதற்கென்ன” என்றபடி கவாமி ரோய் வெலிங்டன் எழுந்தார்.

மற்றவர்களும் எழுந்தனர்.

யாவரையும் சுமந்தபடி ‘வேன்’ சோலையடி கிராமத்தை நோக்கிப் பயணமாகியது.

சிவபுரத்தில் இருந்து கமார் முன்று ‘கிலோ மீட்டர்’ தூரத்தில்

சோலையடி வீற்றிருந்தது. நாலைந்து கல் வீடுகளைத் தவிர, ஏனையைவை யாவுமே ஒலைக்குடில்கள். 1983 கலவரத்தின் பின் மலையகத்தில் இருந்து வந்தவர்களே இங்கு குடியேறி இருந்தார்கள். குடிமனைகளைச் சுற்றி அடர்காடு காட்சியளித்தது. மிகவும் குறுகலான பாதை தான் கிராமம் வரை நீண்டிருந்தது.

சோலையடி உப தபால் நிலையத்தை கடந்து சென்ற ‘வேன்’ வீடுமைப்பு திட்டத்தின் முன் நின்றது.

எல்லோரும் ‘வேனில்’ இருந்து இறங்கினார்கள். சுற்றி வர வெள்ளை வெளேரன பல வீடுகள் தென்பட்டன. ஓவ்வொரு வீடும் மிகச் சிறியதாக - முன்னாறு சதுர அடிக்குள் அடங்கியிருந்தது. வீடுகளின் கூரைகள் வேயப்பட்டிருந்தன. ஆனால், கதவுகளும், ஜன்னல்களும் காணப்படவில்லை. வீடுகளைக் கண்களால் மேய்ந்த சுவாமிகள் ஜோன்சனுக்கும், ரோய் வெலிங்டனுக்கும் பரமதிருப்தி.

“நேர்த்தியாக, அழகாக கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த வீடுகளுக்கான நீர், மலசலகூட வசதிகள் என்ன மாதிரி?” சுவாமி ஜோன்சன் வினவினார்.

“பொதுவான நீர், மலசலகூட வசதிகள் தான் அளிக்கப்படவிருக்கின்றன. ஏழு கிணறுகள் தோண்டப்பட்டுள்ளன. நீர் தாராளமாக வருகின்றது. மலசலகூடங்களும் கட்டப்பட்டுள்ளன.”

“எத்தனை?”

“முன்று வீடுகளுக்கு ஒன்று என்ற ரீதியில் முப்பத்தைந்து மலசலகூடங்கள்.”

“போதும் என நினைக்கிறேன். ஜன்னல்களையும், கதவுகளையும் போட்டால் எல்லோரும் குடியிருக்கலாம்தானே?”

“ஓம் சுவாமி.”

“நாங்கள் அதற்கேற்ற பணத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். பணத்தை இன்று தந்தால் இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்குள் வேலையை முடிக்கலாம்?”

“எப்படியும் இரண்டு மாதங்களாவது எடுக்கும்.”

“விரைவில் வேலையை முடித்தால் நல்லது. சுவாமி எமர்சன் நோய் முற்றிய நிலையில் கிடக்கிறார். வீடுமைப்பு திட்டத்தில் மக்கள் குடியேறுவதை தன் கண்களால் பார்க்க வேண்டும் என அவர் ஆசைப்படுகிறார். அவர் உயிருடன் இருக்கும் பொழுதே அவரது ஆசையை நிறைவேற்றி விட வேண்டும்.”

“சரி சுவாமி.”

“எங்களுக்கு கட்டிட வேலையில் திருப்தி.” சுவாமி ரோய் வெலிங்டன் சொன்னார்.

அப்பொழுது பத்துப் பதினைந்து கத்தோலிக்கர்கள் அங்கு

அணியாக வந்து, அவர்கள் முன்பாக நின்றார்கள். அவர்களுக்கு முன்னணியாக அந்தோனிப்பிள்ளையும், ரொஸைரோவும், அஜித்தும் நின்றார்கள். யாவரது முகங்களிலும் கடுகடுப்பு நிறையவே மறைந்திருந்தது.

“யார் நீங்கள்?” கவாமி ஜோன்சன் வியப்புடன் கேட்டார்.

“நாங்கள் சிவபுரத்தில் வாழும் கத்தோலிக்கர்கள்” என அந்தோனிப்பிள்ளை இறுமாப்புடன் ஆங்கிலத்தில் கூறினார்.

“அப்படியா?” எனக் கேட்டு கவாமி ஜோன்சன் அவர்கள் யாவரையும் பார்த்து புன்னகைத்தார்.

“உங்களுடன் ஒரு முக்கிய விஷயம் பற்றிப் பேச வேண்டும்” என்றார் அந்தோனிப்பிள்ளை.

“என்ன?”

“இங்கு எல்லாமாக நாறு வீடுகள் கட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் இருபதை இந்து மக்களுக்கு கொடுக்கவிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அவை கொடுப்பதை நாங்கள் எதிர்க்கின்றோம். சகல வீடுகளும் கத்தோலிக்கர்களுக்கே வழங்கப்பட வேண்டும்.”

இதைக் கேட்டதும் கவாமி ஜோன்சனின் புன்னகை அகன்றது. வியப்பு மேலிட அந்தோனிப்பிள்ளையை நோக்கினார். “கவாமி எமர்சனின் தீர்மானத்திற்கு எதிராக எங்களால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது.”

“இல்லை. நீங்கள் அவரது தீர்மானத்தை மாற்ற வேண்டும். அதற்காகத் தான் நாங்கள் எல்லோரும் உங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கிறோம். இந்துகளுக்கு வீடுகள் வழங்கப்படக்கூடாது.”

“ஓமோம்” என்று மற்றவர்கள் தமிழில் கத்தினார்கள்.

“எக்காரணம் கொண்டும் கவாமி எமர்சனின் முடிவை எங்களால் மாற்ற முடியாது. மாற்றவும் மாட்டோம்.”

“இல்லை, நீங்கள் மாற்றத்தான் வேண்டும்.”

“முடியாது, முடியாது.”

“அப்படி என்றால் இந்துக்களுக்கு என ஒதுக்கப்பட்டுள்ள இருபது வீடுகளும் இப்பொழுதே தரைமட்டமாகும்.”

இதைக் கேட்டு கவாமி ஜோன்சன் வெலவெலத்துப் போனார். சில வினாடிகள் வரை பேசும் சக்தியை இழந்தார். அவரிடம் அடங்கியிருந்த தைரியம் அவரை விட்டு விலகியது.

எல்லாம் சில வினாடிகள் தான். அவர் தன்னை கதாகரித்துக் கொண்டார். அந்தோனிப்பிள்ளையை நெருங்கினார். “நீங்கள் ஓர் உண்மையான கத்தோலிக்கன் என்றால் இந்த இடத்தை விட்டுச் சென்று விட வேண்டும். இல்லாவிடில் நான் எனது அங்கியைக் கழற்றி ஏறிந்துவிட்டு, சிவபுரத்தில் இருக்கும் இந்துக் கோயிலுக்குள் புகுந்துவிடுவேன்.”

இதை அந்தோனிப்பிள்ளை எதிர்பார்க்கவில்லை.

ஸ்தம்பனமாக, கண்கள் விறைத்த நிலையில் நின்றார். அவர் தலை கவிழ்த்தார். மற்றவர்களின் தலைகளும் கவிழ்ந்தன.

ஆனால், ரொஸைரோவும், அஜித்தும் தலையைக் கவிழ்க்கவில்லை.

(15)

வான் படைக்குச் சொந்தமான ஆகாய விமானம் பலாவியில் இருந்து இரத்மலானையை நோக்கிப் பறந்தது. மொத்தமாக அமர்ந்திருந்த நாற்பத்தியாறு பிரயாணிகள் மத்தியில் நாதனும், ஸ்டெல்லாவும் அமர்ந்திருந்தனர்.

விமானப் பணிப்பெண் நீட்டியிருந்த பழரசத்தை இருவரும் பருகிக் கொண்டிருந்தனர்.

பழரச் 'இன்'னை பார்த்தபடி நாதன் அமைதியாய் பேசினான். "நீர் எப்படியோ என்னோட வந்திட்டார். என்ன? என்னோடை வர வேண்டாம் என்னு சொல்லியும்....."

"நீங்கள் இதயமே இல்லாத ஒரு மனிசன்." ஸ்டெல்லா சீரினாள். "என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு வர ஏலாது என்னு சொல்ல உங்களுக்கு எப்படி மனம் வந்தது?" நாதனை சற்றுக் கோபத்துடன் நோக்கினாள். அவளே தொடர்ந்தும் பேசினாள். "யாழ்ப்பாணத்திலை இருந்து பலாவிக்கு, பலாவியில் இருந்து கொழும்புக்கு, கொழும்பில் இருந்து வவுனியாவுக்கு, வவுனியாவிலை இருந்து கிளிநோச்சிக்கு..... எவ்வளவு கஷ்டமான பிரயாணம்? நான் என்னெண்டு தனியா பிரயாணம் செய்யறது? ஆர் எனக்குத் துணை? எனக்கு ஒரு துணை இல்லாததால் தானே நான் போன முறை லீவுக்கு கூட ஊருக்குப் போகாமல் யாழ்ப்பாணத்திலை முடங்கிக் கிடந்தனான். இந்த முறை நீங்கள் துணையாக இருப்பீங்கள் எண்ட நம்பிக்கையில் தானே பிரயாணத்தை துடங்கினானான்?" ஸ்டெல்லா அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொன்னாள்.

நாதன் ஒன்றும் கூறவில்லை. சொற்ப வினாடி மௌனத்தின் பின், "உமக்கு ஒரு துணை தேவை எண்டால் ஏன் என்னட்டை வாறீர்? உம்மட கிறிஸ்தோபரை துணைக்கு பிடிச்சிருக்கலாமே!" எனக் கேட்டான்.

"பகிடியா விடுநீங்கள்? நான் அவரை ஏற்றுத்தும் பார்க்கிறதில்லை. அவர் தான் நெடுக என்னை வளைய வளைய வாறார். அவரை எப்படி துரத்திற்கு என்னு நான் நினைச்சுக் கொண்டிருக்கக்கின்னை அவர் எனக்குத் துணையாக வந்தால்..... 'நோ', என்னால் அதை நினைச்சுக் கூட பார்க்க ஏலாமல் இருக்குது."

அவளை நாதன் குறும்பாக நோக்கினான். “உம்மில என்னத்தைக் கண்டு அவன் மயங்கி இருக்கிறான்?”

அவள் கவர் ச் சியாகப் புன் னகைத் தாள். “என்ற அறிவிலையாக்கும்.” பற்களைக் காட்டி இளித்தாள்.

நாதன் சற்றுப் பலமாகச் சிரித்தான். “உம்மட அறிவு? ‘ஹோ’..... அறிவுதான்.” நாதனின் முகத்தில் நிறைய நகைச்சுவை உணர்வுகள்.

அவள் பொய்க் கோபத்துடன் முறைத் தாள். பின் சாந்தத்துடன் பேசினாள். “கிறிஸ்தோபர் இல்லை, இன்னும் எத்தனையோ பேர் என்னை விரும்பியிருக்கினம். இப்பவும் விரும்பினம். எத்தனையோ பேர் ‘லவ் லெட்டர்ஸ்’ தந்திருக்கினம். ஆனால், நான் ஒருத்தரையும் விரும்ப இல்லை. ஒருத்தருக்கும் ‘லவ் லெட்டர்ஸ்’ எழுதவும் இல்லை.”

“ஏன் அவங்களுக்குள்ளை ஒரு புளியங்கொம்பைப் பிடிச்சு ‘லவ்’ பண்ணி இருக்கலாமே?”

அவள் மீண்டும் முறைத் தாள். “நான் அப்படிப்பட்டவள் இல்லை. காதலை மலினப்படுத்தாதீங்கள். எனக்கு பிடிச்சவரைத் தான் விரும்புவன்.”

“சரி ஒத்துக் கொள்றன். நீர் ஒருத்தரை ‘லவ்’ பண்ணுறதாகச் சொல்லுவீரே. அவன் ஆர்?”

“ஒரு ஆள்.”

“பெயர் என்ன?”

“சொல்லமாட்டன்.”

“நீர் சொல்லாட்டாலும் எனக்குத் தெரியும்.”

“சொல்லுங்க பார்ப்பம்.”

“நான் தானே?”

ஸ்டெல்லா மெளனம் சாதித்தாள்.

“சொல்லும்.”

“இல்லை, இல்லை. நீங்கள் இல்லை. இன்னொருத்தர். நேரம் வரக்கிள்ளை சொல்றன்.” அவள் கண்கள் நிறையவே பட்படத்தன.

“நீர் பொய் சொல்றீர். சும்மா மனதுக்குள்ளை நிறைவேறாத ஆசையளை வளர்க்கிறீர். நீர் எவ்வளவு பாடுப்படாலும் என்ற மனதில் இடம் பிடிக்க உம்மால ஏலாது.”

ஸ்டெல்லாவுக்கு உண்மையாகவே கோபம் வந்துவிட்டது. “உங்களுக்கு உங்களைப் பற்றி பெரிய எண்ணம். அது தான் இப்படி வாய்க்கு வந்தபடி என்னைத் தாழ்த்தி கதைக்கிறீங்கள். நான் உங்களை விரும்ப இல்லை.”

நாதன் உடனடியாக ஒன்றும் சொல்லவில்லை. சிறிது நேர மெளனத்தின் பின் தாழ்ந்த குரலில் பேசினான். “நான்

வாய்க்கு வந்ததைக் கதைக்க இல்லை. நான் ஒருத்தியை விரும்புறன். நீர் என்னை விரும்பினால், அது நிறைவேறாது என்னு எச்சரிக்கத்தான் இப்படிச் சொன்னனான்.”

ஸ்டெல்லா யோசனையுடன் அவனை நோக்கினாள். “நாதன், இது உங்கட 'பேர்சனல்' விஷயம் தான். ஆனாலும் கேக்கிறன். நீங்கள் ஆரை விரும்புறிங்கள்?”

“கட்டாயம் சொல்ல வேணுமோ?”

“சொல்ல ஏலுமெண்டால் சொல்லுங்கோ. கட்டாயம் எண்டில்லை. ஒரு 'இன்கியுசிட்டி'தான்.”

“மங்கை..... முழுப் பெயர் மங்கையர்க்கரசி.”

“ஆர் கோபியினர் மச்சாளோ?”

“ஓமோம். உமக்கு அவவைத் தெரியுமோ?”

அவனை அவள் மலினமாக நோக்கினாள். “தெரியும். கண்டிருக்கிறன். கதைக்க இல்லை.”

“எப்படி அவ எனக்கு சோடோ?”

“சொல்லுறன் என்னு கோபிக்காதீங்கோ. நீங்கள் ஒரு 'டொக்டர்'. பெரிய குடும்பம். அந்தஸ்தில மிதக்கிறீங்க. அவ.....? கொஞ்சம் கூட படிக்க இல்லை. காக இல்லாத, அந்தஸ்தினர் அர்த்தம் தெரியாத ஆட்கள். கொஞ்சம் வடிவு இருக்குது. அவ்வளவுதான். எல்லாத்தையும் கூட்டிக் கழிச்சால் அவ உங்களுக்கு எந்த விதத்திலையும் சோடு இல்லை.....”

நாதன் கோபப்படவில்லை. “உண்மைதான். அது படிக்க இல்லைதான். காக இல்லைதான். ஆனால், அது நல்ல குணமானது. என்னை அனுசரிச்சு நடக்கும் என்னு எனக்குள்ளை நிறைய நம்பிக்கை இருக்குது.”

ஸ்டெல்லா மேலும் ஒன்றும் பேசவில்லை. கண்களை மூடியவன்னை யோசனையில் மூழ்கினாள்.

நிமிடங்கள் கரைந் தன. அவள் கண் களைத் திறக்கவில்லை.

“என்ன நித்திரையோ?” நாதன் அவளைச் சீண்டினான்.

அவள் பதில் கூறவில்லை. கண்களைத் திறக்கவும் இல்லை.

விமானம் தன்பாட்டில் பறந்தது.

நாதன் ஜன்னல் ஊடாக தனது பார்வையை வெளியே செலுத்தினான். முகில் கூட்டங்கள் கடந்து போவதை வெகுவாக ரசித்தான்.

இடைக்கிடை ஸ்டெல்லாவை கடைக்கண்ணால் நோக்கினான். அவள் கண்களை திறக்கவே இல்லை.

விமான பணிப்பெண் வெற்று 'டின்'களை மீளப் பெறுவதற்கு

வர, அந்த சத்தத்தில் ஸ்டெல்லா கண்களைத் திறந்தாள்.

“நித்திரை கொண்டிரா?”

அவள் பதில் கூறவில்லை.

“என்னோட் கோவமா?”

“இல்லை.”

“அப்ப ஏன் வேணுமென்டு கண்ணை முடிக் கொண்டு இருந்தனீர்? நான் மங்கையை விரும்புறன் எண்டாப் போலை கோவம் வந்திட்டுதோ?”

“நோ’, இல்லை.” அவள் கோபத்துடன் கத்தினாள். “எனக்குத் தலையிடிக்குது. நீங்கள் ஆரையும் ‘லவ்’ பண்ணினால் எனக்கு என்ன? நீங்கள் ஆர், நான் ஆர்?”

“நான் ஆரோ, நீர் ஆரோ.....” நாதன் சற்று ராகத்துடன் சொன்னான்.

“பைத்தியமாக்கும்.” அவள் முன்னுழுத்தாள்.

நாதன் மனதுக்குள் சிரிப்பைக் கவிழ்த்தான்.

இரத்மலானை விமான நிலையத்தில் விமானம் இறங்கியது.

வான் படையினர் பிரயாணிகள் யாவரையும் காலி வீதியில் இறக்கிவிட்டனர்.

“இஞ்சை இருந்து எங்க போறதா உத்தேசம்?” நாதன் கேட்டான்.

“நீங்கள் எங்க போகப் போறீங்கள்?”

“அக்கா தெகிவளையில் இருக்கிறா.”

“எனக்கு இஞ்சை நல்லா தெரிஞ்ச ஆக்கள் ஒருத்தரும் இல்லை. தூர்த்து உறவுக்காரர் ஒருவர் ஜா-எலயில் இருக்கிறார். அங்கை தங்கலாம் தான். ஆனால், நாளைக்கு ரண்டு பேரும் ஒண்டாக வவுனியாவுக்கு போறதெண்டால், சந்திக்கிறதில் கஷ்டம் வரக்கூடும். எண்டபடியால் நான் உங்கட அக்கான்ர வீட்டுக்கு வரலாமோ? எனக்கு அவவை பார்க்க விருப்பமாக இருக்குது.”

“அதுக்கென்ன? வாரும். சின்ன வீடுதான். ‘ஹோவில்’ தான் நாங்கள் ரண்டு பேரும் படுக்க வேணும்.”

“நோ ப்ரப்ளாம்’. படுப்பம். எனக்கு என்னிலை நம்பிக்கை இருக்குது.”

அவன் சிரித்தான். “எனக்கு என்னிலை நம்பிக்கை இல்லையே.”

அவன் முழங்கையில் அவள் கிள்ளினாள். “எந்த நேரமும் விசர்க் கதைதான். வாயைப் பொத்திக.....”

இருவரும் ‘ஒட்டோ ரிக்ஷோ’ ஒன்றில் ஏறினார்கள். அது தெகிவளையை நோக்கி பயணத்தை ஆரம்பித்தது.

நாதனின் அக்கா தமயந்தியின் வீட்டை அடைந்தார்கள். இவர்கள் சென்ற சமயம் தமயந்தியின் கணவன் வீட்டில் இருக்கவில்லை.

வீடு என்ற பெயரில் ஓர் அறை, சின்னதொரு 'ஹோல்', குசினி, 'பாத்ரூம்' தான் அடக்கம்.

"வாங்க..... வாங்க....." என்று வரவேற்ற தமயந்தி, கேள்விக்குறியுடன் ஸ்டெல்லாவை நோக்க, "இவ எங்கட ஊர்தாள். 'கே.எம். லேனில்' இருக்கிறா. இப்ப 'ஜீ.ப்ளா மெடிக்கல் கொலிஜுல் செகண் ட இயர்'" என்று ஸ்டெல் லாவை நாதன் அறிமுகப்படுத்தினான்.

ஸ்டெல்லாவைப் பார்த்து அறிமுகப் புன்னகை ஒன்றை தமயந்தி வெளியிட, அவரும் பதிலுக்கு புன்னகைத்தாள்.

"இவுக்கு பெயர் என்ன?" தமயந்தி கேட்டாள்.

"ஸ்டெல்லா குருஸ். உன்மையான வேதக்காரர்..... ஸ்டெல்லா, இது என்ற அக்கா. பெயர் தமயந்தி. அவருக்குப் பெயர் சாந்தகுமார். பிள்ளை குட்டி இல்லாத புண்ணிய சீவன்கள்" என்று சொல்லி நாதன் சிரித்தான்.

ஸ்டெல்லா சிரிக்கவில்லை. "இப்படி எல்லாம் உங்கட அக்காவை பழிக்காதேங்கோ. பாவம்."

"அவனுக்கு எந்தநேரமும் இந்தப் பகிடிதான். இக்கனம் இவர் கலியானம் கட்டி, எத்தனை பிள்ளையள் பெறப்போறார் எண்டதை பார்ப்பம்" என்று தமயந்தி சிரித்தாள்.

"பதினாறு பெறுவன்" என்ற நாதன் அட்டகாசமாகச் சிரித்தான்.

"அதையும் பார்ப்பமே....."

புதினங்களைப் பரிமாறியதில் அரை மணி நேரம் 'சட்டென் மறைந்தது. ஸ்டெல்லா குளிப்பதற்காக 'பாத்ரூமுக்குள்' சென்றாள்.

நாதனை தமயந்தி நெருங்கினாள்.

"நாதன், ஆரடா அவள்? ஏன்றா அவளை இஞ்சை கூட்டிக் கொண்டு வந்தனி?" தமயந்தி கேட்டாள்.

"கூட்டிக் கொண்டு வந்தால் என்னவாம்?" நாதன் வெடுக்கென்று வினாவினான்.

"அவள் உன்னை விழுங்கிற மாதிரி பார்க்கிறாள். உன்னோட இடிச்சுப் பிடிச்சுக் கொண்டு நிக்கிறாள். உன்னைக் குட்டுறாள். நூள்ஞாறாள். நீ அவளை 'லவ்' பண்றியோ?"

"ச!" அவன் தலையால் மறுப்புத் தெரிவித்தான்.

"உன்மையோ சொல்றாய்?"

"ஓமக்கா. சத்தியம் செய்ய வேணுமோ?"

"வேண்டாம். வேண்டாம். டேய், எனக்கெண்டால் அவள் உன்னை விழுங்கிப் போடுவாள் போல பயமா இருக்குது."

கண்கள் குத்திட்ட நிலையில் தமயந்தி சொன்னாள்.

“என்ன ஒருத்தராலையும் விழுங்க ஏலாது. நான் மாத்திரை இல்லை” என்றவன் சத்தத்துடன் சிரித்தான்.

இருவரும் குசினிக்குள் சென்றனர். தமயந்தி தேநீரைத் தயாரித்தாள்.

“அம்மா பாடு எப்படி?” தமயந்தி வாஞ்சையுடன் கேட்டாள்.

“கக்ததுக்கு குறைச்சல் இல்லை.”

“அவவைப் பற்றி சுகந்தி நிறையச் சொன்னவள். இப்பவும் அந்தோனியார் கோவிலுக்கு போறாவோ?”

“ஓமோம். அதுக்கு ஒரு குறைச்சலும் இல்லை. எனக்கு ஊர் ஆக்கள் எழுதிற கடதாசியில் இதைப் பற்றி ஒரு வரியாவது எழுதாமல் விடமாட்டனம். அம்மாக்கு ஏன் தான் இந்த மோட்டுக் குணம் வந் துதோ எண்டு தெரிய இல்லை. அவவை நினைக்கக்கின்னள் எனக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாகத்தான் வாறது.”

“எரிச்சலப்பட்டு என்ன பிரயோசனம்? வயக் போன காலத்தில் மனுசிக்கு புதுவிதமான ஞானம் பிறந்திட்டுதோக்கும்.”

“அதால் எனக்குத் தான் வெட்கம். எல்லாரும் என்னைத் தான் பகிடி பண்ணுகினம். அப்பா சைவத்தை வளர்க்கப் பாடுபட, அம்மா வேதத்தை வளர்க்கப் பாடுபடுறாவோ எண்டு கேக்கினம். இதுக்கு ஒரு முடிவு கட்ட வேணும்.”

“என்ன மாதிரி?”

“அவவை இஞ்சை கூட்டிக் கொண்டு வந்திட்டால் என்ன எண்டு யோசிக்கிறனான்.”

“இஞ்சையும் 'சேர்ச்' இருக்குது. அங்கை ஒண்டுதான். இஞ்சை கணக்க இருக்குது. எண்டபடியால் அவவை இஞ்சை கூட்டிக்கொண்டு வாறதால் ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை. அதோடு அவ இஞ்சை வந்தால் உன்ற பாடு தான் திண்டாட்டம். உனக்கு ஆர் சமைச்சுப் போடுறது?”

“நான் கிளிநோச்சியிலை இருப்பன்.”

“அப்ப ஆர் ஊரில் இருப்பினம்? வீடு, தோட்டம், துரவு..... ஆர் இதுகளை எல்லாம் பொறுப்பாக நின்டு கவனிக்கிறது?”

“அம்மா தான் கவனிக்க வேணும்.”

“அம்மா இஞ்சை வந்தால் எல்லாம் உன்ற தலையிலை பொறிஞ்சிடும். உன்னாலை எல்லாத்தையும் தனித்து செய்யலாமோ? முடியாது. அதோடு ஊரோடு இருக்கிற கொஞ்ச நஞ்ச தொடர்பு கூட நின்டு போயிடும். நீயும் இலட்சியம், இலட்சியம் எண்டு அகதியனுக்கெண்டு ஒரு மண்டபம் கட்டி இருக்கிறாய். எங்களுக்கு ஊரோடு ஒரு தொடர்பும் இல்லை எண்டால், ஊருக்கு எதிர்காலத்தில் நீ செய்யப் போற தொண்டுகளை ஆர் செய்யப் போகினம்?”

“ஓருத்தரும் இல்லை..... அப்படி எண்டால் அம்மா ஊரிலை இருக்கட்டும் எண்டு சொல்லுறியனா?”

“ஓமோம். அவவை ஒரு மாதிரி விட்டுப் பிடி. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மனுசியினர் மனதை மாற்றப்பார்.”

“அவவின்ற மனதை மாத்திறதோ? அது நடக்கிற காரியமோ? எதுக்கும் முயற்சி செய்து பார்ப்பம்.”

“மெய்யே, நீ எத்தனை நாளைக்கு அம்மான்ற சாப்பாட்டை சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருக்கப் போறாய்? ஒரு மருமோளை கொண்டு வந்து, அம்மாவுக்கு 'பென்சன்' குடன்.”

“என்ற கவியானத்துக்கு என்ன அவசரம்? இப்பத்தானே உத்தியோகம் கிடைச்சிருக்குது? முண்டு, நாலு வருசம் போகட்டும்.”

“ஒரு மாசத்துக்கு முந்தி செந்தில் இஞ்ச வந்தவன்.”

“என்னவாம்?”

“மாங்குளத்திலை நிறைய பிரச்சனையாம். நாள் முழுதும் 'ஷெல்லடியாம். நிலைமை மோசம் அடைஞ்சால் கிளிநோசிக்கு இடம்பெயர வேணும் எண்டு சொன்னான். இப்ப இருக்கிற நிலைமையில் அவையென் கிளிநோசிக்கு இடம் பெயர்ந்திருக்க வேணும் எண்டு நினைக்கிறன்.”

“எனக்கு ஒருத்தரும் சொல்ல இல்லையே!”

“ஆர் சொல்லறது? கடிதப் போக்குவரத்து இருந்தால் தானே அதுகள் எங்கை இருக்குதுகள் எண்டதை நீ அறியலாம். நல்லவேளை அவன் இஞ்ச வந்ததாலை எனக்கு இதாவது தெரியும்.”

“செந்தில் வேறை என்னவாம்?”

“புவனேஸை உனக்கு கட்டி வைக்கிறது பற்றி சாடைமாடையாகக் கதைச்சான்.”

“நீங்கள் என்ன சொன்னனியென்?”

“நான் என்னத்தைச் சொல்லறது? ஒண்டுமே விளங்காத மாதிரி கதைச்சு, ஒரு கோப்பை தேத்தன்னியோடை ஆளை அனுப்பிப் போட்டன..... நீ புவனேஸைக் கட்டுறது பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்?”

“அவளை என்னால் நினைச்சுக் கூட பார்க்க ஏலாமல் இருக்குது. அவன் நல்ல பெடிச்சி தான். ஆனால், செந்திலை நாங்கள் சுகந்திக்கு கேக்க எத்தனை கதை கதைச்சவையென்? அதோடு புவனேஸ் என்னை விட ஒரு வயசு கூட.”

“அத்தான், மச்சாஞ்சுக்குள்ளை வயக வித்தியாசத்தை பெரிசா பாராட்டக்கூடாது. செந்திலை நாங்கள் கேட்டனாங்கள் தான். ஆனால், அவன் ஒமென்று சொல்லாதது நல்லது தான். இல்லாட்டி சுகந்திக்கு ரவிசங்கர் மாதிரி நல்ல மாப்பிள்ளை கிடைக்குமோ?”

“செந்தில் நல்ல மாப்பிள்ளை தான். ஆணால், காக பிடுங்கி. எத்தனை லட்சங்களை தேப்பன் பிடுங்கி இருப்பார்? எவ்வளவு கடன் இருக்குது? நான் தான் உழைச்சு கடனை அடைக்க வேண்ணும்.”

“நீ எங்கையாவது பெரிய சீதனம், ‘டொனேஷனோட்’ கட்டினால் தான் கடனை அடைக்கலாம்.”

நாதன் சத்தமாகச் சிரித்தான். “அதுக்கு வாய்ப்பு வராது. நான் கட்டப் போற பெடிச்சியிட்டை ஒரு செம்புக் காக கூட இல்லை.”

“நீ என்னடா சொல்றாய்?” வியப்பு மேலிட தமயந்தி கேட்டாள்.

“அக்கா, நான் மங்கை எண்ட ஒரு பெடிச்சியை ‘லவ்’ பண்றன்.”

“ஆர் பெடிச்சி?”

மங்கை பற்றிய சகல விபரங்களையும் நாதன் வெளியிட்டான். அவன் கூறியவற்றைக் கேட்டு அவன் விறைத்துப் போய்விட்டாள்.

(16)

‘டிரக்டர்’ ஒன்று பெரும் சத்தத்துடன் வந்து நின்றது. அன்னம்மா வீட்டுக்கு வெளியே வந்து பார்க்க, நீண்ட, தடித்த மீசையுடன் ஒரு வாலிபனும், ஓர் இளம் பெண்ணும் இறங்கினார்கள்.

அவர்களை அன்னம்மாவினால் உடனடியாக அடையாளம் காண முடியவில்லை. கேள்விக்குறியுடன் நோக்க, “மாமி, என்னைத் தெரிய இல்லையோ. நான் தான் செந்தில்” என்றான் இளைஞர்.

அன்னம்மாவின் முகம் மலர்ந்தது. “எட, எட, செந்தில் வா..... வா.....” இளம் பெண்ணை நோக்கியவன், “நீ புவனேஸ் தானே? வா..... வா..... ஆக்களை மட்டுக்கட்ட ஏலாமல் போயிட்டுது..... என்ன மாதிரி மாறிட்டியள்” என்று நிறைந்த சிரிப்புடன் அன்னம்மா அவர்களை வரவேற்றாள்.

செந்திலும், புவனேஸ்வரியும் நாற்காலிகளில் அமர, அன்னம்மா படிக்கட்டில் அமர்ந்தாள்.

“மாமி, இப்ப நாங்கள் கிளிநொச்சியில் தான் இருக்கிறம்” என்றான் செந்தில்.

“ச! எப்ப வந்தனியள்?”

“ஒரு மாசமாகுது.”

“மாங்குளத்தில் சண்டை நடக்குது என்கு கேள்விப்பட்டாப்

போலை நீங்கள் எங்கையாவது இடம்பெயர்ந்திருப்பியள் என்னு நினைச்சனான். அது சரிதான். கிளிநோச்சிக்கு வந்து ஒரு மாசமாகது என்னு சொல்லுறாய். இன்டைக்கே இஞ்சால் பக்கம் வர உனக்கு நேரம் 'கிடைச்கது?'

"மாமிக்கு சங்கதியே தெரியாது போலை. வந்த அவசரத்தில் 'ட்ரக்டரை' அங்கையே விட்டுட்டு வந்திட்டன். அதுக்கு பிறகு அதை எடுக்கிறதுக்கு அங்கையும், இங்கையும் ஓடுப்பட்டு திரிஞ்சனான். இதால் ஒரு இடத்துக்கும் போக ஏலாமல் போயிட்டுது. முந்தா நாள் தான் எங்கடை வீட்டுப் பக்கம் போகக்கூடியதாக இருந்தது. ஒரு மாதிரி 'ட்ரக்டரைக்' கொண்டு வந்திட்டன். பெட்டியைக் கொண்டு வர ஏலாமல் போயிட்டுது..... மாமி, அங்கை ஒரே 'ஹெல்லாடி....."

"நான் தனியாக வரத் தெண்டிச்சனான், மாமி. ஆனால், அன்னன் விடதில்லை. தானும் வரவேண்டும் என்னு சொல்லிப் போட்டார்" என்று புவனேஸ்வரி மன்னிப்புக் கோரும் பாவனையில் சொன்னாள்.

"ஓ! இப்ப ஒரு குமரப்பிள்ளை கிளிநோச்சியிலை இருந்து இஞ்ச வாரது அவ்வளவு லேசு இல்லை. அதை ஏன் கேக்கிறாய்? நான் ஒருக்கால் தனியா கிளிநோச்சிக்குப் போய் திரும்பி வரக்கின்றை இஞ்சை ஒரே குண்டு மழை. எல்லாம் ஓய்ந்சாப் பிறகு வீட்டை வந்தால் ஒருத்தரும் இல்லை. ஊரே வெறிச்சோடிப் போயிருந்தது. உனர் அந்தானும், மச்சானும் எங்கை இருக்கினம் என்னு இருட்டுக்குள்ளை தேடிக்கொண்டு போக 'ஹெல்லாடி' சுத்தி சுத்தி வந்துதுகள். எனக்கு பயம் வந்திட்டுது. உடன அந்தோனியார் 'சேர்ச்கக்குள்ளை புகுந்திட்டன். அதுக்கு பிறகு 'கேர். பியூ' போட்டுட்டாங்கள். அதால் அங்கை முண்டு நாளா கிடந்தன....." என்று அன்னம்மா எவ்வித தடங்கலுமின்றி சொல்லி முடித்தாள்.

"எப்படி அங்கை உங்களை நல்லா கவனிச்சினமோ?"

"ஓமடாப்பு. எல்லாரையும்..... ஏழை, எளியதுகள் என்ட பாகுபாடு இல்லாமல் கவனிச்சினம். எல்லாத்திலையும் ஒரு நேர்த்தி ஒரு ஒழுங்கு..... அது சரி, இப்ப புவனேஸ் என்ன செய்யறாய்?"

"பெரிசா ஒண்டுமில்லை மாமி."

"சுத்தமா ஒண்டுமே செய்ய இல்லை. எனக்கு பாரமா இருக்கிறாள்." செந்தில் சுத்தத்துடன் சிரித்தான்.

அன்னம்மா எழுந்தாள். "ரண்டு பேரும் இருங்கோ. நான் தேத்தண்ணி ஊத்திக் கொண்டு வாறன்" என்ற அன்னம்மா, நேரே குசினிக்குள் சென்றாள்.

பத்து நிமிடங்களில் ஆவி பறக்கும் தேந்ரூடன் திரும்பி வந்த அன்னம்மா, அவர்களுக்குப் பரிமாறிவிட்டு, மீண்டும்

படிக்கட்டில் அமர்ந்தாள்.

“செந்தில், நீ இப்ப கிளிநோச்சியில் என்ன செய்யறாய்?” அன்னம்மா கேட்டாள்.

“உருப்படியா ஒன்றும் செய்ய இல்லை. வெள்ளாமை செய்யலாம். ஆனால், அதுக்கு இன்னும் ஒன்றிரண்டு மாசமாவது பொறுத்திருக்க வேணும். முந்தி உழைச்ச காசில் தான் சீவியம் போகுது.”

“உனக்கு நெல்லு வேணுமென்டால் தரலாம். குற்றி எடுப்பியோ?”

“இஞ்சை இருந்து என்னெண்டு கொண்டு போறது? ‘ப்ரக்டர்’ பெட்டியும் இல்லாமல்.....” செந்திலின் குரவில் ஆதங்கமொன்று வெளிப்பட்டது.

அன்னம்மா ஒன்றும் கூறவில்லை.

இருவரும் தேநீரை பருகினார்கள். புவனேஸ்வரியை அன்னம்மா ஆசைதீர்ப் பார்த்தாள். “மத்தியானம் சாப்பிட்டுட்டு போங்கோவன்” என்று வாஞ்சையுடன் கோரிக்கைவிடுத்தாள்.

“அதுக்கென்ன? மாமியினர் கையால சமைச்ச சாப்பாடு சாப்பிட்டு எவ்வளவு காலமாகுது” என்று புவனேஸ்வரி மெலிதாகப் புன்னகைத்தாள்..

அன்னம்மாவிடம் வெறும் கோப்பையை செந்தில் நீட்டினான். “எப்படி நாதன்? சுகமா இருக்கிறானோ?”

“ஓ! சுகமாக இருக்கிறான். இப்ப யாழ் ப்பான் ஆஸ்பத்திரியில் வேலை செய்யறான்.”

“தெரியும்.” புவனேஸ்வரி அவசரத்துடன் சொன்னாள். “மாங்குளத்தாலை தான் கொழும்புக்கு போனவராம். எங்கட வீட்டுக்கு வராமல் போயிட்டார்.”

“உங்களையும் கண்டுட்டு போகச் சொன்னனான். நேரம் இருக்க இல்லையாக்கும். அவசரப்பட்டு, அந்தரப்பட்டுக் கொண்டுதான் போனவன்” அன்னம்மா பவ்வியமாகச் சொன்னாள்.

“போனதுக்கு திரும்பி வந்தவரோ?”

“இல்லை. இந்தக் கிழமை வருவான் எண்டு நினைக்கிறன்,” புவனேஸ்வரி எழுந்தாள். “நான் ஒருக்கால் வெளியில் போயிட்டு வாறன்” என்றவள், மலசலகூடத்தை நோக்கி நடந்தாள்.

“அன்னனும், தங்கச்சியும் தனிச்சுப் போட்டியள். கொப்பரும், கொம்மாவும் ஒருத்தருக்கு பிறகு இன்னொருத்தர் எண்டு சாக, முழுப்பொறுப்பும் உன்ற தலையிலை தான்” என்றாள் அன்னம்மா.

“ஓமோம்.....” செந்தில் பெருமுச்செறிந்தான். “புவனேஸைக் கட்டி வைச்சிட்டன் எண்டால், என்ற பொறுப்பு ஒரு மாதிரி இறங்கிடும்.”

“அவனுக்கு ஆரையும் பார்த்து வைச்சிருக்கிறியோ?”

“இல்லை. அவனுக்கு சோடா மாங்களத்தில் ஒருத்தரும் இல்லை. நாலைஞ்சு சம்பந்தம் பேசி வந்தது. ஆனால், எனக்கு ஒண்டையும் பிடிக்க இல்லை. ஆக்களைத் துரத்திப் போட்டன..... நாதன் என்ன மாதிரி?”

அன்னம்மாவின் முகத்தில் குற்ற உணர்வொன்று நெளிந்து வளைந்தது. “புவனேஸை அவனுக்கு கட்டி வைக்க எனக்கும் ஆசை தான். ஆனால், அவன் அடியடா, பிடியடா எண்டு நிக்கிறான். புவனேஸின் கதையை எடுத்தால் குளுமாடு மாதிரி என்னை முட்டி மோதப்பார்க்கிறான்.”

செந்தில் ஒரு தீர்மானத்துடன் அன்னம்மாவை நோக்கி னான். “நாதன் இஞ்சை வரக்கிள்ளை நான் தான் அவனோட கதைச்ச, ஒரு முடிவை எடுக்க வேணும்.”

“நீ சுகந்தியை கட்ட ஏலாது எண்டு சொன்னதிலை இருந்து, அவனுக்கு உன்னிலை சரியான கோவம். நீ எப்படித் தான் அவனை சரிக்கட்ட போறியோ எண்டுதான் எனக்கு தெரிய இல்லை.”

எல்லாமே தனக்குத் தெரியும் என்ற மாதிரி செந்தில் தலையை ஆட்டினான். “சுகந்தி பாடு எப்படி?”

“அவனுக்கென்ன? மரு மோனோடை கண்டாவுக்கு போயிட்டாள்.”

“தெரியும்.”

“மாப்பிளையிலை எந்தக் குறையும் இல்லை. ஆனால், சீதனம், ‘டொனேசன், பிளேன் டிக்கெட்’ எண்டு நிறைய காசை பிடிப்பகிப் போட்டினம். அதால் தமயந்தியிட்டை இருந்து நிறைய காசைக் கடனா எடுத்துப் போட்டன. அது போதாது எண்டு தம்பன்குளத்திலை இருந்த பத்து ஏக்கர் வயலை கருவாட்டு விலைக்கு விக்க வேண்டிவந்திட்டுது.”

“தமயந்தியை போன மாசம் கொழும்பிலை கண்டனான்.”

“கொழும்பிலையோ? நீ கொழும்புக்கு போனனியோ?”

“ஒமோம்.”

“என்ன விசயமாக?”

“பாஸ்போர்ட் எடுக்கத்தான்.”

“வெளியாலை போகப் போறியோ?”

“அப்படித் தான் நினைச்சிருக்கிறன். இஞ்சை இனியும் இருக்க ஏலாது போலைக் கிடக்குது. உழைப்பெல்லாம் பட்டுட்டது. போக முந்தி புவனேஸை கட்டி வைக்க வேணும்.”

“அதுவும் நல்ல யோசனை தான்.”

“தமயந்தி நல்லா வயக்கெட்டுப் போட்டாள். முகத்தில் ஒரு ஏக்கம் இருக்கிற மாதிரி கிடக்குது. ஏதும் காகப்

பிரச்சனையோ?

“ச! அவளுக்கு காகச் செல்வத்துக்கு ஒரு குறையும் இல்லை. ஆனால், பிள்ளைச் செல்வம் இல்லாதது அவளுக்கு ஒரு பெரிய மனக்குறை.”

“மனுசன்காரர் என்ன செய்யுறார்?”

“ஓண்டுமில்லை. வீட்டிலை சும்மா இருந்து கொண்டு, ஊர் தொழுவாரங்களைச் செய்யுறார்.”

“சீவியத்துக்கு என்ன மாதிரி?”

“அவர்றறை தம்பி கண்டாவில. அவர் உழைச்சு, உழைச்சு தமையனுக்கு அனுப்பி வைக்கிறார். எல்லாம் தமையன் தன்னைப் படிப்பிச்சதுக்கு பிரதியுபகாரமாக காசை அனுப்புறாராம்.”

“வெளிநாட்டிலை இருந்து வாற காசில திண்டு, குடிச்சு, கூத்தடிக்கிறதுக்கு என்டே எங்கட ஆக்கள் நிறையப் பேர் கொழும்பில இருக்கின்றன. அதெல்லாம் அதுகள் போன சென்மத்தில் செய்த புண்ணியை. நாங்கள் எல்லாம் அந்த மாதிரி புண்ணிய வான்கள் இல்லை.”

செந்தில் கூறிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது புவனேஸ்வரி வர, “வா புவனேஸ், நாங்கள் சமைப்பம்” என்றபடி அன்னம்மா குசினியை நோக்கிச் சென்றாள்.

“மாமி, கூட்டுக்குள்ளை இருக்கிற கோழியை அறுத்துத் தாறதோ?” என செந்தில் சிரித்தபடியே கேட்டான்.

“வேண்டாம். உனக்கு கத்தரிக்காய் பொரி குழம்போட தான் சாப்பாடு” என்று நமுட்டுச் சிரிப்புடன் அன்னம்மா நடந்தாள்.

மாலையாகியது.

செந்திலும், புவனேஸ்வரியும் கிளிநொச்சிக்கு போவதற்கு ஆயுத்தமானார்கள்.

“என்ன அவசரம்? ஊர் புதினங்கள் இன்னும் எவ்வளவோ கதைக்க இருக்குது. இரவைக்கு தோசை. அதையும் சாப்பிட்டுட்டு, நாளைக்கு காலமை போங்கோவன்” என்றாள் அன்னம்மா

“அதுவும் நல்ல மாதிரித் தான். தோசையும் திண்டு ஒரு மாசத்துக்கு மேலாகிட்டுது. மாமியினர் தோசையை ஒரு கை பார்ப்பம்” என்ற செந்தில், தனது 'சேர்ட்'டைக் கழற்றினான்.

“நீங்கள் ரண்டு பேரும் இருங்கோ. நான் ஒருக்கால் அந்தோனியார் 'சேர்ச்'க்கு போயிட்டு, ஒரு மனித்தியாலத்திலை வாறன்.”

“அந்தோனியார் 'சேர்ச்'? என்னத்துக்கு?” வியப்பு மேலிட செந்தில் கேட்டான்.

“இண்டைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை.”

“தெரியும். அதுக்கு?”

“இன்டைக்கு விசேஷமான பூசையும், பிரசங்கமும் நடக்கும்.”

“அதுக்கு நீங்கள் ஏன் போக வேணும்?” செந்திலின் முகத்தில் வியப்பு இன்னும் விடை பெறவில்லை.

“நான் இப்ப கொஞ்சக் காலமாக அந்தோனியார் 'சேர்ச்கக்கு போறனான்.'”

“ஏனாம்?”

“அவையினர் சமயத்தில் எனக்கு ஒரு ஈடுபாடு. அதால....”

“அப்ப எங்கட சமயத்தில் இருந்த ஈடுபாடு விட்டுப் போச்கதோ? மெய்யே மாமி, இப்ப கோயிலுக்கு வெள்ளிக் கிழமையில் போறனியளோ?”

“இப்ப போறதை விட்டுட்டன்.”

“ஏன் மாமி?”

“எங்கடை கோயிலுக்கு போனால் ஆக்கள் எல்லாரும் என்னை தீண்டத்தகாத ஆள் மாதிரி அல்லோ பார்க்கினம். அதால் போறதை விட்டுட்டன்.”

முகபாவும் மாறாத நிலையில் புவனேஸ்வரியை நோக்கிய செந்தில், கண்களால் 'ஏதேதோ' பேசினான்.

அன்னம்மா புறப்பட்டுச் சென்றாள்.

“மாமிக்கு என்ன விசரோ?” தமையனிடம் புவனேஸ்வரி விசாரித்தாள்.

“அப்படிப் போலத்தான். தெரியது.”

“இது என்ன புதுப்பழக்கம்? சைவத்திலை பிறந்து, சைவத்திலை வளர்ந்து, அறுபத்தைஞ்ச வருசமாக சைவமாக இருந்திட்டு, இப்ப பைபினோட் போறா.”

“எல்லாம் தலை கீழா மாறிட்டுது.”

செந்தில் தன் தலைமயிரை நிறையவே கிளறினான்.

(17)

கொழும்பில் இருந்து வவுனியா நோக்கிப் புறப்பட்ட 'யாழ்தேவி' ரயிலில், மூன்றாம் வகுப்பு உறங்கல் இருக்கைப் பெட்டியில் நாதனும், ஸ்டெல்லாவும் அருகருகாக அமர்ந்திருந்தனர். இருவரும் தனிப்பட்ட விடயம் குறித்து எதுவுமே பேசவில்லை. பொது விடியங்கள் பற்றி சிரத்தையின்றி கருத்துப் பரிமாறினர்.

முதல் நாளும் தமயந்தியின் வீட்டில் இருவரும் முகம் கொடுத்துப் பேசவில்லை. அவனுடன் பேசவதை ஸ்டெல்லா தவிர்த்தாள். அவனது போக்கில் தெரிந்த மாற்றத்தை நாதன் புரிந்து கொண்ட போதும், அவன் அதையிட்டு அலட்டிக் கொள்ள

வில்லை.

நாதனின் எண்ணம் ஊரிலிலேயே ஆழப் பதிந்திருந்தது.

அவன் ஊரில் இருந்து புறப்பட்ட போது அகதி மண்டப நிருமாண வேலை ஆரம்பமாகி இருந்தது.

அதுக்கு அடிக்கல் நாட்டுவது தொடர்பாக ஓர் ஆலோசனைக் கூட்டம் நடைபெற்றது.

யார் அடிக்கல் நாட்டுவது?

ஆலடிப் பிள்ளையார் கோயில் முன்றவில், ஆலமரத்தின் நிழவில் நடந்த இக் கூட்டத்தில் ஊர் பெரியவர்கள், இளைஞர்கள் மத்தியில் இது பற்றி ஆலோசிக்கப்பட்டது.

“என்னைப் பொறுத்தளவில் இந்தக் காணியை அரை விலையில் தந்துதவிய பெரியதம்பி ஜயா தான் அடிக்கல்லை நாட்ட வேணும்” என்று நாதன் அபிப்பிராயப்பட்டான்.

“நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்” என்றார் தணிகாசலம்.

கந்தசாமி எழுந்தார். “நான் இதை ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டன். இப்படி ஒரு மண்டபம் இந்த ஊரில் கட்டப்பட வேணும் எண்டு தீர்மானிச்சது, அதுக்காக கலை விழா நடத்தியது, நாடகத்தில் நடிச்சது, ‘ஒக்கெட்’ வித்தது எண்டு எல்லா வேலையளையும் நாதன் தான் பொறுப்பெடுத்துச் செய்தார். எண்டபடியால் அவர் தான் அடிக்கல்லை நாட்டவேணும் எண்டு நான் அபிப்பிராயப் படுறன்.” கந்தசாமி இப்படிச் சொல்ல, அதை வினாசித்தம்பியும், பாலசிங்கமும் ஆமோதித்தார்கள்.

“நாதன் முயற்சியை நாங்கள் பாராட்ட வேணும். அதுக்கு நாங்கள் கொரவும் அளிக்க வேணும். எண்டபடியால் அவரே அடிக்கல்லை நாட்ட வேணும் எண்டு நாங்கள் ஏகமனதாக முடிவு எடுக்க வேணும்” என்று சுந்தரவிங்கம் சொன்னார்.

“விதானையாரினர் ஆலோசனையை நாங்கள் எல்லாரும் ஏற்றுக்கொள்ள வேணும்.” கந்தசாமி சொன்னார்.

நாதன் எழுந்தான். “எல்லாரையும் விட நான் வயசில சின்னவன். நான் இந்த மாதிரி அடிக்கல் நாட்டுறது அவ்வளவு நல்லதில்லை எண்டு அபிப்பிராயப்படுறன். பெரியதம்பி ஜயா தான் இதுக்கு பொருத்தமானவர்.”

“இல்லை, இல்லை” என்றபடி பெரியதம்பி எழுந்தார். “நான் காணியை குடுத்த ஒரேயொரு காரணத்துக்காக அடிக்கல் நாட்டுறது பொருத்தமாக இருக்காது. எத்தனையோ காரணங்களுக்காக தன்ற இரத்தத்தையே வியர்வையாக்கிய நாதன் தான் அடிக்கல் நாட்ட வேணும். இதை நான் ஒரு பிரேரணையாக இப்ப முன்மொழிகிறேன்” என்று அவர் சொல்ல, எல்லோரும் கைதட்டி, அவர் கருத்தினை ஆமோதித்தார்கள்.

அவர்களது முடிவுக்கு நாதன் கட்டுப்பட்டான்.

அந்த நல்ல நாளும் வந்தது.

குரியன் உதித்து, தனது ரேகைகளைப் பரப்ப முற்படுகையில், ஊரவர்களின் கருகோஷத்திற்கு மத்தியில் மண்டபத்திற்கான அடிக்கல்லை நாதன் நாட்டினான்.

அந்தக் கூட்டத்தின் மத்தியில் காணப்பட்ட மங்கையின் முகத்தில் பெருமை; கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர். சுகந்தியின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி. அன்னம்மாவின் முகத்தில் இறுக்கம். நாதனின் நன்பர்கள் மத்தியில் உற்சாகம்.

அடிக்கல் நாட்டும் வைபவம் முடிந்தவுடன், அங்கு பிரசன்ன மாகியிருந்த ஊரவர்கள் கொஞ்சம், கொஞ்சமாக வெளியேறி னார்கள். வைபவத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட ஊர் பெரியவர்கள் தான் எஞ்சி நின்றனர்.

“அடிக்கல் நாட்டிலிட்டம். இனி கட்டிட வேலையளை மளமளவெண்டு முடிக்க வேணும். காசு சேருறதுக்கு ஒன்றை வருசம் எடுத்திட்டுது. எப்படியும் ஆறு மாசத்துக்குள்ளை முடிச்சுப் போடவேணும்” என்று பெரியதம்பி அபிப்பிராயப்பட்டார்.

“கட்டிட வேலைக்கு பொறுப்பாக இருக்கிறதுக்கு ஒரு குழுவை அமைச்சால் நல்லது. இல்லாட்டால் ஏதாவது முடிவு எடுக்கிறதெண்டால் ஆர் முடிவு எடுக்கிறது என்டு தெரியாமல் இருக்கும்.” தனிகாசலம் தன் கருத்தை முன்வைத்தார்.

“நான் இக் கருத்தை ஆமோதிக்கிறன். நாலைஞ்சு பேரைக் கொண்ட குழு நல்லது. ஒரு தலைவர், நாலு உறுப்பினர்கள். காசு விசயத்துக்கு தலைவர் தான் பொறுப்பு.” பெரியதம்பி சொன்னார்.

“பெரியதம்பி ஜயாவினர் கருத்தை நான் ஆமோதிக்கிறன். இக்குழுவுக்கு நாதன் தலைவராக இருக்க வேணும்.” தனிகாசலம் புன்னகையுடன் விதந்துரைத்தார்.

“நானா? இல்லை, என்னை இந்த பொறுப்புகளிலை இருந்து விடுவியுங்கோ. எனக்கு ‘அப்பொயின்ட்மென்ட் லெட்டர்’ வந்திட்டுது. இன்னும் ஒண்டரண்டு கிழமையிலை யாழிப்பாணத்துக்கு போயிடுவன். இதுக்கு இஞ்சை இருக்கிற ஆட்கள் தான் பொறுப்பு எடுக்க வேணும் எண்டு நான் விரும்புறன்” என்று நாதன் தெரிவித்தான்.

“‘டோக்டர்’ நாதன் சொல்லுற்றை நானும் ஏத்துக் கொள்ளன். மண்டப வேலையிலை அவர் தொண்ணாறு வீத்ததைச் செய்திட்டார். இனியும் அவரிலை நாங்கள் பொறுப்பை குமத்தக் கூடாது. இஞ்சை இருக்கிற ஆக்கள் தான் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்க வேணும்.” கந்தசாமி கூறினார்.

“பெரியதம்பி ஜயாவை தலைவராகப் போடுவோம். உறுப்பினர்களாக விதானையார் சுந்தரவிங்கம்..... மற்று கந்தசாமி,

வினாகித்தம்பி ஆகியோர் இருக்கட்டும்” என தணிகாசலம் தெரிவித்தார்.

“என் நீங்களும் உறுப்பினராக இருக்கலாமே” என கந்தசாமி அபிப்பிராயம்பட்டார்.

“இந்தக் குழுவிலை தணிகாசலம் இருக்கட்டும். அவருக்கு நல்லா கணக்கு வழக்குத் தெரியும். எனக்கு உதவியா இருக்கும்” என்றார் பெரியதம்பி.

“ஓ, அவருக்கு கணக்கு விடவும் தெரியும்” என்று சொல்லி கந்தரலிங்கம் சிரித்தார். மற்றவர்களும் சிரித்தார்கள்.

“சரி, அடுத்தது என்ன? மண்டபம் கட்டி முடிச்சாச்ச எண்டு சொல்லுங்கோவன். அதுக்கு ஒரு பெயர் வைக்க வேணும்.”

“பெயர்?”

“ஓமோம். சரஸ்வதி மண்டபம், கதிரேசன் மண்டபம், வீரசிங்கம் மண்டபம் எண்ட மாதிரி..... ஒரு பெயர்.”

“சிவபுரம் அகதி முகாம் எண்டு பெயர் வைப்பம்.” கந்தசாமி யோசனை கூறினார்.

பெரியதம்பி அட்டகாசமாகச் சிரித்தார். “டோய் கந்தசாமி, உப்பிடியும் பெயர் வைக்கிறதோ? அகதியளை மனதிலை வைச்குத் தான் நாங்கள் இந்த மண்டபத்தை கட்டுறம். ஆனால், பெயரைப் போடக்கிள்ளை வீரசிங்கம் மண்டபம் எண்ட மாதிரி ஆர்ட்டையும் பெயரை முன்னாலை போட வேணும்..... கணபதிப்பிள்ளை மண்டபம் எண்டு போட்டால் எப்படி?”

“ச! அது நல்ல மாதிரி..... கணபதிப்பிள்ளை ஜயா இந்த ஊருக்கு எவ்வளவோ தொண்டைச் செய்தவர். அதோட அவர்க்கை மகன் நாதன் தான் இந்த மண்டபத்துக்கு மூல காரணம். கணபதிப்பிள்ளை மண்டபம் எண்டு போடுறது தான் பொருத்தம்” என்று தணிகாசலம் கூறினார்.

இவர்கள் பேச்சில் நாதன் குறுக்கிட்டான். “வேண்டாம், வேண்டாம். அப்பான் பெயருக்குப் பதிலாக சிவபுரம் எண்டு போடுவம். சிவபுரம் மண்டபம்.”

“எனக்கு இதிலை பிடித்தம் இல்லை. கணபதிப்பிள்ளை ஜயான் பெயரில் ஒரு வீதி கூட இந்த ஊரிலை இல்லை. அவருக்கு நாங்கள் செய்யற கைமாறு இதுவாகத் தான் இருக்கும்.” பெரியதம்பி சொல்ல, மற்றவர்கள் அதை ஏகமனதாக ஆமோதித்தார்கள்.

“அப்ப எல்லாரும் ஒரு முடிவை எடுத்திட்டம். மண்டபம் கணபதிப்பிள்ளை மண்டபம் எண்டு பெயர் குட்டப்படும். அதில் ஒரு தர்க்கமும் இல்லைத்தானே?” என பெரியதம்பி கேட்க, “இல்லை, இல்லை” என்று யாவரும் ஒருமித்த குரலில் கூறினார்கள்.

ஐலையில், எதேச்சையாக மங்கையை தெருவில் நாதன் காண்கிறான். முகமலர்ச்சியுடன் அவனிடம் அவள் வந்தாள்.

“இண்டைக்கு முழுக்கவும் எனக்கு தலைகால் புரியாத சந்தோஷம். நீங்கள் உண்மையிலேயே ஒரு பெரிய சாதனைக் காரணதான். எத்தனை பேர் உங்கடை செயலை பாராட்டிச்சினம். உங்கட சேவையை பாராட்டக்கின்னள் என்ற பிடிமயிர் எல்லாம் சிலிர்த்திட்டுது. நான் உண்மையிலேயே பாக்கியசாலிதான்” என்கிறாள் மங்கை.

“நான் உம்மை கலியாணம் முடிச்சால் தானே நீர் பாக்கியசாலி? உமக்கு பெருமை?” என அவளைச் சீண்டும் பொருட்டு நாதன் கேட்டான்.

மகிழ்ச்சி பரந்திருந்த அவள் முகம் குருங்கிவிட்டது. அதில் ஏமாற்றம் படிமமாகியது. சொற்ப வினாடிகளுக்குள் வேதனை குழந்தது. “நாதன், எனக்கெண்டால் எல்லாத்தையும் நினைச்சால் பயமா இருக்குது.” அவள் குரல் நலிந்திருந்தது.

“ஊருக்குள்ளள், இந்த மாதிரி இடத்திலை, எல்லாரும் பார்க்கத்தக்கதாக கதைக்கிறதை நினைச்ச பயப்படுற்றா?” என ஒன்றுமே புரியாதவன் போல நாதன் கேட்டான்.

“இல்லை, இல்லை. நீங்கள் என்னை மறந்திடுவீங்களோ என்டு தான் எனக்கு பயமாக இருக்குது. நீங்கள் விளையாட்டு, விளையாட்டாக அடிக்கடி இப்படி சொல்லுறிங்கள். ஒரு நாளைக்கு விளையாட்டு வினையாகிவிடப்போகுது.”

“நோ’, என்னைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும். நான் உம்மை மறக்கமாட்டன். அதோட என்ற மனதை ஒருத்தரும் மாத்த ஏலாது. எந்த எதிர்ப்பு வந்தாலும் நான் உம்மை கைவிடமாட்டன்.”

அவன் இவ்வாறு கூற, மங்கை பொய்க் கோபத்துடன் அவனை நோக்கினாள். “நான் உங்களை நம்பமாட்டன்.”

அவள் கூறிய தோரணை, அவனைக் கோபத்திற்குள் சிக்கவைத்துவிட்டது. “என்னை நம்ப ஏலாதெண்டால் நம்புற ஒருத்தனை பிடியும்” என்றபடி அவன் தன்பாட்டில் சென்றான்.

இதை மங்கை துளியளவும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவள் ‘வெலவெல’த்துப் போனாள். சில வினாடிகள் தான். தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டவள், “நாதன்..... நாதன்.....” என்று கூவியபடி அவன் பின்னால் சிறிது தூரம் சென்றாள். ஆனால், ஒன்றுமே கேட்காதது போல் அவன் சென்றுவிட்டான்.

இரவு ஓப்பது மணி போல் தமது வீட்டு ‘கேட்’ தட்டப்படும் சத்தும் கேட்டு, விறாந்தையில் அமர்ந்திருந்த நாதன் பார்வையால் இருட்டினைத் துளைத்தான். ‘ஹரிக்கேன் லாம்பை’ பிடித்துக் கொண்டு பெண் ஒருத்தி நிற்பது தெரிந்தது.

நாதன் 'கேட்டிருக்குச் சென்றான். வெளியே மங்கை நின்றாள். அவள் பின்புறமாக சரஸ்வதி நின்றாள்.

"உங்களைத் தான் பார்க்க வந்திருக்கிறம்" என்றாள் சரஸ்வதி.

"உள்ளை வரப் போறியளோ?" நாதன் இழுத்தான்.

"இல்லை. போகப் போறும்..... பின்னேரம் தூட்க்கம் மங்கை முக்கைச் சிந்திக் கொண்டிருக்கிறாள். நீங்கள் தான் இதுக்கு ஒரு மறுமொழி சொல்ல வேணும்" என்று தயங்கிய குரவில் சரஸ்வதி சொன்னாள்.

"சரஸ் அக்கா, உங்கடை தங்கச்சி வீணான கற்பனையில் இறங்கி, வீணாக கண்ணீரவிடுறா" என்றான் நாதன்.

"தெரியாதோ இந்த மாதிரியான நேரத்திலு..... பொதுவாக பெடிச்சியள் இந்த மாதிரித் தான் கதைக்கிறவையள். நீங்கள் அதைப் பெரிசுபடுத்தக்கூடாது."

"அவ என்ற அன்பில் ஜமிச்சப்படுறா. எந்த நேரமும் நான் அவவை மறந்திட்டு, இன்னொருத்தியை கட்டிவிடுவன் என்னு பயப்படுறா. 'என்னை மறந்துவிடுவீங்களோ, மறந்துவிடுவீங்களோ' என்னு அடிக்கடி கேட்கிறா."

"நீங்கள் மலை, தான் மடு என்னு அவ நினைக்கிறதாலை, நீங்கள் போக்குக் காட்டிவிடுவியளோ என்னு பயப்படுறா. 'ஒண்டுக்குமே பயப்படாதையும்' என்டெல்லாம் சொல்லி இருக்கிறன். ஆனாலு..... இந்த நேரத்திலை..... இப்படி பயந்து....."

"நானும் இதைத் தான் அவவுக்கு சொல்லி இருக்கிறன். இப்பவும் உங்களுக்கு முன்னாலை இதைத்தான் சொல்றன். நான் அவவை கைவிடமாட்டன். நீங்கள் அதுக்கு சாட்சி."

பற்கள் தெரிய மங்கை சிரித்தாள். நன்றியுணர்வுடன் நாதனை நோக்கினாள். "நாதன், உங்கட உண்மையான அன்பிலை நான் ஜமிச்சப்பட்டுட்டன். இனி சாக மட்டும் ஜமிச்சப்படமாட்டன்."

நாதன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

"நாதன், நாங்கள் போயிட்டு வாறும்" என்று சரஸ்வதி சொல்ல, சரியென்று நாதன் தலையாட்டினான்.

அனுராதபுரம் 'ரயில்' நிலையத்தை விட்டு 'ரயில்' புறப்பட்ட போது, நாதனை ஸ்டெல்லா ஆவலுடன் நோக்கினாள்.

"இன்னும் ஒரு மணித்தியாலத்திலை 'ட்ரெயின்' வெனியா வுக்கு போயிடும் தானே?" என ஸ்டெல்லா கேட்டாள்.

"ஒமோம்."

"அங்கை எங்கை தங்கிறதா நோக்கம்?"

"என் அங்கையும் வந்து என்னோட இருக்கப் 'பிளானோ'?"

அவளின் முகம் சிறுத்துவிட்டது. சற்று எரிச்சலுடன்

நாதனை நோக்கினாள். “வவுனியாவிலை எனக்கு நிறைய சொந்தக்காரர் இருக்கினம். வேணுமெண்டால் நீங்கள் என்னோடை வந்து தங்கலாம்.”

“எனக்கும் நிறைய சொந்தக்காரர் இருக்கினம். நான் என்ற பாட்டை பார்க்கிறன். நீர் உம்மட பாட்டைப் பாரும்.” நாதன் மெல்லிய கோபத்துடன் சொன்னான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டு, அவள் விக்கித்துப் போனாள். “எண்டாலும் நாங்கள் ஒண்டாக இருந்தால் தான் கிளிநொச்சிக்கு ஒண்டாகப் போறது ‘ஸலியாக’ இருக்கும். நீங்கள் எங்கடை சொந்தக்காரரினர் வீட்டுக்கு வாங்கோ.” ஸ்டெல்லா கெஞ்சுமாப் போல, ஒவ்வொரு சொல்லாகப் பிரசவித்தாள்.

நாதன் பதில் கூறவில்லை. பார்வையை வெறுப்புடன் வெளியே திருப்பினான்.

“சொல்லுங்கோவன்.” அவள் வார்த்தையில் வற்புறுத்தல் நிறைந்திருந்தது.

நாதன் தன் கோபத்தைச் சிறிது, சிறிதாகத் தளர்த்தினான். சாந்தத்தை வலுக்கட்டாயமாக அரவணைத்தான். “சரி வாறன்.” அவன் முறைப்புடன் சொன்னான்.

“அதைக் கொஞ்சம் ‘ஸ்வீடாக’ சொல்லுங்கோவன்.”

“சரியான தொல்லைதான்” என்று முன்முனுந்தவன், “சரி வாறன்” என்று பலமாகச் சொன்னான்.

“உங்களுக்கு என்னைக் கண்டால் எரிச்சல் வருது. ஏன்? என்னை உங்களுக்கு பிடிக்க இல்லையா? இல்லாட்டி நான் வேதக்காரி எண்டாப் போலை வெறுப்பு வருதா? சொல்லுங்கோ.”

“எனக்கு உம்மை பிடிச்சிருக்குது தான். ஆனால்.....”

“என்ன ஆனால்?”

“நான் உம்மை ஒரு ‘பிரெண்டாகத்’தான் விரும்புறன். ஆனால், நீர் அந்த ‘பிரெண்ட்விப்பை வேறு விதமாக்கப் பார்க்கிறோ எண்டு பயப்படுறதால் தான் முன்னெச்சரிக்கையாக இப்படி�.....” என நாதன் சொல்லி முடிக்க முன், “நோ”, நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரி நான் உங்களோடை பழக இல்லை..... ‘பிளீஸ்’, இதைப் பற்றி நீங்கள் வீணான கற்பனையிலை இறங்கிடாதீங்க” என்ற ஸ்டெல்லா முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிவிட்டாள். அவள் முகம் சிவந்துவிட்டது. அவள் தொடர்ந்தும் பேசவில்லை.

நாதன் அந்த மெளனத்தை, கடந்த கால நினைவுக்கு தன மனதை தள்ளிச் செல்வதற்குச் சாதகமாக்கினான்.

மங்கை அவன் மனதில் தத்தளித்தாள்.

சிவபுரத்தில் இருந்து நாதன் புறப்படுவதற்கு முதல் நாள். அவனைத் தேடி மங்கை வீடு வந்திருந்தாள்.

“நானைக்கு யாழ்ப்பாணத்துக்கு போறியளாக்கும்.” மங்கை வாஞ்சையுடன் கேட்கிறாள்.

“ஓமோம்.”

“இன்டைக்கு மத்தியானம் சாப்பாட்டுக்கு, உங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வரச் சொல்லி அக்கா சொல்லிவிட்டவ்.”

“வேண்டாம் மங்கை. நான் இப்போதைக்கு இதை விரும்ப இல்லை. பிறகு பார்ப்பம். கலியானம் முடிச்ச பிறகு உங்கடை வீட்டில் தானே நீட்டுக்கு சாப்பிடப் போறன்?”

அவள் உதட்டில் சிரிப்பொன்று சுழியோடியது. “எங்கடை வீட்டிலை? அந்த வீட்டிலை நாங்கள் ரண்டு பேரும் தங்கிறதுக்கு இடமில்லை. இப்பவே என்ற தலைக்குள்ளையும், காலுக்குள்ளையும் அக்கான்ற பிள்ளையள் படுத்துக் கிடக்குதுகள். கலியானம் முடிச்ச பிறகு உங்கட வீட்டிலை தான் இருப்பன்.”

“ஓ..... அது நல்லது தான். ஆனால், மாமியும் மருமோனும் சண்டை பிடிச்சால் என்னை கூப்பிட்டுப் போடாதேங்கோ.”

மங்கை ஏமாற்றத்துடன் வீட்டை விட்டுச் செல்கிறாள். அந்நேரம் அன்னம்மா வீட்டினுள் பிரவேசிக்கிறாள். மங்கையை கண்டவள், நேரே மகனிடம் சென்றாள்.

“நாதன், நீ இன்னும் அந்த பெடிச்சியை மறக்க இல்லையோ? அவள் வந்திட்டு போறாளே. ஏனாம்?” என்று அன்னம்மா இளக்காரமாகக் கேட்டாள்.

“நான் அவளை மறக்கிறதுக்காக விரும்ப இல்லை. கலியானம் கட்டுறதுக்காகத்த தான் விரும்புறன்.” நாதன் குடாகக் கூறினான்.

“டேய், அவள்னர் அந்தஸ்து என்ன? எங்கட அந்தஸ்து என்ன? நீ பாடிச்ச பாடிப்பு என்ன? உன்ற பரம்பரை என்ன? அதுகளின்ற பரம்பரை என்ன? அதுகள் எங்கட ஊரில் இருக்கிற சேரிப்புறத்தில் இருக்கிற சனங்கள். போயும், போயும் அதுக்குள்ளையே உன்ற எதிர்கால பெஞ்சாதியை தேடி இருக்கிறாய்? இதைவிட உன்ற மச்சாள் புவனேஸ் எவ்வளவோ உசத்தி.”

“இருக்கலாம்.”

“அது தெரிஞ்குமா இப்படி புத்தி பேதலிச்ச மாதிரி நடக்கிறாய்?”

“நீங்கள் புத்தி பேதலிச்ச மாதிரி நடக்கக்கிள்ளை நான் அப்படி நடக்கக் கூடாதோ?” நாதன் குடாகக் கேட்டான்.

“டேய், என்னடா சொல்றாய்?”

“ஒரு சைவ ஆசார குடும்பத்தில் பிறந்து, அதில் வளர்ந்திட்டு, 'சேர்ச்சுக்கு போய் வாய் கிழியப் பாடுறதும், பிரசங்கத்தைக் கேக்கிறதும்..... வெக்கம், வெக்கம்..... நீங்கள் எனக்கு புத்திமதி சொல்ல வாறியளோ? அம்மா, உங்கடை

விசயத்தில் நான் தலை போடாத மாதிரி, நீங்களும் என்ற விசயத்தில் தலை போடாதேங்கோ.”

“டேய், நான் உன்ற அம்மா.”

“அந்த அந்தஸ்தை நீங்கள் எப்பவோ இழந்திட்டங்கள். அந்த அருகதை உங்களுக்கு இப்ப இல்லை. சும்மா வாயைக் குடுத்து..... புண்ணாக்கிக் கொள்ளாதேங்கோ.....”

“அறுவான், அறுவான்” என்று குளறியபடி அன்னம்மா அங்கிருந்து அகண்றாள்.

கோபத்தின் உச்சிக்கே சென்றிருந்த நாதன், தனது உள்ளாங்கையில் பல தடவைகள் குத்தினான்.

(18)

வீவுனியாவில் முன்று நாட்கள் காத்திருந்த பின் வன்னிப் பிரதேசத்திற்குச் செல்வதற்கான அனுமதி நாதனுக்கும், ஸ்டெல்லாவுக்கும் கிடைத்தது.

வழிவழியே இடிந்த கட்டிடங்களையும், காளான் போல முளைத்திருந்த இராணுவ முகாம்களையும், வீதியின் இரு மருங்குகளிலும் தெரிந்த பொட்டல் காடுகளையும் பார்த்தவன்னை இருவரும் தமது பயணத்தை மேற்கொண்டனர். நாதன் அடிக்கடி பெருமுச்சவிட்டு, ‘எதைளதையோ’ சொல்லி முன்முனுக்தான்.

கிளிநொச்சியை நெருங்கும் போது, “புளியங்குளம் எது, மாங்குளம் எது என்னுடைய தெரியாத மாதிரி மாத்திப் போட்டாங்கள். கிளிநொச்சியும் அந்த மாதிரித் தான் ‘வெல்லுக்கும், குண்டுக்கும் சிதைஞ்சிருக்கும்’ என ஸ்டெல்லா சுரத்தின்றி சொன்னாள்.

“எல்லாம் நாங்கள் முற்பிறப்பில் செய்த பாவம்.” நாதனின் பேச்சில் வருத்தம் விஸ்தாரமாக வெளிப்பட்டது.

“உங்களுக்கு முற்பிறப்பில் நம்பிக்கை இருக்குதா?”

“இருக்குதோ, இல்லையோ என்னுடைய நான் உமக்கு சொல்ல மாட்டன். மத சம்பந்தப்பட்ட விவகாரத்தை உம்மோட கதைக்க நான் விரும்ப இல்லை. அதால எத்தனை பிரச்சனை? பொதுவான விசயத்தை கதையும்” என நாதன் ஏரிந்துவிழுந்தான்.

ஸ்டெல்லா வாய் மூடிவிட்டாள்.

வேதனை, களைப்பு ஆகியன ஆரத்தழுவிய நிலையில் இருவரும் கிளிநொச்சியில் கால் பதித்தனர்.

“சிவபுரத்திற்கு இப்பவே போறியள் தானே?” ஸ்டெல்லா கேட்டாள்.

“ஓமோம். போயிட்டு நாளைக்குத் தான் இஞ்ச வரவேணும். உடம்பெல்லாம் நோ, நோ எண்டு நோகுது.”

ரகுபதியின் ‘ட்ரக்டர்’ சத்தம் கேட்டது.

“ஆ..... ரகுபதி.” நாதன் மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக் குதித்தான்.

ரகுபதி அவர்களைக் கண்டுவிட்டான். நேரே அவர்களிடம் வந்தவன், “நாதன் ஊருக்கோ?” எனக் கேட்டான்.

“ஓமோம்.”

“நான் ஒருக்கால் கணேசபுரம் மட்டும் போயிட்டு வாறன். நில்லுங்கோ. ‘டக்கெண்டு வருவன்’ என்ற ரகுபதி, பதிலுக்கு காத்திருக்காமல் ‘ட்ரக்டரைச்’ செலுத்தினான்.

“இன்னும் ஒரு மனித்தியாலமாவது நிக்கவேணும். எங்கையும் போய் ‘ரீ குடிப்பமோ?’” என நாதன் கேட்டான்.

“ஓ, அதுக்கென்ன?”

இருவரும் தேனீர் கடை என்ற பெயரில் கிடந்த கொட்டில் ஒன்றுக்குள் புகுந்து, வாங்கில் அமர்ந்தனர்.

எல்லோருமே இவர்களைப் புதினமாகப் பார்த்தனர். வயதான ஒருத்தர் நேரே வந்து, “தம்பிக்கு எந்த ஊர்” என்றே கேட்டார். நாதன் தன்னைப்பற்றிய விபரத்தைச் சொல்ல, “ஓ! நீங்களோ அந்த ‘டாக்குத்தர்?’ உங்களைப் பற்றி நிறைய கேள்விப்பட்டிருக்கிறன். மெத்தச் சந்தோசம். உப்பிடியான நல்ல காரியத்தை உங்களை போன்ற இளம் பெடியள் தான் இப்ப செய்ய வேணும்” என்ற அந்த வயதானவர், ஸ்டெல்லாவை நோக்கினார். “உது உங்கடை பெஞ்சாதியோ?”

“இல்லை..... ஒரு ‘பிரண்ட்’.”

“அவவும் உங்கட ஊரோ?”

“ஓமோம்.”

“அவவும் ‘டொக்டரோ’?”

“இனித்தான் ‘டொக்டராகப்’ போறா.”

அவர் இளித்தபடியே சென்றார்.

“நானும், நீரும் ஒண்டாக இருக்கிறதைப் பார்த்து அந்த மனிசன் என்னமாய் கற்பனை கட்டிப்போட்டார்? யாழ்ப்பாணத்திலை இருந்து இஞ்சை வர மட்டும் எத்தனை பேர் நானும், நீரும் புருசனும், பெஞ்சாதியும் எண்டு நினைச்சிருப்பினம்.” நாதன் இரகசியக் குரலில் கூறினான்.

“அதுக்கென்ன? அப்படி அவையள் நினைச்சாப் போலை நாங்கள் புருஷன், பெஞ்சாதியாகி விடுவமோ?”

“எண்டாலும் இந்த மாதிரி நிலைமையை நாங்கள் தவிர்க்க வேணும்.”

“நான் உங்களோட இப்படி ஒண்டாக வாறதுக்கு இனி ‘சான்ஸ்’ வராது. எண்டபடியால் நீங்கள் ஒண்டுக்குமே பயப்படாமல்,

மனதையும் அலைபாயவிடாமல் இருங்கோ.”

நாதன் முக்கைச் சுளித்தான்.

இருவரும் தேநீரைப் பருகினர்.

“நீர் இஞ்சை இரும். நான் ‘ரோட்டிலை’ நின்டு ‘ப்ரக்டர்’ வருதோ எண்டு பார்க்கிறன்” என்ற நாதன், கடையில் இருந்து வெளியேறினான்.

வீதியோரத்தில் நின்று போவோர், வருவோரைப் பார்த்தபடி நேரத்தைக் கடத்தினான்.

அவன் கிளிநொச்சியில் இருந்து புறப்பட்ட போது நிமிர்ந்திருந்த கட்டிடங்கள் தரைமட்டமாகிக் கிடப்பதை கண்ணுற்று, வேதனையில் சிக்கினான். எவ்வளவு கட்டிடங்கள் ‘உயிரற்ற’ நிலையில் கிடக்கின்றன என்று எண்ணியவனுக்கு, தனது ஊரின் உள்ளகமைப்பு கண்ணுக்குள் கழன்றது. அவன் ஊரை விட்டு புறப்பட்ட பின் குண்டுத் தாக்குதல் நடந்ததாக அவன் கேள்விப்பட வில்லை. என்பதியால் ஏச்சங்களாக நிமிர்ந்திருக்கும் வீடுகள் அப்படியே இருக்கும் என்று எண்ணினான்.

கணபதிப்பிள்ளை மண்டபம் நிமிர்ந்து, அந்த ஊரின் பெருமையைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கும் என்ற உண்மை மனதினுள் பிரவேசிக்க, அவனுள் புளகாங்கிதம் பல்கிப் பெருகுகிறது. அது எவ்வளவு உயர்ந்திருக்கும்? அவன் மனதினுள் அனுமானிக்க முயன்றும், அதன் அமைப்பையிட்டு, ஒரு முடிவுக்கும் வர முடியவில்லை.

திடீரென - கிரீச்சென்ற சத்தத்துடன் ‘சைக்கிள்’ ஒன்று அவன் முன்னால் நின்றது. திடுக்கிட்டவன் ‘சைக்கிளில்’ வந்தவனை எளிச்சலுடன் நோக்க, செந்தில் புன்னகைத்தபடி நிற்கின்றான்.

“செ..... செ..... செந்தில் தானே?” நாதன் திகைப்பினால் தடுமாறினான்.

“செந்தில் தான். ஊருக்கு வந்திருக்கிறாய் போலை.”

“ஓமோம்.”

“இப்பவோ வந்தனி?”

“கொஞ்சத்துக்கு முந்தி.”

“இஞ்சை என்ன செய்யுறாய்?”

“ருகுபதியினர் ‘ப்ரக்டரை’ பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறன்.”

“அது கணேசபுரத்துக்கு இப்பத்தான் போகுது. வரச் சுணங்கும். நீ ஏறு. நான் கொண்டு போய் இறக்கிவிடுறன்.”

“வேண்டாம். என்னோட வாற்றுக்கு இன்னொரு ஆளும் இருக்குது.”

“ஆர்?”

தேநீர் கடையில் அமர்ந்திருக்கும் ஸ்டெல்லாவை நாதன் கண்களால் காட்டினான்.

“ஆர் பெடிச்சி?”

“எங்கட ஊர் தான். இப்ப யாழ்ப்பாண 'மெடிக்கல் கொலஜ்ஸ்' படிக்குது. என்னோட தான் வந்தது.”

“யாழ்ப்பாணத்திலை இருந்தோ?”

“ஓமோம்.”

“ஓ, இதுவோ அது?”

செந்தில் கேட்ட விதம் நாதனுக்கு எரிச்சலை ஏற்படுத்தியது. லேசாகச் சீற்றம் ஏற்பட்டது. “நீ என்ன சொல்றாய்?”

“நீயும், ஒரு பெடிச்சியும் யாழ்ப்பாணத்திலை சுத்தித் திரியுறதா நேத்தைக்கு ஒருத்தர் சொன்னார். அந்த பெடிச்சி இது தான் போலை. ஆஸ் பரவாயில்லை” என கேவி கலக்க செந்தில் சொன்னான்.

“செந்தில்.” நாதன் சீறினான். “கதைக்கிறதை அளந்து கதை.”

“மச்சான், எல்லாம் அளந்து தான் கதைக்கிறன். நீ தான்..... ச! புவனேஸை நீ கட்டுவாய் என்னு எனக்குள்ளை ஒரு பெரிய நம்பிக்கையே இருந்தது. அது நேத்தைக்கு தவிடு பொடியாகிட்டுது..... எண்டாலும், நாங்கள் முந்தியைப் போலை வெறுமனே மச்சானாகப் பழகுவாம்.” செந்திலின் குரலில் இகழ்ச்சி யும், நகைப்பும் ஒடியிருந்தன.

“டேய் செந்தில்.....” நாதன் கர்ஜித்தான். “தேவையில்லாத கதை கதைச்சு என்ற ஆத்திரத்தைக் கிளராதை.”

“மச்சான், உண்மையைச் சொன்னால் உறைக்குதோ?”

சினம் தலைக்கேறியதால் நாதன் நிதானத்தை இழந்தான். “டேய், இஞ்சை இருந்து போடா. இல்லாட்டி.....”

“பொத்தடா வாயை..... 'டாக்குத்தரா' வந்தாப் போலை கண்மன் தெரிய இல்லையாக்கும்.. பார்ப்பம், எவ்வளவு தூரம் போகுதென்னு.”

செந்தில் சென்றுவிட்டான்.

நாதனின் இரத்தம் கொதித்தது. செந்தில் சென்ற திக்கையே ஆத்திரத்துடன் பார்த்தான்.

ஸ்டெல்லா அவனை நெருங்கி வந்தாள்.

“ஆர் ஆஸ்?” அவள் கேள்வியில் சலனமிருந்தது.

“என்ற மச்சான். உம்மையும், என்னையும் சேர்த்து தேவையில்லாத கதை கதைச்சிட்டு போறான். இதால் தான் பொம்பளையளை, அதுவும் உம்மை மாதிரி பொம்பளையளை கூட்டிக்கொண்டு வர நான் விரும்புறதில்லை. வீணாக வம்பை விலை குடுத்து வாங்கிட்டன்.”

“உங்கட மச்சான் ஒரு மடையன்.....”

“அவன் மடையன் இல்லை. ஆக்கள் கதைக்கிறதைத்

தான் குத்தலாகச் சொல்லிப் போட்டு போறான். பனை மரத்துக்கு கீழை இருந்து பால் குடிக்கக்கூடாது என்டு இதுக்குத் தான் எங்கடை ஆக்கள் சொல்லுறவையள்.”

ஸ்டெல்லா மௌனத்திற்கு அடிபணிந்துவிட்டாள்.

ரகுபதியின் 'ட்ரக்டர்' வந்து, இவர்கள் முன்பாக நின்றது. இருவரும் ஏறினர்.

'ட்ரக்டர்' பெட்டியின் முன்புறமாக நாதன் அமர்ந்தான். ஆனால், ஸ்டெல்லா அவனுக்கு அருகில் அமராமல், பெட்டியின் அடிப்பகுதியில் அமர்ந்தாள். அவள் முகத்தில் மலர்ச்சி இல்லை. 'ட்ரக்டர்' பள்ளத்தில் விழுந்து, மேட்டில் ஏறிய பொழுதெல்லாம், அந்த குலுக்கலுக்கு அவள் சரிந்து, நிமிர்ந்த போதும், நாதன் அதை அச்ட்டை செய்தவனாக அமர்ந்திருந்தான். அவனும் இடம் மாறுவதற்கு முயற்சிக்கவில்லை. அவனுக்கு ஒரு புறம் கோபமாகவும், மறுபுறம் சினமாகவும் இருந்தது. சே! என்று அடிக்கடி மனதினுள் அங்கலாய்த்தான்.

சிவபுரம் பச்சையாகத் தெரிந்தது.

“நாதன், இறங்கிறியளோ?” ரகுபதி கேட்டான்.

“ஓமோம்.”

“இவவை எங்கை இறக்கிறது?”

“நானும் இஞ்ச இறங்கிறன்” என்ற ஸ்டெல்லா இறங்கினாள்.

'ட்ரக்டர்' தன்பாட்டில் சென்றது.

நாதனிடம் ஸ்டெல்லா சென்றாள்.

“நாதன், நீங்கள் செய்த எல்லா உதவியளுக்கும் ஒரு பெரிய 'தாங்ஸ்!' நிறைந்த மகிழ்ச்சியுடன் அவள் சொன்னாள்.

அவள் சொன்ன விதம் அவன் மனதை வருடிவிட்டது. அவனுள் அடங்கி இருந்த கோபம் தணிந்தது. சாந்தத்தை வலுக்கட்டாயமாக அரவணைத்தான். “நீர் செய்த உதவிக்கும் 'தாங்ஸ்'" என்று மெலிதான புன்னகையுடன் சொன்னான்.

“நான் என்ன உதவி செய்தன்?”

“வவுனியாவில் நான் உம்மட பெரியப்பா வீட்டிலை தானே இருந்தனான்?”

“ஓமோம்.”

“அங்கை நீர் செய்த உதவி..... எனக்கெண்டு ஒதுக்கின அறையில், கட்டிலுக்கு கீழை இருந்த கருவாட்டுப் பொதியை அங்கை இருந்து கொண்டு போனது, கக்கூசில் தண்ணியை வைச்சது, என்ற பீங்காளை கழுவினது, என்ற 'சேர்ட்', கஞ்சாளை 'அயர்ஸ்' பண்ணித் தந்தது என்டு நீட்டுக்கு அடுக்கிக் கொண்டு போகலாம். இதெல்லாம் உதவி தானே?”

அவள் புன்முறுவலுடன் வெறுமனே தலையை ஆட்டி

நானே தவிர, ஒன்றும் பேசவில்லை.

“எல்டெல்லா, நான் போயிட்டு வாறன்.” நாதன் சொன்னான்.

“இனி எப்ப, எங்கை சந்திக்கலாம்?”

“இந்த வெள்ளிக்கிழமை பின்னேரம் பிள்ளையார் கோயில்லை சந்திப்பமா?” அவன் நமுட்டுச் சிரிப்புடன் கேட்டான்.

“கோயில்லை? பார்ப்பம்.”

அவள் மறைந்தாள்.

நாதன் நடையாக வீடு செல்கிறான்.

வீட்டை அடைகிறான்.

விறாந்தைப் படிக்கட்டில் அமர்ந்திருக்கும் அன்னம்மா மகனைக் கண்டுவிடுகிறாள். “வா..... வா..... மேனை வா.....” என்று அவள் வாஞ்சசையுடன் வரவேற்கிறாள்.

“எப்படியனை?” என்று கேட்டபடி நாதன் படியேறுகிறான்.

“என்ற ககத்திற்கு குறைச்சல் இல்லை. நீ இன்னைக்கு வருவாய் எண்டு எனக்குள்ளை ஒரு நம்பிக்கை. நீ வவுனியாவிலை ‘பாஸ்’ எடுக்கிறதுக்காக நிக்கிறாய் எண்டு கேள்விப்பட்டனான்.”

தாயை நாதன் வியப்புடன் நோக்கினான். “ஆர் சொன்னது?”

“எல்டெல்லானர் அண்ணன். அவர்ட்டை கூட்டாளி ஒருத்தர் உன்னையும், எல்டெல்லாவையும் வவுனியா ‘ரவுனிலை’ கண்டிருக்கிறார். அவர் சொல்ல, இவர் வந்து என்னட்டை சொல்லிப் போட்டுப் போனவர்..... மெய்யே, எல்டெல்லாவையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்திட்டியோ?”

“ஓ, ஓ.....” நாதன் நடக்கிறான்.

தனது அறையை அடைகிறான்.

கவரில் அவன் கவனம் பதிகிறது.

சுகந்தியும், ரவிசங்கரும் கழுத்தும், மாலையுமாக ‘பிரேம்’ போட்ட நிலையில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களது திருமணத்தின் பின், மணமேடையின் கீழ் அவர்கள் எடுத்த படம் அது. சுகந்தியின் கழுத்தில் மாலைக்கு கீழே இரட்டைப்பட்டு தங்கச் சங்கிலி ஒன்று தெரிகிறது.

கன்டாவுக்குச் செல்வதற்காக, சிவபுரத்தை விட்டுச் செல்வதற்கு முதல் நாள் தனித்திருந்த நாதனிடம் சுகந்தி வந்தாள்.

“அண்ணா.....” அவன் தயக்கத்துடன் அழைக்கிறாள்.

“என்ன?”

“நாங்கள் நாளைக்கு போறம். அதுக்கு முந்தி உனக்கு ஒரு சாமான் தர வேணும்.”

அவளைப் பார்த்தபடியே நாதன் இருந்தான்.

“அண்ணா, இஞ்சை அகதியஞருக்கெண்டு ஒரு மண்டபம் கட்டப்பட வேணும் எண்டதற்காக நீ எடுக்கிற முயற்சியை நான் பாராட்டுறன். அதுக்காக நீ இரவு, பகலா உழைக்கிறதை

பார்த்திருக்கிறன். அதுக்கு ஒரு சிறு காணிக்கை இது” என்றபடி அவன் தனது கழுத்தை அலங்கரித்த தங்கச் சங்கிலியை அவனிடம் நீட்டினாள். “நான் காசாகத் தான் தர வேணும். ஆனால், என்னட்டை காசு இல்லை. நீ இதை வித்து காசை எடு. உன்ற முயற்சிக்கு இது ஒரு சிறு துளி.”

தங்கையின் இவ்விதமான நிதியுதவியை அவன் எதிர்பார்க்க வில்லை. ஆச்சரியத்தால் அரவணைக்கப்பட்டான். “நீ இதை என்னட்டை தந்தால் உன்ற மனுசன் ‘செயின்’ எங்கை என்னு கேட்கமாட்டாரா?”

“கேட்பார்.”

“என்ன சொல்வாய்?”

“உங்களிட்டை குடுத்திட்டன் என்னு சொல்லுவன்.”

“கோவிக்கமாட்டாரா?”

“இல்லை. ஒரு நல்ல காரியத்துக்குத் தானே சங்கிலியைக் குடுக்கிறன்? எண்டபடியால் அவர் கோவிக்கமாட்டார் எண்ட நம்பிக்கை எனக்கிருக்குது.”

நாதன் புன்னகைத்தான்.

III லையாகியது.

நாதன் வீட்டில் இருந்து புறப்பட்டான்.

“எங்கை போறாய்?” அன்னம்மா கேட்டாள்.

“அப்பான்ற பெயரில் கட்டப்பட்டிருக்கிற மண்டபத்தை பார்க்க.”

தாய் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

நாதன் வீட்டைவிட்டு வெளியேறினான்.

அவனுள் உற்சாகம் கரைபுரண் டோடியது. அகதி மண்டபத்தைப் பார்க்கப் போகிறோமே என்ற எண்ணம் அவனுள் மகிழ்ச்சியை உட்டள்ளியது.

சிவபுரத்தை விட்டுச் செல்கையில் அத்திவாரம் போட்ட நிலையில் இருந்த மண்டபம் இன்று உயர்ந்து, கம்பீரமாகக் காட்சியளிக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பு அவனுள் மேலோங்கியிருந்தது,

சற்றுத் தூரத்திலேயே மண்டபம் அவன் கண்களுக்குள் சிக்கிவிடுகிறது. அவன் இதயம் மகிழ்ச்சியில் எம்பி, எம்பி குதித்தது. அவனையறியாமல் புன்னகை வெளிப்படுகின்றது.

மண்டபத்தை நெருங்கிலிடுகிறான். அவன் நிற்கிறான். அதையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அதன் அமைப்பு, அதன் வாசல், முன் பக்கத்துச் சுவர், பக்கத்து கிடுகு மறைப்பு, கரை என்ற யாவற்றையும் ஆராய் அவனுள் திருப்தி அத்திவார மிடுகின்றது. அவன் எதிர்பார்ப்பு வீண் போகவில்லை. தனது எண்ணத்திற்கு ஏற்ப, திட்டமிடப்பட்டதற்கு இணங்க மண்டபம் கட்டி

முடிக்கப்பட்டதில், அவனுக்குள் நிறைந்த மகிழ்ச்சி.

அனந்த பரவசத்தில் நின்றவனின் சிந்தனையை கோபி குலைத்தான்.

(19)

கோபி சைக்கிளைச் செலுத்த நாதன் 'ஹாண்டில் பாரில்' அமர்ந்திருந்தான்.

"நீ வந்திருக்கிறதா கேள்விப்பட்டவுடன், உன்னை கூட்டிக் கொண்டு வரச்சொல்லி மங்கை உத்தரவு போட்டுட்டாள். உடன் விட்டை போனன். நீ மண்டபத்தை பார்க்கப் போயிருக்கிறதா உன்ற கொம்மா சொன்னா" என்றான் கோபி.

"வந்தவுடன் மண்டபத்தை பார்க்க வேணும் என்ட தூடிப்புத்தான். அது தான் பார்க்கப் போனனான். அங்கை இருந்து உங்கட விட்டுக்கு வருவம் எண்டிருந்தன..... எப்படி மங்கை?"

"குமா இருக்கிறாள். எந்த நேரமும் உன்ற புஞ்சுதான்."

நாதன் புன்னைகத்தான். "மண்டபம் எல்லாம் நல்லா கட்டியிருக்கிறியள். எப்படி திறப்பு விழா? 'ஷங்காக' நடத்தியிலோ?"

"ஓமோம். நிறைய ஆக்கள் வந்தவையள்."

"ஏதோ பிரச்சனை நடக்க இருந்ததா அம்மா சொன்னா."

"அது பெரிய பிரச்சனை இல்லை. எங்கட நிதியுதவிக் காட்சி நடத்த நாங்கள் ஏற்பாடு செய்யக்கிள்ளை வேதக்காரர் அதைக் குழப்பப்பார்த்தவையள் தானே?"

"ஓமோம்."

"அதுக்கு பழிக்கு பழி வாங்க வேணும் எண்டு நினைச்சு திறப்பு விழா அண்டைக்கு எமர்சன் கவாமிக்கு கூக்காட்ட இருந்தனாங்கள். கடைசியில் அவர் மன்னிப்பு கேட்டாப்போலை நாங்கள் எங்கட திட்டத்தை கைவிட்டுட்டம்."

நாதனுக்கு கோபம் வந்துவிட்டது. "டேய் மடையா, ஏன்றா அப்படி செய்ய நினைச்சனியள்? மற்ற ஆக்கள் செய்த பிழைக்கு ஏன்றா அவரை அவமானப்படுத்த நினைச்சனியள்?"

"இயக்கம்' செய்யுற காரியங்களுக்கு தமிழ் ஆக்களைத் தானே அரசாங்கம் தண்டிக்குது? அது மாதிரி....."

"டேய், அது பிழையான காரியம். நான் இல்லை எண்டாப் போலை, நீங்கள் நினைச்ச மாதிரி எல்லாம் நடக்கப் பார்த்திருக்கிறியள் போல....."

கோபி ஒன்றும் கூறவில்லை.

"ஒருந்தன் தவறு செய்தால் நீ அவனைத் திருத்த வேணும். அதை விட்டுட்டு நீயும் அந்த தவறைச் செய்தால் உனக்கும்,

அவனுக்கும் என்னடா வித்தியாசம்?"

"இப்படித்தான் எல்லாரும் சொல்லி, தவறு செய்யறவனுக்கு 'சப்போர்ட்' பண்ணுகினம். நாங்கள் செய்ய இருந்ததிலை என்ன பிழை?"

"எங்கட நிதியுதவிக் காட்சியை குழப்ப இருந்த ஆக்கள் அந்தனிப்பிள்ளை, டேவிட், ரோஸைரோ, அஜித், மற்றது கிங்ஸ்லி..... நீங்கள் அவையளைக் கண்டு, அவையினர் பிழையை சொல்லிக் காட்டி அவையளை திருத்தியிருக்க வேணும். அதை விட்டுட்டு ஏன்றா ஒண்டுமே தெரியாத சுவாமிக்கு கூக்காட்ட இருந்தனியள்? அது பெரிய பிழையாடா."

"அவங்களை ஏவிவிட்டது அவர் தான் எண்டு நினைச்சம். அதால் தான் அவருக்கு கூக்காட்ட இருந்தனாங்கள். ஆனால், பிறகு தான் உண்மையை அறிஞ்சம்."

"அதை அறிஞ்சாப் பிறகாவது அவரிட்டை மன்னிப்பு கேட்டனியளோ?"

"இல்லை."

"அங்கை தான் நீங்கள் பிழைவிடுறியள். நீங்கள் விட்ட பிழைக்கு நான் தான் அவரிட்டை மன்னிப்பு கேக்க வேணும். கேக்கிறன். நானே கேக்கிறன்..... சரி, இனியாவது இந்த மாதிரி பிழையளை செய்யாமல் இருக்கப் பாருங்கோ. சரியோ?"

"பார்ப்பம்."

மங்கையின் வீட்டை அடைய முற்பட, திடீரென குடம் ஒன்றுடன் அவள் வீதியில் நடந்து வருவதை நாதன் காண்கிறான். அவளைக் கண்டவுடன் அவனுள் அன்பு பெருக்கெடுக்கிறது. காதல் உணர்வு துளிர்க்கின்றது. லேசான துளிர்க்கும் சந்தோஷத்துடன் அவள் இதழ் விரித்தாள்.

"மங்கை" என்றபடி அவளை நாதன் நெருங்கினான்.

"எப்படி சுகமா?" இனிமை கலக்க அவள் கேட்டாள்.

"நலம்..... நலமறிய ஆவுவல்."

அவள் நாணத்துடன் புன்னகைத்தாள். "நீங்கள் வீட்டை போய் இருங்கோ. நான் தண்ணி அள்ளிக் கொண்டு வாறன்."

கோபியிடன் மங்கையின் வீட்டுக்கு நாதன் செல்ல, கோபியின் இரு பிள்ளைகளும் நாதனிடம் வந்தனர்.

"நல்லா வளர்ந்திட்டுதுகள்." நாதன் சொன்னான்.

"வளர்ந் வயக தானே?"

நாதன் நாற்காலியில் அமர்ந்தான். இளித்தபடி சரஸ்வதி வந்தாள். "வாங்கோ. எப்ப வந்தனியள்?"

"இப்ப கொஞ்சத்துக்கு முந்தித் தான்."

"மங்கை தண்ணி அள்ளப் போயிட்டாள். இப்ப வருவாள்."

"கண்டனான்."

“இருங்கோ. தேத்தண்ணி கொண்டு வாறன்.”

“கோபி, இஞ்சத்தைய புதினங்களை ஒண்டு ஒண்டாக அவிட்டு விடு பார்ப்பம். முதல்ல விழா பற்றிச் சொல்லன்.”

விழாவில் நடந்தவற்றை கோபி சுருக்கமாகச் சொன்னான். பின், வேறு ஊர் புதினங்களையும் பரிமாறினான்.

மங்கை தண்ணீர் குடத்துடன் வர, “மச்சான், நீ கதைச்சுக் கொண்டிரு. நான் ஒருக்கால் வெளியிலை போயிட்டு வாறன்” என்றபடி கோபி அங்கிருந்து அகன்றான்.

மங்கை வந்து நாதன் முன்பாக அமர்ந்தாள்.

இருவரும் பல விடயங்கள் குறித்து பேசினர்.

“நாதன், எங்கட கலியாணத்தை எப்ப வைக்கிறது என்டு நினைச்சிருக்கிறியன்?” என மங்கை பேச்சினிடையே கேட்டாள்.

“என்ன அவசரம்?”

“இப்ப உங்களுக்கு உத்தியோகம் இருக்குது. கலியாணம் முடிக்கலாம்தானே?”

“அது சரிதான். ஆனால், நிறைய கடன் இருக்குது. அதை அடைச்சுப் போட்டுத் தான் கலியாணத்தைப் பற்றி நினைச்சுப் பார்க்கலாம்.”

“கலியாணம் முடிச்சாப் பிறகும், கடனை அடைக்கிறதைப் பற்றி நினைச்சுப் பார்க்கலாம்.”

“இல்லை. கடனை அடைச்சுப் போட்டு, சுதந்திரமான நிலைமையில் தான் எங்கட புதுச் சீவியத்தை நடத்த நான் விரும்புறன்.”

“அப்படி எண்டால் ‘றெஜிஸ்ரேஷனேயாவது’ வைப்பம்.”

நாதன் கோபத்துடன் அவளை நோக்கினான். “என்னிலை இன்னும் ஜமிச்சமா?”

“இல்லை, இல்லை. ‘றெஜிஸ்ரர்’ பண்ணினால் நான் உங்களை அடிக்கடி சந்திக்கலாம்.”

இவ்வாறு மங்கை சொன்னதும் நாதனின் முகம் தெளிந்தது. “நீர் சொல்லுறதும் சரிதான். ‘றெஜிஸ்டர்’ பண்ணினால் அடிக்கடி சந்திக்கலாம் தான். அப்ப ஒரு நல்ல நாளை பார்த்து ‘றெஜிஸ்டர்’ பண்ணுவம். இல்லாட்டால் எனக்கும் தொல்லைதான். என்ற மச்சானாம் இப்ப கிளிநோச்சியிலை தான் இருக்கிறா. அவவின்ற கரைச்சல் இருந்தாலும் இருக்கும்.”

“ஏன் ஸ்டெல்லாவை மறந்திட்டங்களா?”

நாதன் வியப்புடன் அவளை நோக்கினான். “உமக்கும் தெரியுமா?”

“நீங்கள் என்னை மறந்திட்டு ஸ்டெல்லாவோட யாழ்ப் பாணத்திலை சுற்றித் திரியுறதா ஒண்டிரன்டு பேர் என்னட்டை வந்து கோள் சொல்லிச்சினம். ஆனால், நான் அதை நம்ப

இல்லை.”

“ஏன் நம்ப இல்லை?”

“நாதன், எனக்கு இப்ப உங்களை நல்லா தெரியும். நீங்கள் என்னை ஏமாற்றமாட்டெங்கள் எண்ட நம்பிக்கை எனக்கு இருக்குது.”

“நம்பிக்கை தான் வாழ்க்கையின்றை முன்னேற்றத்துக்கு அத்திவாரம். நீர் நல்ல அத்திவாரம் போட்டால் ஒண்டுக்குமே கவலைப்படத் தேவையில்லை.”

அரை மணி நேரத்தின் பின் அங்கிருந்து நாதன் வீடு சென்றான்.

இரவானது.

ஹரில் உள்ள சில முக்கிய பிரமுகர்களும், இளைஞர் களும் நாதனை அவனது வீட்டில் சந்தித்தார்கள்.

“நீங்கள் இஞ்சை வந்திருக்கிறதா அறிஞ்சதும் ஒரு முக்கிய விசயம் பற்றி பேசத்தான் எல்லாரும் ஒண்டாக வந்திருக்கிறம்” என்று கந்தசாமி பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

“என்ன விசயம்?”

“நாளைக்கு எங்கட கணபதிப்பிள்ளை மண்டபத்திலை நாங்கள் ஒரு விழா நடத்தப் போறம்.”

“என்ன விழா?”

“உங்களுக்கு ஒரு பாராட்டு விழா.”

“எனக்கு?”

“ஓமோம். உங்களுக்குத் தான்.”

“நான் அதை விரும்ப இல்லை.”

“நீங்கள் பெருந்தன்மையோட வேண்டாம் என்டு சொல்லு றியள். ஆனால், நாங்கள் எல்லாரும் எடுத்த ஏகமனதான முடிவு இது.”

“ஓமோம்” என்று பெரியதம்பி ஆமோதித்தார்.

“இந்த மண்டபத்தில் வாற செவ்வாய்க்கிழமை ஒரு கலியாணம் நடக்கப் போகுது. அது தான் இதிலை நடக்கப் போற முதலாவது மங்கலகரமான காரியம். அதுக்கு முதல்ல நாளைக்கு உங்களுக்கு பாராட்டு விழா நடத்த விரும்புறம். நாளைக்கு வெள்ளிக்கிழமை. நல்ல நாள். கோயில் பூசை முடிஞ்ச பிறகு விழாவைத் துடங்குவம்” என்று கந்தசாமி அபிப்பிராயம்பட்டார்.

“எனக்கு விழா வைக்கிறதை நான் விரும்ப இல்லை. அதுக்கு சிலவழிக்கிற காசை ஏதாவது நல்ல காரியத்துக்கு பயன்படுத்தலாம்.” நாதன் பக்குவமாக எடுத்துச் சொன்னான்.

கந்தசாமி அழகாகப் புன்னைக்கத்தார். “உன்மை தான்.

ஆணால், விழா நடத்திறதுக்கு இன்னொரு நோக்கமும் இருக்குது.”
“என்ன நோக்கம்?”

“விழாவிலை நாங்கள் வேறை சில விசயத்தைப் பற்றி முடிவு எடுக்க இருக்கிறம். முதலாவதாக, நல்ல காரியத்துக்கு சிலவழிக்கிறதுக்கு என்னுடைய ஒரு நம்பிக்கைப் பொறுப்பை உங்கட அப்பான் பெயரில் ஆரம்பிக்க நாங்கள் திட்டமிட்டிருக்கிறம். அதைப் பற்றி நாளைக்கு அறிவிச்ச, ஆக்களின்றை பங்களிப்பை கோரப் போறும். விழாவிலை இதுவும் ஒரு அங்கம்.”

“நம்பிக்கை பொறுப்பை தாபித்து என்னென்ன செய்யப் போறியள்?” நாதன் கரிசனையுடன் கேட்டான்.

“இஞ்சை ஒரு ‘மொண்டோகுரி’ இல்லை. வேதக்காரர் நடத்திற ‘மொண்டோகுரி’க்குத் தான் இப்ப எல்லாரும் போகினம். என்டபடியால் நாங்கள் எங்கட பிள்ளையஞ்சுக்கெண்டு ஒரு ‘மெண்டோகுரி’யை நடத்த வேணும்.”

“இது நல்ல விசயம் தான். வேறை என்ன செய்யப் போறியள்?”

“சிவபுரத்தைச் சேர்ந்த வசதி குறைஞ்சு பத்து பிள்ளையஞ்சுக்கு புலமைப் பரிசில் வழங்கும் திட்டமொன்றை மனதில் வைச்சிருக்கிறம். அதுக்கான நிதியை வெளிநாட்டில் இருக்கிற எங்கடை ஆக்களிட்டை இருந்து தான் பெறவேணும். அது பற்றியும் வாற ஆக்களோடை ஆலோசனை நடத்தப் போறும்.”

“இதுவும் நல்ல விசயம் தான்.”

“அடுத்ததாக.....” என்ற கந்தசாமி மேலும் பேசாமல் நாதனை பார்த்தார்.

“சொல்லுங்கோ.”

“முந்தி ஞாயிற்றுக்கிழமையளில் நடந்த சமய வகுப்புக்குப் பிறகு பிள்ளையஞ்சுக்கு வடை, மோதகம் எண்டு ஏதாவது தீங்பண்டங்களை குடுக்க உங்கட அப்பா ஏற்பாடு செய்தார். பிறகு அம்மா அதைத் தொடர்ந்து செய்தா. ஆணால், இப்ப அவ அந்த வழக்கத்தை விட்டுட்டா. என்டபடியால் நம்பிக்கை பொறுப்பு மூலம் அந்த காரியத்தையும் ஒப்பேத்தலாம் எண்டு நினைக்கிறம். அது பற்றியும்.....”

“கந்தசாமி, ஏன் அதை இஞ்சு கதைச்சு.....” பெரியதம்பி குறுக்கிட்டார்.

நாதனின் முகம் கறுத்துவிட்டது. அவனுக்கு பெரும் அவமானமாகிவிட்டது. தாயின் தன்னிச்சையான செயல் தன்னை இத்தனை பேர்களுக்கு முன்னால் தலைகுனிய வைக்கும் என அவன் சற்றேனும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“உங்கட அம்மாவுக்கு இப்ப வயச ஏறிட்டுது. இதை எல்லாம் என்னெண்டு அவ தன்னந்தனியனாக செய்வா? அதால்

தான் இதுகளை விட்டுட்டாவோ தெரிய இல்லை.” கந்தசாமி சமாளிக்கும் வகையில் சொன்னார்.

நாதன் ஒன்றும் கூறவில்லை. சில விளாடிகள் மௌனமாக இருந்தவன், “வடை, மோதகம் குடுக்கிறதுக்கு நான் ஒழுங்கு செய்யுறன். இனி ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் சமய வகுப்புக்கு பிறகு எல்லாப் பிள்ளையங்குக்கும் வடையும், மோதகமும் குடுக்கிறது என்ற பொறுப்பு” என்று உறுதிமொழியளித்தான்.

உடனே அங்கு குழுமி இருந்தவர்கள் மெல்ல கைதட்டி, ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

“விழா பற்றி.....” கந்தசாமி இழுத்தார்.

“நல்ல விசயத்தைப் பற்றி கதைக்கப் போறியள். நான் கலந்து கொள்ளுன்.”

எல்லோரும் மீண்டும் கைதட்டினார்கள்.

“ஆனால், ஒரு ‘கொண்டிஷன்’. என்னை ஒருத்தரும் புகழுக் கூடாது. எங்கட செயல் திட்டத்தைப் பற்றித் தான் கதைக்க வேணும். மற்றது கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பற்றியோ, இல்லாட்டி இஞ்சை இருக்கிற வேதக்காரரைப் பற்றியோ அவதாறாக பேசக் கூடாது. இதுகளையெல்லாம் மீறி ஆரும் பேசினால் நான் ஒழும்பிப் போயிவேன். அதோட அகதி மன்படத்துக்கும், எனக்கும் ஒரு சம்பந்தமும் இல்லை என்ட மாதிரித்தான் தான் எதிர்காலத்தில் நடப்பன். இதுக்கு நீங்கள் எல்லாரும் கட்டுப்படுவியளோ?”

“ஓம், ஓம்” என்று யாவரும் ஒருமித்த குரலில் கூறினார்கள். யாவரும் சென்ற பின் அன்னம்மாவுக்கும், நாதனுக்கும் இடையில் ஆரம்பித்த வாக்குவாதம் நள்ளிரவு வரை நீண்டது.

(20)

ஆலடிப் பிள்ளையார் கோயில் மணி பல தடவைகள் ஒசையெழுப்பிய பின்னர் அடங்கியது.

தாயிடம் பட்டுவேட்டி ‘சரசரக்க’ நாதன் சென்றான்.

“அம்மா, ஐயர் ரண்டாவது மணி அடிச்சிட்டார். முண்டாவது மணி அடிச்சவுடன் பூசையைத் துடங்கிடுவார். நான் போறன். நீங்கள் பூசைத் தட்டைக் கொண்டு வாங்கோ” என்றான் நாதன்.

“ஓமடா, ஓமடா..... நீ போ. நான் வாறன்.” அன்னம்மா சினத்துடன் சொல்கிறாள்.

“கட்டாயம் வரவேணும். வராட்டால் தெரியும்.” தாயை அச்சுறுத்தியபடியே வீட்டில் இருந்து நாதன் வெளியேறினான்.

கால்களை எட்டி வைத்து, விரைவாக நடந்தான். அவன் மனதில் நிறைந்த சுறுசுறுப்பு, மகிழ்ச்சி.....

கோயிலை அடைகிறான்.

கோயிலின் வெளி வீதியில் நிறைய பக்தர்கள் குழுமி இருந்தார்கள்.

நாதனைக் கண்டு சிலர் வணக்கம் தெரிவித்தார்கள். வேறு சிலர் புன்னகைத்தனர். ஒரு சிலர் 'எப்படி சுகமா' என்று குசலம் விசாரித்தார்கள்.

விதானையார் சுந்தரவிங்கம் வந்து அந்நியோன்னியமாக அளவளாவிவிட்டுச் சென்றார்.

பெரியதம்பி சில நிமிடங்கள் சம்பாஷணையில் ஈடுபட்டார். ஊரை எவ்வாறு முன்னேற்றலாம் என்பது பற்றி கருத்துப் பரிமாறி விட்டுச் சென்றார்.

கோபி, ரகு, கேசவன், மகிந்தன், குமார் ஆகியோர் நாதனை வட்டமிட்டு, பகிடிக் கடைகளை வெளியிட்டார்கள். பின் விழா ஒழுங்குகளைக் கவனிக்கச் சென்றுவிட்டனர்.

நாதன் தனித்துவிடப்பட்டான்.

மங்கையும், சரஸ்வதியும் ஒன்றாகச் செல்வதைக் கண்டான். அவனை மங்கை காணவில்லை. அவள் சேலையில் மிகவும் அழகாகக் காட்சியளித்தாள். முகத்தில் நிறைந்த பூரிப்பு..... அவள் அழகில் அவன் தன் மனதை இழந்தான்.

கோயிலுக்குள் செல்வோம் என்று நினைத்தவனாக உள்ளே போக முற்படுகையில், “நாதன்” என்று ஒரு குரல் பின்பற்றில் இருந்து கேட்க, நின்றாள். திரும்பிப் பார்க்க ஸ்டெல்லா நிற்கிறாள்.

“நீ..... நீ..... நீர் இஞ்சை ஏன் வந்தீ?” அவன் கேள்வியில் வியப்பு கோலமிட்டிருந்தது.

“நீங்கள் தானே வெள்ளிக்கிழமை பின்னேரம் கோயிலை சந்திக்கலாம் எண்டு சொன்னீங்கள்” என்று ஸ்டெல்லா சர்வ சாதாரணமாகக் கூறினாள்.

நாதனுக்கு ஒரு கணம் பேச்க வரவில்லை. அவளைப் பிரமிப்புடன் பார்த்து, “ஓ..... ஓ..... வரச்சொன்னனான், வரச் சொன்னனான்” என்று சமாளித்தான்.

“இன்டைக்கு உங்களுக்கு பாராட்டு விழா நடத்தப் போகின்மாம். உங்களுக்கு என்ற ‘அட்வான்ஸ்’ வாழ்த்துக்கள்” என்று ஸ்டெல்லா, ஆத்மார்த்த மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்த்துக்களை தெரிவித்து, குலுக்குவதற்காக கையை நீட்டினாள்.

“தாங்ஸ், தாங்ஸ்.” சிரிப்பும், தவிப்புமாகச் சொன்ன நாதன், தனது கையை நீட்டாமல், அவளை வேறுமனே பார்த்தான்.

அவள் வாத்சல்யம் மிகுந்த பார்வை ஒன்றை வெளி யிட்டாள். “நீங்கள் உண்மையிலேயே ‘கிரேட்’ உங்கட சேவை மனப்பான்மையை நான் மனதாரப் பாராட்டுறன். அதை எக்காரணம்

கொண்டும் கைவிட்டுடாதீங்கோ. நான் ஒரு சின்னப்பெட்டை தான். ஆனால், என்ற 'அட்வையை' உதாசீனம் செய்திடாதீங்கோ."

நாதன் விழுமிய உணர்ச்சிகளை அடைந்தான். ஸ்டெல்லா வின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அவன் உள்ளத்தினுள் தெழிபை ஊட்டியது. உடம்பு முழுவதும் பரபரவென சந்தோஷம் பரவியது.

"சரி..... சரி..... சேவ மனப்பான் மையை கைவிடமாட்டன். உமக்காக..... உமக்காக, கைவிடமாட்டன்." வார்த்தைகளைக் கோர்வையாக்க முடியாமல் நாதன் தவித்தான்.

ஸ்டெல்லா அவனை நன்றியுணர்வுடன் நோக்கினாள். இத்மாகப் புன்னகைத்தாள். ஒரு நிமிடம் வரை அவனைத் தெளிவாகப் பார்த்தபடி நின்றாள். பின் பேசினாள். "நீங்கள் எப்ப கிளிநோச்சிக்கு போற்றங்கள்?"

"நாளைக்கு காலமை."

"கேட்கக்கூடாது தான். ஆனால், கேட்கிறன். நானும் உங்களோட வரட்டோ?"

"என்னோடை? என்னத்துக்கு?"

"ஹாஸ்பிட்டல்'ல் ஒரு 'பேஷன்ட்' இருக்கிறார். அவரைப் பார்க்க வேணும்."

"ஆர் ஆள்?"

"எங்கட சுவாமி எமர்சன் தான் அந்த 'பேஷன்ட்'."

நாதன் அதிர்ந்துவிட்டான். "ஸ்டெல்லா, நீர் என்ன சொல்லிற்றி? 'பாதர்' எமர்சன் 'ஹாஸ்பிட்டல்'லையா?"

"ஓ மோம்..... கொஞ்சம் 'சீரியஸா' இருக்கிறார்."

"சீரியஸ்?" ஓ..... அப்படி எண்டால் நாளைக்கு காலமை வாரும். கூட்டிக் கொண்டு போறன்."

"எங்கை வாறது?"

"சரியாக ஏழு மணிக்கு ரகுபதியினர் வீட்டுக்கு வாரும்" என்று நாதன் கூறும்போது, கோயில் மணியோசை மீண்டும் ஒலித்தது.

"பூசை துடங்கப் போகுது. நீரும் வரப்போற்றா?" நாதன் முன்யோசனையின்றி கேட்டான்.

"வாறன்" என்ற ஸ்டெல்லா கோயிலுக்குள் பிரவேசித்தான்.

ஒரு கணம் நாதன் நின்றுவிடுகிறான். அவனைப் பார்த்து மலங்க, மலங்க விழித்தான்.

பூசை மணியை ஜயர் அடித்தார்.

உள் மண்டபத்தினுள் நாதன் சென்றான்.

பூசை வழிபாடுகளில் சிரத்தையுடன் கலந்து கொண்டான்.

'அரோக்ரா' கோரிம் எங்கும் நிறைந்திருந்தது.

பெண்கள் பகுதிக்கு நாதன் பார்வையைத் திருப்ப, ஸ்டெல்லா சிக்குகிறாள்.

ஸ்டெல்லாவின் போக்கு அவனுக்குப் புரியாத புதிராக இருக்கிறது. அவள் ஏன் கோயிலுக்குள் வந்து, பூசை வழிபாடுகளில் கலந்து கொள்கிறாள் என்று எண்ணினான். சந்தேகப் பொறியொன்று அவன் மனதைப் பற்றிக் கொண்டது. அவள் செய்கையில் கபட நோக்கம் புதைந்திருக்கிறதா? அல்லது ‘எம் மதமும் சம்மதமே’ என்ற நோக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்கிறாளா?

பூசை வழிபாடு முடிந்த பின்னர் ஜயர் யாவருக்கும் திருநீறும், சந்தனமும் வழங்கினார்.

மீண்டும் ஸ்டெல்லாவை நோக்கினான். அவள் நெற்றியில் திருநேரோ, சந்தனமோ காணப்படவில்லை. நெற்றி வெறுமையாகக் காட்சியளிக்கிறது.

“வாங்க, விழாவை துடங்குவம்” என்று நாதனை கணபதிப்பிள்ளை மண்டபத்தினுள் அமைக்கப்பட்டிருந்த விழா மேடைக்கு பெரியதம்பி அழைத்துச் சென்றார்.

விழா ஆரும்பமாகியது. கோயிலின் பக்கவாட்டில் மேடை போடப்பட்டிருந்தது. வழுமையான மேடை அலங்கரிப்பு.

மேடையில் பெரியதம்பி, கந்தசாமி, சின்னையா, பால சிங்கம், சடாட்சர குருக்கள் ஆகியோரின் மத்தியில் நாதன் அமர்ந்திருந்தான். அங்கிருந்தபடியே நாதன் பார்வையைப் பார்வையாளர்கள் பக்கம் விசிறினான். முன்வரிசையில் - ஓர் ஓரமாக அமர்ந்திருக்கும் மங்கையும், கடைசி வரிசையில் அமர்ந்திருக்கும் ஸ்டெல்லாவும் அவன் பார்வையில் சிக்குகிறார்கள்.

தாய் எங்கே? பார்வையை எல்லா பக்கமும் விசிறுகிறான். அவளைக் காணவில்லை. கோயிலிலையும் அவளைக் காண வில்லை. நாதன் கலவரமடைந்தான்.

பெரியதம்பி எழுந்தார். வழுமை போல் அங்கிருக்கும் யாவருக்கும் வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டு, இரண்டு வரிகளில் நாதனின் சேவையைப் பாராட்டினார்.

“நாங்கள் இந்த ஊர் சைவ மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காக சில திட்டங்களைத் தீட்டியுள்ளோம். முதற்படியாக ‘மொண்டோகுரி’ பிள்ளைகளுக்காக ஒரு வகுப்பை ஆரும்பிக்கவுள்ளோம். அதற்கென ஒரு நம்பிக்கைப் பொறுப்பை தாயிக்கவுள்ளோம். வெளிநாட்டில் உள்ள எமது ஊரவர்களின் நிதியைக் கொண்டு தான் இந்தத் திட்டத்தை நாம் நிறைவேற்றவுள்ளோம.....” என்று கூறிய பெரியதம்பி, முதல் நாள் நாதனின் வீட்டில் பரிமாறிய திட்டங்களை வெளியிட்டார். ஒவ்வொரு திட்டத்தையும் அவர் விளக்கிய போது, பார்வையாளர்கள் பலமாகக் கை தட்டினார்கள்.

பெரியதம்பி அமர்ந்தார்.

கந்தசாமி எழுந்தார். அவர் நாதனின் சேவை மனப்

பான்மையை பட்டும், படாமலும் பாராட்டிப் பேசினார்.

அந்தோனிப்பிள்ளையின் வீட்டில் இருந்து அஜித், ரொலைஸ்ரோ, கிங்ஸ்லி ஆகியோர் வெளியேறினர். அஜித்தின் கையில் மண்ணெண்ணைய் 'கேன்' ஒன்றிருந்தது.

"அஜித், செய்யறதை கவனமாகச் செய்யுங்கோ. ஒருத்தர் பிழைவிட்டாலும் இந்த ஊரே பத்தி எரியப் போகுது" என அந்தோனிப்பிள்ளை எச்சரித்தார்.

"நீங்கள் பயப்படாதேங்கோ. நாங்கள் விபத்து மாதிரி விசயத்தை முடிச்சு வைக்கிறும். ஒருத்தருக்கும் சந்தேகம் வராமல் பார்த்துக் கொள்ளுன." அஜித் சொன்னான்.

"விழா முடிஞ்ச கையோட விசயத்தை முடிச்சிடலாம். நாதன் பிள்ளைக்கு நாங்கள் ஆர் என்னுடைய காட்டுறம்." கிங்ஸ்லி ஆவேசத்துடன் கூறினான்.

"இந்த விசயம் எமர்சன் கவாமிக்கோ, இல்லாட்டி ரேமண்ட் கவாமிக்கோ தெரியாது. டேவிட்டுக்கு கூட தெரியாது." அந்தோனிப் பிள்ளை இரகசியக் குரலில் சொன்னார்.

"எங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்காமல் இருங்கோ. அவையினர் அகதி மண்டபம் பத்தி எரியக்குள்ளை, ஏலுமெண்டால் நீங்களும் அடியடா பிடியடா என்னுடைய வந்து, தண்ணியை ஊத்தி அணைக்கப்பாருங்கோ. நாங்களும் வரத் தெண்டிக்கிறும்." அஜித் சொன்னான்.

"சரி" என்று அந்தோனிப்பிள்ளை தலையாட்டினார்.

இரு 'சைக்கிள்'களில் மூவரும் அங்கிருந்து அகன்றார்கள்.

விழா முடிந்துவிட்டது.

எல்லோரும் போய்விட்டார்கள்.

பெரியதம்பி கடைசி வரைக்கும் நாதனுடன் நின்று அளவளாவிக் கொண்டிருந்தார்.

'லைட் மெஷின்' தனது இயக்கத்தை நிறுத்த, அங்கு ஒரு பெரும் இருள் குழ்ந்துவிட்டது.

அக்கம், பக்கத்தில் இருந்த வீடுகளில் இருந்து வெளிப்பட்ட வெளிச்சம் தான் இருளை மெலிதாக விரட்டியது.

பெரியதம்பியிடம் நாதன் விடைபெற்றான். "நாளைக்கு விடியற்காலமை கிளிநோச்சிக்கு போகவேணும், போயிட்டு வாறன்" என்கிறான் நாதன்.

"இனி எப்ப இந்தப் பக்கம்?"

"அடுத்த சனிக்கிழமை பின்னேரம் வருவன். ஞாயிற்றுக் கிழமை முழுதும் இஞ்சை நிற்பன்."

பெரியதம்பி நிற்கிறார்.

நாதன் வெளியே வர, மண்டப வாசலில் ஸ்டெல்லா நிற்கிறாள்.

“நீரு..... நீரு..... போக இல்லையா?” நாதன் கேட்கிறான்.

“உங்களை இன்னொருக்கால் பாராட்டிட்டுப் போகலாம் என்கு நினைக்க நின்டனான். நாதன், உண்மையிலையே எனக்கு சரியான சந்தோஷம். பேசின ஆட்கள் எல்லாரும் உங்களை என்னமாய் புனுகிச்சினம்? வாழ்க உங்கட சேவை மனப்பான்மை. எனக்கே பொறாமையாக இருந்தது. நீங்கள் ‘கிரேட்’.....” மிகுந்த மகிழ்ச்சியில் ஸ்டெல்லா கூறுகின்றாள்.

அவளது பாராட்டு வார்த்தைகளைக் கேட்டு உச்சி குளிர்ந்த நிலையில் - ஒன்றுமே பேசத் தோன்றாதவனாக நாதன் நின்றான்.

ஸ்டெல்லாவே தொடர்ந்தும் பேசினாள். “உங்களைப் பார்த்தாப் போலை நானும் இந்த மாதிரி ஏதாவது சேவையை இந்த ஊர் மக்களுக்காக செய்யலாம் என்கு நினைக்கிறேன். அதைச் செய்யற பக்குவம், தலைமைத்துவம், முயற்சி, துணிவு எல்லாம் என்னட்டை இருக்குதோ என்கு என்னால் சொல்லத் தெரியாது. ஆனால், செய்யத் தான் போறன்” என ஸ்டெல்லா குருவரத்தாள்.

“வெரி குட். பொதுநலத்தை விரும்புறீ போல.”

“அப்படித்தான் வைச்சுக் கொள்ளுங்களேன்.”

“ஸ்டெல்லா, இந்த விஷயத்தில் நான் ஒரு உண்மையைச் சொல்ல வேணும்.”

“என்ன உண்மை?”

“ரண்கு வருச்சதுக்கு முந்தின சம்பவம். உமக்கு ஞாபகம் இருக்குதோ, இல்லையோ ஏன்கு எனக்குத் தெரியாது. எனக்கெண்டால் இன்னும் நல்லா ஞாபகமாக இருக்குது. சிவபுரத் தில் ரண்டாம் தரம் குண்கு போட்டாங்கள் தானே?”

“ஞாபகம் இருக்குது. நீங்கள் ஒரு இடத்துக்கும் போகாமல் உங்கட வீட்டிலையே இருந்திட்டியள். ஆனால், கோயிலுக்கு அடைக்கலம் தேடிப்போன உங்கடை ஆக்கள் நல்லா கஷ்டரப்பட்டுவிட்டினம் என்கு சொன்னவையள். மூன்கு நாளும் பட்டினியாகக் கிடந்தவையளாம்.”

“அதே தான். இதை நீர் சொல்லிப் போட்டு உம்மடை காப்புக்களை கழற்றி என்னட்டை நீட்டி, அகதியளுக்கெண்கு மண்டபத்தை கட்டுறதுக்கு இது என்ற காணிக்கை என்கு சொன்னீர்.”

“ஓ, ஓ..... ஆனால், நீங்கள் அதை எடுக்க இல்லை.”

“ஓமோம். அண்டைக்கு தான் என்ற மனதில் ஒரு வைராக்கியம் பிறந்தது. எப்பாடுபட்டாவது அகதி மண்டபத்தைக்

கட்டுறது எண்டு நான் தீர்மானிச்சன். என்ற பொதுநல் நோக்கத்துக்கு நீர் தான் ஒரு உந்து சக்தியாக இருந்திருக்கிறீர். 'ஸோ', நான் இதற்கு உமக்கு ஒரு பெரிய 'தாங்ஸ்' சொல்ல வேணும்."

அவள் மெல்லப் புன்னகைத்தாள். அவள் ஏதும் கூறுவாள் என்று நாதன் எதிர்பார்த்தான். ஆனால், அவள் ஒன்றும் கூற வில்லை.

"சரி போவமே?" என எட்டெல்லா கேட்க, "போவம்" என்று நாதன் ஏமாற்றத்துடன் சொன்னான்.

பின் அவளைப் பார்த்து, "எப்படிப் போகப் போறீர்?" எனக் கேட்டான்.

"நடந்து தான்."

"தனியா?"

"ஓமோம்."

"பயமில்லையா?"

"பயம் தான். ஆனால், மனத் தைரியத்தை வரவழைச்சு, கடவுள்ளர் துணையோடை போவன்."

"வேண்டாம். நீர் தனியாகப் போகாதையும். நான் உம்மை வீட்டில் கொண்டு வந்து விடுறன்."

"நீங்கள்?"

"ஓமோம், நான் தான்."

"நீங்கள் என்னோட ஒண்டாக வந்தால் ஊரில் தேவையில்லாத கதை வரும். இப்படி நான் சொல்ல இல்லை. நீங்கள் தான் சொல்லுவியள்."

"நான் சொன்னதைச் சொல்லி என்னை அடிக்கப் பார்க்கிறீரா? ஊருக்காக பயப்படுறது வீண் எண்டு இப்ப நினைக்கிறீன்."

"என்ன காலங் கடந்த ஞானம்?"

"இல்லை. என்னை உண்மையாக நேசிக்கிற ஆக்களோடை பழகிறதெண்டால் நான் ஊரை மறக்க வேணும்."

"கேட்க சந்தோஷமாக இருக்குது. வாங்க. கதைச்சுக்கொண்டு போவம்."

இருவரும் அருகருகாக நடந்தனர்.

தெருவில் நின்ற சொறி நாயோன்று இவர்களைப் பார்த்து விடாமல் குரைத்தது.

(21)

புள்ளிரவு வேளை.

'திடுதிப்பென நித்திரை குழம்பி நாதன் விழித்துவிடுகிறான். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். இருளில் ஒன்றுமே தெரியவில்லை.

எழுந்தான். அருகில் 'ஸ்ரூலில்' கிடந்த செம்பில் இருந்து நீரை எடுத்துப் பருகினான்.

வியர்த்தது. சாரத்தை உயர்த்தி, அதன் மேற்பகுதியினால் முகத்தை அழுத்தித் தொடைத்தான்.

கட்டிலில் சரிந்தான்.

எண்ணங்கள் தான் மனதை வலம் வந்தன.

கோயில் பூசைக்கோ, விழாவுக்கோ அன்னம்மா சமூக மளிக்கவில்லை. வீடு வந்தவுடன் அவளை வாய்க்கு வந்தபடி ஏசவேண்டும் என்ற தீர்மானத்துடன் தான் நாதன் வீடு வந்தான். வீடு இருளில் கிடக்க, மாற்றுச் சாவியை உபயோகித்து வீட்டினுள் பிரவேசித்தான். தாயை எழுப்பி ஏகவோம் என்று நிறைந்தான். ஆனால், தாயின் நடத்தையை இனியும் திருத்தலாம் என்ற நம்பிக்கை அந்த கொஞ்ச நஞ்ச நேரத்தில் அவனிடம் இருந்து விலக, பேசாமல் போய் படுத்துவிட்டான். ஒன்றுமே சாப்பிடவில்லை.

கணபதிப்பிள்ளை மண்டபத்தில் இருந்து இருட்டினைத் துளைத்தபடி ஸ்டெல்லாவுடன் நாதன் நடக்கிறான். அவளுடன் நிறையவே பேச வேண்டும் என்ற உதவேகம், அவனுள் பெருக கெடுத்துக் கொண்டே இருந்தது. ஆனால், அவளுடன் அளவுக் கதிகம் பேசி, அவள் மனதினில் உருவாக்கவடிய - அவள் சார்பான நோக்கத்திற்கு இரையாவதை அவன் தவிர்க்க விரும்பினான்.

பொதுவான விஷயங்கள் குறித்து - யாழ்ப்பாண மருத்துவக் கல்லூரியில் நடைபெற்ற மறக்க முடியாத சம்பவங்கள் பற்றி இருவரும் கலந்துரையாடினர், சிரித்தனர், கணைத்தனர். நடப்பதை நிறுத்திவிட்டு கதைத்தனர். நடையில் தளர்வை ஏற்படுத்தினர்.

நாதன் நிற்கிறான். இருளில் அவள் முகத்தைத் தேடு கிறான். “நீர் ஏன் இண்டைக்கு கோயிலுக்கு வந்தீர்?”

“ஏன் வரக் கூடாதா?” அவள் நிற்கவில்லை. “நாங்கள் வரக் கூடாது என்டு ஏதாவது சட்டம் போட்டிருக்குதா?”

“இல்லை, இல்லை.”

“நீங்கள் வரச்சொன்னீங்கள். வந்தன். அவ்வளவுதான்.”

“கும்பிட்டரா?”

“ஓமோம்.”

“என்ன மாதிரி?”

“கும்பிடுற மாதிரித்தான். எல்லாருக்கும் கடவுள் பொது வானவர். அந்த ரீதியில் கும்பிட்டன்.”

“அப்ப ஏன் திருந்து, சந்தனம் பூச இல்லை?”

“அது ஒரு சமயத்துக்கான அடையாளங்கள். எனக்கு அடையாளம் தேவையில்லை. எங்கடை ஆக்கள் நிறையப் பேர்

கழுத்துச் 'செயினில்' சிலுவையை தொங்கவிடினம். என்ற கழுத்தில் 'செயின்' இருக்குது. ஆனால், சிலுவை இல்லை. அடையாளங்களை விட, ஒரு சமயத்தில் போதிக்கப்படுற விஷயங்களுக்குத் தான் நான் முன்னுரிமை குடுக்கிறனான்."

"ச! நீர் எல்லாம் தெரிஞ்ச அறிவாளிதான். கெட்டிக்காரி." அவள் புன்னைக்கத்தாள்.

அவளின் வீடு வந்தது.

"சரி நான் போயிட்டு வாறன்" என்று நாதன் சொல்ல, "நாளைக்கு காலமை எங்கை சந்திக்கிறது" என அவள் கேட்டாள்.

"ரகுபதியினர் வீட்டிலை, காலமை சரியாக ஏழ மணிக்கு" என்கிறான் அவன்.

இருவரும் பிரிந்தனர்.

நாதனை உறக்கம் தழுவவில்லை.

'டோர்ச் லைட்டை ஏற்றி, தன் கைக்கடிகாரத்தில் நேரத்தைப் பார்த்தான். இரண்டு மணி.

அவன் எழுந்தான். ஐங்னலைத் திறந்தான். பார்வையை நோக்கமின்றி வெளியே விசிறினான்.

காற்றின் மெல்லிய வேகத்திற்கு பனைகள் 'சலசல்'த்தன. இடையிடையே நாயொன்று ஊளையிடும் சத்தம் கேட்டது. மற்றும்படி ஊரே அமைதியில் உறங்கியிருந்தது.

இரு தடவைகள் கொட்டாவிலிட்டான். மீண்டும் படுக்கைக்கு போக முற்பட, தூரத்தில் வெளிச்சமொன்று அவன் கண்களை ஈர்த்தது. அவன் நின்றுவிடுகிறான். வெளிச்சத்தின் பரிமாணம் விரிவடைகின்றது.

என்ன வெளிச்சம்? ஏதோ எரிகிறது என்ற எண்ணம் மனதினுள் புக, அவன் நோக்கிய நிசையில் என்ன இருக்கின்றது என்பதை அனுமானித்தான்.

'சட்டென அந்த உண்மை அவனுள் புகுந்துவிடுகின்றது. கணபதிப்பிள்ளை மண்டபப் பக்கம் ஏதோ பற்றி எரிகின்றது. மண்டபமா எரிகிறது?' இருக்கலாம். அந்த உண்மை அவன் நெஞ்சை சுடுகிறது. அவன் மனம் சுறுசுறுப்படைகிறது.

நாதன் ஒரு வினாடியையும் வீணாக்கவில்லை. அறையில் இருந்து பாய்ந்தவன், வெறும் மேலுடன் வீட்டைவிட்டு மண்டபத்தை நோக்கி ஓடினான்.

மண்டபத்தை நெருங்க, அது விளாசி எரிவது தெரிகிறது. அவனது அனுமானம் சரி.

எரிந்து கொண்டிருக்கும் மண்டபத்தை நெருங்கி விடுகிறான். தீச்சுவாலையில் இருந்து வெளிப்பட்ட வெப்பத்தை உதாசீனம் செய்கிறான்.

அக்கம், பக்கத்தில் வாழ்பவர்கள் ஏற்கனவே வந்து வாளியில் நீரை நிரப்பி எடுப்ப நெருப்பின் மீது ஊற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். நாதனுக்கு பொறுக்க முடியவில்லை. ஒரு பெண்ணின் வாளியைப் பறித்து, நீரைக் கொண்டு போய் நெருப்பின் மீது விசிறினான். ஆவேசம் வந்தவனாக அவன் செயல்பட்டான்.

“தண்ணியை ஊத்துங்கோ.....”

“தண்ணியைக் கொண்டு வாங்கோ.....”

“இஞ்ச ஊத்து.....”

எல்லோருமே கத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அலறவும் கேட்டது.

பெரியதம்பி, கந்தசாமி, சுந்தரவிங்கம், நாதனின் நன்பர்கள் என்று பெருங்கூட்டமே நெருப்பை அணைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டது.

ஆனால், அவர்கள் முயற்சி தோல்வியடைந்தது. தீ அரக்கன் முழு மண்டபத்தையும் ஒரு மணித்தியாலத்திற்குள் விழுங்கிவிட்டது.

நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு நாதன் கீழே குந்திவிட்டான்.

இரண்டு வருட கடும் உழைப்பில் எழுந்த கட்டிடம் சொற்ப வேளைக்குள் சாம்பலாகிவிட்டது.

பெரியதம்பி தேம்பித் தேம்பி அழுதார்.

“எல்லாம் வீண், வீண்” என்று கந்தசாமி பிதற்றினார்.

“முழு மண்டபமும் சாம்பல். நால்கர லட்சத்தில் கட்டின மண்டபம்.” சுந்தரவிங்கம் அங்கலாய்த்தார்.

கோபி, குமார், கேசவன், மகிந்தன் ஆகியோரின் முகங்களில் கொலை வெறி.....

நாதன் செய்வதறியாது நெருப்பையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் கண்கள் கலங்கின. வேதனை நெஞ்சை வெகுவாக அழுத்தியது. தன் கண் முன்னாலேயே தனது கடும் முயற்சி வீணாகிவிட்டதை நினைக்க, நினைக்க..... கண்களில் இருந்து நீர் வழிகின்றது.

நாதனால் தனது உணர்ச்சியை அடக்க முடியவில்லை. தேம்பித் தேம்பி அழுதான்.

கோபி விரைந்து வந்து அவனை எழுப்பினான். “கோபி, எல்லாமே எரிஞ்சு போச்கடா” என்ற நாதன், அவன் நெஞ்சில் முகம் புதைத்து அழுதான். அவன் முதுகை தடவியபடி, “எல்லாம் எங்கட கர்மவினை. அனுபவிப்பம்” என்றான் கோபி.

எல்லோரும் சிறிது சிறிதாக அகண்றனர்.

“வா நாதன். வீட்டை போவம்.” கோபி அவசரப்படுத்தினான். இயந்திரகதியாக நாதன் நடந்தான்.

வி டிந்துவிட்டது.

அன்னம்மா எழும்புவதற்கு முன் தனது காலைக் கடன் களை நாதன் முடித்துவிட்டான். அவன் கிளிநோச்சிக்கு போவ தற்குத் தயாரானான்.

தாயிடம் சொல்லாமல் வீட்டைவிட்டு வெளியேறினான். நடந்தான்.

கணபதிப்பிள்ளை மண்டபத்தைக் கடந்தான். புகை மண்டலம் அப்பிரதேசத்தை விழுங்கி இருந்தது. அதைப் பார்த்துக் கொண்டே சென்றான்.

மண்டபம் எவ்வாறு தீப்பற்றிக் கொண்டது?

விபுத்தா? சதியா?

விபுத்தல்ல. நிச்சயம் சதிதான். சதி செய்தவர்கள் யார்? அந்த உண்மை அவனுள் புலனாகியது.

சிவபுரத்தில் நடக்கும் நிகழ்வுகளைச் சரிவர ஆராய்ந்தால் சதிகாரர்கள் யார் என்று இலகுவில் புரிந்துவிடும். சவாமி எமர்சன் ஹாரில் இல்லை. அதைச் சாதகமாக்கி சதிகாரர்கள் தங்கள் தீய எண்ணத்தை நிறைவேற்றிவிட்டார்கள்.

அவர்கள் யார்?

அவனுக்கு அவர்களைத் தெரியும்.

அவர்களுக்கு என்ன தண்டனை வழங்குவது?

அவன் தண்டனை வழங்க முடியாது.

காலக்கிரமத்தில் அத்தண்டனை வழங்கப்படும்.

அவர்கள் சார்ந்தவர்களை மனதுக்கு கொண்டு வரும் போது, ஸ்டெல்லாவின் நினைவு மனதினுள் புகுகின்றது.

அவள் மீது அவனுக்கு காழ்ப்புணர்ச்சி ஏற்படுகின்றது. அவளை மனதினுள் திட்டித்தீர்த்தான். அவளின் உன்மத்தமான குணநலன்களை மறந்தான். அவள் மீது வஞ்சம் தீர்க்க வேண்டும் என்று ஓர் உள்ளார்ந்த வெறி உருவெடுக்கின்றது. அவளைத் துண்டம் துண்டமாக வெட்டவேண்டும் என்று அவன் கைகள் பரபரக்கின்றன. அவனுள் கொலை வெறி உருவெடுக்கிறது.

ரகுபதியின் வீட்டை அடைந்துவிடுகிறான்.

கிளிநோச்சிக்கு போவதற்கான ஆயத்தங்களில் ரகுபதி ஈடுபட்டிருந்தான்.

நாதனைக் கண்ட ரகுபதி, “நீங்கள் பாடுபட்டு கட்டின மண்டபத்தை எரிச்சுப் போட்டாங்களே” என்று வருத்தமான குரலில் சொன்னான்.

“தெரியும். எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்.”

“தம்பி, உவங்களுக்கு நீங்கள் ஒரு பாடம் படிப்பிக்க வேணும். உவங்கட வாலை ஒட்ட நறுக்க வேணும். அப்பத் தான் உவங்கட திமிர் அடங்கும்.”

“ரகுபதி அண்ணே, அவங்களுக்கு தண்டனை குடுக்கிறது க்கு நாங்கள் நீதிபதியள் இல்லை. அவனவனுக்கு அந்தந்த நேரத்திலை தண்டனை கிடைக்கும்.”

ரகுபதி ஒன்றும் கூறவில்லை.

“போவமே?”

அக்கணமே ஸ்டெல்லாவை நாதன் மறந்தான். அவனை கிளிநோச்சிக்கு கூட்டிக்கொண்டு போக வேண்டும் என்பதை மறந்தான். அந்தளவுக்கு அவனுள் ஆத்திரம் மறைந்திருந்தது.

“போவம்.”

“நெல்லு முட்டையளோடை தான் நீங்கள் இருக்க வேணும். மெய்யே தம்பி, எத்தனை நாளைக்கு என்ற 'ட்ரக்டரில்' ஏறி இறங்கப் போறியள்? பேசாமல் ஒரு 'ஸ்கூட்டரை', இல்லாட்டால் 'மோட்டார் பைக்கை வாங்குங்கோவன்.'”

“வாங்கத்தான் வேணும்.”

நாதன் 'ட்ரக்டரில்' ஏறினான். அதை ரகுபதி இயக்கினான். அது தன்பாட்டில் முன்னேறியது.

வேதனை தான் நாதனின் முழு மனதையும் ஆக்கிர மித்திருந்தது. கணபதிப்பிள்ளை மண்டபத்தின் எரியுண்ட தோற்றம் அடிக்கடி அவன் கண்முன்பாக நர்த்தனமாடியது. கண்களும் கலங்கின.

கிளிநோச்சியை அடைந்து ஆஸ்பத்திரியை அடைந்தான்.

நாதனை 'டி.எம்.ஓ.' சதாசிவம் வரவேற்று, அவனது பொறுப்புக்களை விளக்கினார்.

“நீங்கள் எங்கை இருக்கப் போற்கள்? 'குவார்ட்ட ஸிலையா' இல்லாட்டி ஊரிலையா?” 'டொக்டர்' சதாசிவம் கேட்டார்.

“ஊரிலை தான். 'டியூட்டி' முடிஞ்சாப் பிறகு ஊருக்கு போகலாம் என்னு நினைக்கிறன். எனக்கு அங்கை நிறைய வேலை இருக்குது.”

'டொக்டர்' சதாசிவம் வெறுமனே புன்னகைத்தார்.

இருவரும் ஓவ்வொரு 'வோர்ட்டாக் சுற்றிப் பார்த்து, நோயாளிகளைக் கவனித்தனர்.

இறுதியான 'வோர்ட்'. முதல் கட்டிலில் கிடந்தவரைக் கண்டதும் நாதன் திகைத்து விடுகிறான்.

கவாமி எமர்சன்! மிகவும் கிழத் தோற்றத்தில், கண்கள் உட்குழிந்த நிலையில், கண்ணங்கள் சுருங்கி, கட்டிலில் நாராகக் கிடக்கிறார்.

அவரைப் பார்த்த போது நாதனுக்கு ஆத்திர உணர்வு பீற்றிட போதும், அதை அடக்கியிப்பி மெல்லப் புன்னகைத்தான்.

“ஹலோ மை சன், ஹெளாவ் ஆர் யூ” என கவாமி

குசலம் விசாரித்தார். அவர் குரல் நலிந்திருந்து.

“...பைன் : பாதர்.”

“நான் உங்களை ஆடிக்கடி நினைச்சுப் பார்க்கிறனான். ஆட்களிட்டை விசாரிக்கிறனான். நீங்கள் உண்மையிலேயே ஒரு பெரிய மனுசன். ‘யூ ஆர் கிரேட்’.”

நாதன் வலுக்கட்டாயப் புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்தான்.

“நாதன், சரி நீங்கள் கதைச்சுக் கொண்டிருங்கோ. நான் ‘ஓ:பிஸுக்கு’ போறன்” என்றபடி ‘பொக்டர்’ சுதாசிவம் அங்கிருந்து அகன்றார்.

“மை சன், இப்ப நீங்கள் ஒரு ‘பொக்டர்’. கடைசியாக ஒரு முறையாவது உங்களை..... ‘த கிரேட் மேனை’ பார்க்கிறது க்கான சந்தர்ப்பத்தை ‘லோட் ஜீசல்ஸ்’ எனக்கு தந்திட்டார். அந்த கருணாமூர்த்திக்கு நான் நன்றி சொல்ல வேணும். நீங்கள் உங்கட ஊருக்கு செய்த அந்த அளப்பிய சேவை..... அந்த மண்டபம்..... யாரும் எதிர்பார்க்காத ஒண்டு..... அதுக்காக உங்களை பாராட்ட வேணும்” என்ற சுவாமியின் கண்கள் ஆனந்த மிகுதியினால் நீரைச் சொரிந்தன.

“...பாதர்’.....” நாதனின் குரலில் ஆத்திரம். “அந்த மண்டபம் இன்டைக்கு காலமை எரிஞ்சு சாம்பலாயிட்டுது.”

“என்ன?” சுவாமி அதிர்ந்தவராகக் கேட்டார்.

“ஆரோ சதிகாரர் அதை எரிச்சிட்டாங்கள். நெருப்பை நாங்கள் எல்லாம் அணைக்க எடுத்த முயற்சியும் வீணாகிட்டுது.”

“ஆ.....” என்ற சுவாமி சில கணங்கள் இமைக்க மறந்தவராக நாதனைப் பார்த்தார்.

நாதன் தன் முகத்தை திருப்பிவிட்டான்.

சுவாமியின் கண்களில் இருந்து ஒளி மங்கியது. நாதனின் உருவம் அவர் கண்களுக்குத் புலப்படவில்லை. அந்தக் கண்கள் ஸ்தம்பனமாகின்றன. அவர் இறுதியாக முச்சவிடுகிறார்.

“அந்த மண்டபத்தை எரிச் சூக்களை எனக்குத் தெரியும். ரொஸைரோ, அஜித், கிங்ஸ்லி..... அவங்களை ஏவிவிட்டதும் ஆர் எண்டு எனக்குத் தெரியும். இதுக்கு பின்னால் ஒரு பெரிய சதியே மறைஞ்சிருக்குது. இதுக்கெல்லாம் நீங்கள் தான் மறுமொழி சொல்ல வேணும்” என்று சொன்ன நாதன், சுவாமியை ஆவலுடன் நோக்குகிறான்.

சுவாமியின் கண்களில் அசைவில்லை. நாதன் அருகில் வந்து அவரைக் கூர்ந்து நோக்கினான்.

சுவாமியின் சரிதை முடிவடைந்துவிட்டது என்பதைப் புரிந்து கொள்கிறான்.

நாதனின் ஆத்திரம் பறந்துவிடுகின்றது. அவன் உள்ள ணர்ச்சி மறுதலை நிலையை அடைகின்றது. ஆத்திரத்தை தேக்கி

வைத்திருந்த மனதில் வேதனையின் தடம் ஆழப் பதிகின்றது.

சுவாமியையே கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டி ருந்தான்.

அவன் கண்கள் கலங்குகின்றன.

தனது உணர்ச்சியை அவனால் கட்டுப்படுத்த முடிய வில்லை. குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதான்.

நீண்ட நேரமாக அழுதான்.

எவ்வளவு தான் அழுதாலும் மனதை அரவணைத்திருந்த வேதனையை அகற்றமுடியவில்லை.

அவன் கண்ணீர் வற்றியது. கண்களைத் துடைத்தான்.

கிளிநோச்சி அந்தோனியார் ஆலயத்தின் மணியோசை துல்லியமாகக் கேட்டது.

ஆள் அரவம் கேட்கிறது. நாதன் தலையை உயர்த்திப் பார்க்கிறான். சிவபுரத்தைச் சேர்ந்த கத்தோலிக்கர்கள் சிலர் அங்கு நிற்கிறார்கள்.

'ஓயே, உங்கட வன்முறையால் பாதர்' அநியாயமாகச் செத்திட்டாரடா' என்று கத்த வேண்டும் என்ற ஆத்திரம் நாதனின் மனதினுள் ஏற்பட்டது.

சிவபுரத்தில் அந்தோனியார் தேவாலயத்தை நோக்கி கோபியின் தலைமையில் ரகு, கேசவன், மகிந்தன், குமார் ஆகியோருடன் ஊரவர்கள் சிலர் விரைகின்றார்கள்.

வானத்தில் வான் படையின் வேவு பார்க்கும் விமான மொன்று வட்டமிடுகின்றது. ■■■■

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

நாவல்

✓	யோகராணி கொழும்புக்கு போகிறாள்	1992
✓	இவர்களும் வாழ்கிறார்கள்	1993
✓	இலட்சியப் பயணம்	1994
✓	அக்கரைக்கு இக்கரைப் பச்சை	1995
✓	மெளன் ஓலங்கள்	1995
✓	வடக்கும் தெற்கும்	1996
✓	இன்றல்ல, நாளையே கலியாணம்	1996
✓	சத்தியங்கள் சமாதிகளாவதில்லை	1996
✓	இந்த நாடகம் அந்த மேடையில்....	1997
✓	ஒதுர் சஹி தகுண (சிங்களம்) (“வடக்கும் தெற்கும்” நாவலின் மொழிபெயர்ப்பு)	1998
✓	சிவபுரத்து சைவர்கள்	1998
✓	நிலாக்கால இருள்	2000

குறுநாவல்

✓	நிழல்	1998

சிறுகதைத் தொகுப்பு

✓	சுதந்திரக் காற்று	1994
✓	பஞ்சம்	1995
✓	நிதானேல் வா ரவி (சிங்களம்)	1996
✓	AIR OF FREEDOM	1996
✓	புண்ணிய பூமி	1997
✓	புண்ய பூமி (சிங்களம்)	1998
✓	புதிய வீட்டில்	2000

சிறுவர் இலக்கியம்

✓	படித்து மகிழ பயன்மிகு பத்துக் கதைகள்	1997
✓	திசை மாறிய பாதைகள் (நவீனம்)	1998

சிலைந்திடு கணவுகள்